

Ibid. sc. 2. a. 2. &c. ¶ Mecum pulchritate cum Simul iungitur. Idem in Bacch. Arque ut eum mecum ad te adducam simul. ¶ Similiter cum Unā Terent. in Hecyr. Ut colloqui mecum unā possit. ¶ Interdum hæc tria conjungimus, Mecum, Unā, Simul. Idem in Heaut. Clinia hæc fieri videbat? M. quidni? mecum unā simul. ¶ Mecum facere, significat mecum sentire: quod & Latinè dicitur, à me facere, barbarè pro me facere. Cic. pro Cacin. Rem & sententiam interdicti mecum facere fatebatur verbo me excludi dicebat.

Mecyberna *μεγύβερνα*, oppidum Maiitim in Orientali tractu macedonix, non procul à Pallene: à quo & vicinus sius Mecybernae dicitur. Meminit huius oppidi Plin. lib. 4. c. 10.

Mēdabā, *μεδαβά*. Steph. Nabathæorum oppidum.

Mēddix, Summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius,

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Aliter scribitur medix proueniens à *μέδει* imperium teneo, regnator sum. Mede, pro melle, antiq. Lips.

Mēdēa, *μέδεια*. Insignis incantatrix fuit, Aetæ Colchorum regis filia quæ quum Iasonem perditæ deamaret, facilem illi ad aureum vellus aditum præbuit, sopito pervigili dracone, qui noctes diésque illud asseruabat. Quo facto patris iram metuens, Iasonem in Græciam sequuta est, patremque insequentem discipulis Absyrti fratris mēbris, & per viā dispersis, retardauit. Repudiata deinde ab Iasono, filios suos, quos ex eo suscepserat occidit, Glaucamque Creontis filiam, cum qua Iason secundas contraxerat nuptias, incensa regia, viuam cremauit, ipsūmque etiam Iasonem impatientia doloris manus sibi inferre coegerit. Medea Peliam concoxit senem. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3.

Mēdeis, Medeidis, fœminin. gen. Patronymicum, positum pro possessivo, Ouid. 2. de arte amandi.

Non faciunt ut vincat amor Medeides herba.

Mēlērgā, pro me erga, id est. Ega me dixerunt antiqui, interposito d, propter hiatum vocalium. Plaut. in Epid. quasi quid filius meus deliquisset mederga. Pro mecum antiq. Lips.

Mēdēon onis, *μεδέων*. Duorum vicorum nomen est apud Strab. lib. 9. quorum alterum in Phocide collocat ad sinum Christi: alterum in Boeotia non procul ab Onchesto.

Mēdēor, deris, à meditor, vel à *μέδεων* euso, consilium, medicinam do, medicinam alicui facio, aut adhibeo. ¶ *Μέδεοφατησία* ghabah *ἰατρεῖα*, *ἰατρεῖα*. GALL. Mediciner, remedier. ITAL. Medicare. GERM. Heyßen, arneyen. HISP. Amolezinar. ANGL. To remedie, to heale, to cure. ¶ A mediis fieri videatur, quod ad medium temperamentum, quoad fieri queat æger debet reduci. ¶ Est autem mederi, remedium afferre. Et contruitur ferè cum datiuo. Cic. pro Quinto. Ita sit, ut ego qui tela depellere, & vulneribus mederi debeam, &c. ¶ Quandoque cum accusatu. Terent. in Phorm. Quas, quum res aduersæ sint, minus mederi possit. ¶ Inuenitur etiam medetur impersonale. Plin. lib. 27. Ex eo medetur ois ulceribus perunctis hoc succo foliis pusillis. ¶ Dicimus etiam mederi contra morbum. Plin. lib. 9. cap. 13. Contra serpentium iictus medentur.

Mēdēndo, gerundium, quod etiam in passiva significatione inuenitur, ut annotauit Seruius in illud Virgilij 12. Aeneid.

Exuperat magis agrescitque medendo:

id est, dum ei medetur. Huius verbī compositum est Iomedor, quod est intus medeor. Col. lib. 6. Si operebit palorum capita, & imas partes misto sum cum cinere oblinire, & ita totos eos immederi.

Mēdēla, *μεδέλα*. Idem quod medicina, siue morbi remedium. ¶ *Μέδελα* ripheùs marpē ghebhā aruchāh. iatrus, iatrus. GAL. Medicine. ITAL. & HISp. Medicina. GERM. Ein arney. ANGL. A remedie, to cure. Gell. cap. 1. lib. 15. Qua medela, quaque solertia ignam defenderes. Idem cap. 1. lib. 20. & c. 11. lib. 16. Herbarum succis, & incantationibus facere medelatum miracula.

Medesicastes filia Priami notha, ut scribit Homerius.

Medi. Catull. de con. Beren.

Cum Medi irrupere nouum Mare (i. Persæ.)

Mēdēla, *μεδέλα*. Regio Asia, à Septentione Hyrcano maii, ab Occasu maiorì Armenia & Assyria discreta: à Meridie Persiden, ab Oriente Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Cossætorum montibus ab ea excluditur. Strabo lib. 11. Medianam in duas diuidit partes: quarum alteram maiorem vocat, cuius caput Ecbatana facit: alteram Minorē, quæ & Atropatia dicta est ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præstitit. Est autem Media bona sui parte montosa & frigida: & fere tota sterilis, excepta regione quæ sub Caspiis portis in humili & concavo iacet solo, quæ opulenta est, reiunque omnium necessiarium ferax, præterquam olei. In ea campus est lacissimus, quæ Hippoboton vocat, in quo equorum quinquaginta millia pasci dicuntur. Regium id amentum est, Medianam Solinus dictam putat à Medo, Egæi & Medeis filio. Hinc Medicus, a. um, prima syllaba longa, *μεδέλα*: ut malum medicum, quod & Citreum appellatur.

Mēdēlastinūs, vide Medies.

Mēdēca, *μεδέκα*. GALL. Herbe appellée grand Treffle ou soin de Bourgogne. ITAL. Medica, trefolio. GERM. Burgundisch oder Medisch herw. HISp. Trebol. ¶ Herba est trium foliorum temper virens, in equorum pabulis laudatissima: quæ semel sara decem annos durat, singulisque annis quater, aut interdum sexies demissa, sua semper sponte succedit, ita dicta quod in Media abundet. Seruius scribit medicam à medis in Græciam fuisse translatam, quo tempore Romani eam inuaserunt. Col. lib. 7. Ad maciem nulla res tantum, quantum medica potest. Vide Catonem de re rust. c. 41. & Varr. lib. 1. de re rust. c. 42. & Col. lib. 7. Hieronymus Tragus foenogræcum sylvestre vocat. Idem lotum sylvestrem siue Libycum esse suspicatur. Rustici quidem apud nos in Polonia, folia trifolijs majoris sui ad vomitum prouocandum edunt, adversus crapulam præsertim: nimia enim sui dulcedine & nescio qua incredibili qualitate nauseam ciet.

Mēdēco, as, & medicor, aris, medeor. ¶ *Μέδεοφατησία* ghabah *Μέδεοφατησία* iatrus. GALL. Mediciner, remedier. ITAL. Medicare. GERM. Heyßen, arneyen. HISp. Amolezinar, ò curar dolencia. ANGL. To heale, to cure. Virg. lib. 1. Georg.

Calepini Pars II.

Semina vidi quidem multos medicare ferentes.

Ouid. 1. Amor. Eleg. 14.

Dicebam, desiste tuos medicare capillos,

Tingere quam possis, iam tibi nulla coma est.

Eius passivo usus est Plin. lib. 16. cap. 27. Ficus sola ex omnium arborum fœtu maturitatis causa medicatur. Sed hoc iurius. Frequentius enim utimur, verbo deponente Medicor: quod modò cum dativo iungitur Virg. 2. Georg.

— Senibus medicantur anhelis.

Terent. in Andr. Eius labore, atque eius dolore, Gnato ut medicares tuo modo cum accusativo Virg. lib. 11. Aeneid.

Sed non Dardania medicari cuffidis iustum

Eualuit.

Ego istum lepidè tibi medicabor metum. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 2.

Mēdēcātūs, a. um quod medicamentis admistis est infectū. ¶ *Μέδεοφατησία*.

Φαρμακοῦσις. GALL. Medeciné, mixtionē de quelque drogue ou liqueur. ITAL. Medicato, mescolato di qualche liquore medicinale. GERM. Mit arney vermische / vermengt. HISp. Amelezinado, mescolato con melezina. ANGL. Healing, mixed with, some drogge or liquor. ¶ vt medicatæ fruges. Virg. 6. Aeneid.

Melle soporatam, & medicatis frugibus offam,

¶ Sic Medicata pocula, Medicatae fucus, Medicatus sapor, Medicatus odor. Martial. lib. 9.

Santonica medicata dedit mihi pocula virga.

Plin. lib. 23. c. 7. de ficio. Novissimæ salubriores, quam primæ: medicatæ vero nunquā. Idem Epist. 17. Color exulæ albidor, vitidior & presior, sulphuris odor, saporiisque medicatus, vis, qua fracta solidatur. Medicata suffusione vina Col. lib. 1. c. 6. Tela medicata veneno. Silius 1. 7. Medicatus pro venenatus, & toxicō infectus. Suet. in Claudio. Et veneno quidē occisum convenit. Alij domestico cōvivio per ipsam Agripinam, quæ boletum medicatum auditisimo ciborum taliter obtulerat.

Mēdēcātio, verbale. ¶ *Μέδεοφατησία* ripheùs marpē ghebhā aruchāh. iatrus, iatrus. GAL. Medicament, medicine, remede. ITAL. Medicamento, reme. GERM. Arneyung, heilung. HISp. Melezina, medicina. ANGL. Healing, curing. ¶ Colum. lib. 2. cap. 10. Potest tamen etiam citra istam medicationem cincti mista comedere seruari.

Mēdēcātūs, i, qui artem medendi nouit. ¶ *Μέδεοφατησία* iatrus. GAL. Medicin. ITAL. Medico. GERM. Ein arney. HISp. Medico, curador de dolencias. ANGL. A phisician. ¶ Huius duo sunt scopi, vt scilicet præter naturam affectos, quoad eius fieri potest, ad naturalem statum sciat reducere: aut si id fieri non queat, vt saltem dignoscat qui sanabiles sint, & qui deplorati. ¶ Officium medici (vt inquit Asclepiades) est, vt tuto, vt celeriter, vt iucundè curet. Vocantur quoque medici, *ἀνθητικὸν νόος*. à Græcis Plut. in Rud. Imò ad eadē vna litera plus sum, quam medicus. c. tum tu medicus es? L. tetigisti acu. Cic. pro Cluentio. Iam hoc quoque probè iniquissimè comparatum est, quod in morbis corporis, vt quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quæritur in periculis capitum, vt quæque causa difficillima est, ita deterrimus, obscurissimisque patrum adhibetur. ¶ Cura solers medicorum Ouid. 1. de Pont. Eleg. 7. Celer, atque fidelis medicus, Horat. 2. Serm. Satyr. 3. Conuocare medicos. Catullus. medici musici. Gell. c. 10. lib. 3. Nomo sum conductus, plus iam medico. Plaut. Menach. sc. 6. a. 5. Obscuræ hercæ medice, propria quicquid facturus face. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Lumbi sedendo docent manendo cum se ex opere recipiant & de eorum insolentia. Plaut. Menach. sc. 3. a. 5. Medicifici, medicifices, medici. Lips.

Mēdēcātūs, a. um, quod est medici. ¶ *ἰατρεῖα* GAL. De medicin. ITAL. De medico. GERM. Arneyisch. HISp. Cosa de medico. ANGL. Of a phisician. ¶ Virgil. lib. 3. Georgic.

Dum medicas adhibere manus ad vulnera pastor Abnegat

Ars medica, Tibull. lib. 2. Eleg. 3. Ope medica iuuare aliquem, Ouid. 2.

Amorum. Plin. lib. 8. c. 16. Vide medicas manus hominis sciunt. ¶ Medicinae rei solers mitridates. Gell. c. 16. lib. 17.

Medica, herba equorum pabulo optima. Plin. Colum.

Mēdēcūm malum vide Medin.

Mēdēcātūa, *μεδέκατη*, Ars medendi. ¶ *Μέδεοφατησία* ripheùs marpē ghebhā aruchāh. iatrus. GAL. L'art de medecine. ITAL. & HISp. Medicina. GERM. Die Kunst der arneyen oder ein arney. ANGL. The art of medicine. ¶ Cic. 5. de finib. Quoniam vt medicina valetudinis, navigationis gubernatio, sic viuendi ars est prudentia, in cura requies, Tu medicina venis.

Ouid. Eleg. vlt. lib. 4. Trist.

— Quorum (malorum) medicina quiesque

Nulla nisi in studio est.

idem Eleg. 1. lib. 5. Trist. Medicinam facitatem, Quintil. Scribonius Largus operis initio. Quonobrem speciendi sunt, qui medicuum spoliare tentant: vt su medicamentorum, non à medendo, sed à potentia, effectuque medicamentorum ita appellatam. ¶ Modo, pharmaca, & remedia, quibus quis curatur, significat. Cic. ad Attic. lib. 16. Sed desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. Idem 2. de Orator. Sicut medico diligent, priusquam conetur ægo adhibere medicinam, non solùm morbi eius, cui mederi volet, sed etiam consuetudo valentis, & natura corporis cognoscenda est. ¶ Somnus medicina curæ, Ouid. 1. de Ponto. Eleg. 1.

At puro quum requies, medicinaque publica cura.

Somnus adeſt, olīus nox venit orba malis.

¶ Adhibere medicinam reipubl. Cic. pro Ses. Et cohortari ausus est accusator in hac causa vos iudices, vt aliquando essetis severi, aliquando medicinam adhiberetis reipubl. Non ea est medicina, quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur atque integræ, carnicina est ista, & crudelitas. ¶ Afferre medicinam. Cic. in Cassi. Deinde singulis medicinæ consilij, atque orationis met, si quam poterit, afferat. ¶ Faciat medicinam. Idem Terentia, ita sum leuatus, vt mihi deus aliquis medicinam fecisse videatur. Plaut. Cistell. confidam fore, Si medicus veniat, qui hoc morbo facere medicinam potest. Nullus (eo) melius medicinam facit. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Vnde vt anus tremula medicinæ fecit. (i. suffun-

dit aquam ne crepent cardines.) Idem Cury. sc. 3. n. 1. Medicinas vitiosum ferre. Gell. c. 1. lib. 5. ¶ Parare medicinam. Ouid. 1. de remed.

Principiis obſta, ſerò medicina paratur,

Quum mala per longas inualuere morar.

¶ Medicinam, inquit Nonius, dicimus & venenum: trahit à Græcis, qui venenum φάρμακον appellat. ¶ Medicinæ inuentorem Chironem Centaurum perhibent: hic inuenit herbarum vites. Nonnulli Aesculapio hoc tribuunt. Apud Ouid. 1. Met. Medicinæ inuentione sibi Apollo vendicat. Inuentum (inquit) medicina meum est. Platinum deinde medicinæ contulit Hippocrates, cāmque ita excoluit, auxit atque illuſtrauit, ut ceteris longè anteponendus sit, ac Patens Medicinæ habendus videatur. Galenus vero princeps Interpres Hippocratis inter Medicinæ auctores secundum locum meritò sibi vendicat. ¶ Medicinæ tria genera veteres feceré: θεραπεία, θεραπεύλιον, ηθελητικόν: quarum prima virtus ratione, altera manu, tertia pharmacis medetur.

Medicinæ, arum, Medicorum tabernæ, vicus thurarius, tabernæ aromatariae, vbi pharmacopolæ degunt & pharmaca venduntur. ¶ iatrogen. GAL. Boutiques de medecins ou apothicaires. ITAL. Speciarie, boteghe da medicina. GERM. Ein Apotheke / Ein ort darin man arzneien fett hart. HISP. Tendas de especias, obotica de medicinas. ANGL. The phisicions shope. ¶ Plaut. in Amph. Nam omnes plateas pertraui, gymnasia, myropolia: Apud emporium, in macello, in palæstra, atque in foro, in medicinis, in conſtrictis, apud aedes omnes facias. Facite illic homo in medicinam (tabernam) sublimis ablatus fiet (alias in medicinas.) Idem Menach. sc. 6. n. 5.

Médicinalis, e. adiectiuum, quod ad medicinā pertinet. ¶ iatrogen. GAL. Medicinal. ITAL. Medicinale. GERM. Das zur arzney dient. HISP. Cosa perteneciente à la medicina, medicinal. ANGL. Beloging to healing. vt, Herba medicinalis, ηθα iatrogen. Cucurbita medicinalis. ηθια iatrogen, vasculum ore angusto, inferne latius, quo sanguis exugitur cum prius scalpello incisa. Nomen accepit à cucurbita hortensi, quam similitudine refert. Plin. lib. 32. c. 10. Quippe eadem ratio carum, quæ cucurbitarum medicinalium, ad corpora levanda sanguine. Celsus l. 1. in prafat. Vix illa perpetua p̄cepta ars medicinalis recepit. Medicinalis vero digitus dictus est minimo proximus, ut inquit Macrobius, quem & Annularem veteres appellaunt, quod in eo digito veteres annulum potissimum gestabant, Cuius rei ratione hanc reddit idem Macrob. lib. vii. numerum scilicet quendam à corde ad hunc digitum proficiunt: ideoque potissimum anulo, veluti corona quadam circumdari.

Médi. adi. 1. 1. c. cui adhibe: i medicina potest, curabilis, sanabilis. ¶ iatrogen. iatrogen. ¶ GALL. Quoniam peut querir, medicinable. ITAL. Atto à effere medicato. GERM. Das zu arzen vnd zu heilen ist. HISP. Cosa que se puede amezclar, y curar. ANGL. That make healed or cured. ¶ Ouid. 1. Metam.

Hei mihi quid nullus amor est medicabilis herbis.

Idem. Epist. 5.

nulla medicabilis arte

Lata pudicitia est.

Sunt tamen qui legant, reparabilius. ¶ Quandoque ponitur pro medicinali. Col. lib. 7. cap. 10. Quippe ligni succus medicabilis, epotus intestini tumorem compescit.

Medicabulum, locus medicandi. Apul.

Mēdiūlē, Medicabile, ιαποτ. Festus.

Médicamentis, medicina. ¶ מְדִכָּמֵת ripheuth marpē תְּרֵפָה ghe-hah aruchah. אֲרוּךָ. GALL. Medecine, remede, medicament. ITAL. Medicamento. GERM. Arzney. HISP. Melezina. ANGL. Medecine, a remedie to cure. ¶ Plin. lib. 7. c. 16. Fœcūditatis in fœminis prærogatiā accepimus, inunctis medicamine oculis, salinā infici. Ouid. 2. de Arie, Ergo, age, & irata medicamina fortia prabe,

Illa ferè requiem sola doloris habent.

Cicer. in Pison. Et quum isto ore foetido teterimam nobis popnam inhalasses, meministi excusatione te vii valetudinis: quid dices, vinolentis te quibusdam medicaminibus solete curari. ¶ Accipitur & medicamen pro colore, quo lana medicantur, hoc est, inficiuntur, seu tinguntur: vnde & pro succo purpuræ posuit. Plin. lib. 9. cap. 28.

Médicamentum, i. Medicina: quo videlicet homines, ac cetera animalia curantur. ¶ מְדִכָּמֵת ripheuth נֶרְפֵּת marpē תְּרֵפָה ghe-hah תְּרֵפָה aruchah. אֲרוּךָ, פָּאָגָעָן. GAL. Medicament, remedie. ITAL. Medicina. GERM. Ein Arzney. HISP. Melezina. ANGL. Medecine, a remedie, to cure. ¶ Scribonius Largus initio operis. Inter maximos quondam habitus medicos Herophilus, fecit dixisse medicamenta diuinum munus esse. Cicer. 3. Offic. Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem, pepigeritque, ne illo medicamento vnum postea vteretur, &c. Idem 2. de natura deorum, Medicamentorum salutarium plenissimæ terra, Celsus lib. 7. cap. 4. In eo medicamini locus nullus est. ¶ Sumitur quandoque Medicamentum pro veneno, sicut venenum pro medicamento: quoniam Græci vtrumque φάρμακον vocant. Caius Iurisconsultus de verb. signific. Qui venenum dicit, adiice: e debet bonum, vel malum: nam & medicamenta, venena sunt: quia eo nomine omne continetur quod adhibitum naturam eius cui adhibitum est mutat. Quum id quod nos Venenum appellamus, Græci Pharmacum dicunt, apud illos quoque tam medicamenta, quam quæ nocent, hoc nomine continentur. Vnde adiunctione alterius nominis distinctio fit. Medicamento & venenis recoxit Peliam Medea. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Vide Fab. Quintil. declam. 2. 4. ¶ Medicamenta amatoria dicuntur philtrea, aut alia quævis venena, quæ ad amorem conciliandum dantur. Medicamenta soporifera quibus somnus acceditur. ¶ Medicamentum autem à remedio quomodo differat, vide infra in voce Remedium.

Médicamenta iūs, iij, substantiū, qui medicamenta conficit. ¶ ηθελητ. GALL. Medecin, qui appreteſt les medecines. ITAL. Colui che fa medecine. GERM. Der arzneien macht. Ein Apotheke. HISP. Medico o que adoba melezinas. ANGL. That maketh or prepares medicine. ¶ Plin. lib. 19. cap. 6. Secundum duo genera: hoc herbaceum, folio incisuris eius evidentibus, quo vtruntur medicamentarij. ¶ Medicamentaria, Ars conficiendi medicamenta. φαρμακοτεχνία. Plin. lib. 7. c. 56. Medicinam

contendunt Ægyptij apud ipsos repartam: alij ab Arabo Babylonis, & Apollinis filio: herbariam & medicamentariam à Chirone. Médicamentos, quod remedium affert, & medicamentij vice est. ¶ iatrogen. GALL. Medicinal, portant medicine. ITAL. Medicinale, che porta medicina. GERM. Heissam/ Treffrig zur arzney. HISP. Cosa medicinal. ANGL. That bringeth remedie. ¶ Cato c. 1. 5. Et primum scito, de omnibus brasicias nulla est illiusmodi medicamentofior.

Mēdiætas, vide Medius.

Mēdimnūs, ¶ μέδιμνος. ANGL. A measure containing sixe bushelles. ¶ Genus mensuræ, teste Budæ, quæ senos capit modios: Galli sua liangua Minam vocant. Cic. 5. Verr. Sed tritici septem millia medimnum ex Nymphonis arationibus edicta poena, &c. Lucil. apud Non. Pluris quām totus medimnus. Dicimus & Medimnum neut. gen. Idem Cic. ibid. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici seritur.

Mēdiōcris, Mediocritas, Mediocrity, Medioximus, vide Medius.

Mēdiōlānū, μεδιόλανος, vulgò Milano. ¶ GERM. Meiland. ¶ Vrbs est Cisalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertissima, agitque bonitate felicissima, annis CCCLIX. ante Christi adventum à Gallis Insubribus condita, & à nomine relieti ab eis Mediolani (ut putat Volateritanus) ita appellata. Quanquam sunt nōnulli, inter quos est Ambrosius, qui à sue dimidia parte lanata Mediolanum appellatum putent. In hac etiam sententia videtur fuisse Sidonius Apollinaris. Verisimilior tamen appetet Volateriani opinio, p̄sestim quum ipse etiam Ptolemaeus Mediolanum oppidum in Gallia Lugdunensi recenteſt intel Ligerim & Sequanam fluvios. De origine huius vrbis ita scribit Liu. lib. 5. decad. 1. Galli per Taurinos, saltusque Iuliaz Alpis transcederunt: fusisque acie Tuscis haud procul Ticino fluvio, quum, in quo conſederant, Insubrium agrū appellari audirent, cognominem Insubribus pago Heduoium: ibi omen sequentes loci, condidere Vibem, quam Mediolanum appellarent. Ex hac vrbē Statius Cæcilius poëta comicus originem traxit. ¶ Est p̄steraea Mediolanum, sive Mediolanum, teste Ptolem. Britanniæ oppidum. ¶ Item aliud inferioris Germaniæ oppidum in Coloniensi diceſti, quod hodie Monasterium vocant. ¶ Strabo lib. 4. aliud huius nominis oppidum collocat inter Xantones Galliæ Aquitanicæ populos, quod hodie id ē credimus ē eo quod vulgò Xaintes vocant. Vrbs est (inquit) Xantonū Mediolanū, ad Oceanum vergens, inter Aquitanos maximè arenosa, & agro temui, ex milio alimoniam captans reliquis fructibus sterilis. Huius etiam Mediolani, & alterius in Gallia Cisalpina meminit Stephanus. Mediolanov τόποις ἀναλόγως, η εισιόντες Mediolanatos, η πόλεις αὐτοῖς λαμπροτάτη.

Mediolanensis, μεδιόλανης, oppidum est Celtiberorum in tractu Tarragonensi Hispaniæ, apud Ptolem. lib. 2. c. 6. Putatur ea ē quæ hodie Medina cali appellatur.

Mēdiōmatricēs, μεδιομάτριξ, populi sunt inter Belgas Leucis & Eburonibus vicini Metenses scilicet, & his vicini Lotharingiæ populi ¶ Dießener oder Westerreicher. ¶ Plin. & Strab. Mediomaticos vocant vulgò Metz en Lorraine.

Mēdiōn, μεδιόν, herba est Medizæ peculiatis (vnde & nomen accepit,) in locis umbrosis, petrosisque nascens. Romani trifolium odoratum vocant. Vide Dioscorid. lib. 4. c. 20.

Mēdiōn, μεδιόν, oppidum in finibus Ætolia. Polyb. lib. 28.

Mēdiōxūm Dij; vide Mediocris in Medius.

Mēdiōpontūs, Instrumentum funarium, quod apud Catonem c. 3. numeratur inter ea quæ necessaria sunt ad conficiendum oleum. Medipontus in instrumento funario, erat, quem Medi Xerxis pontem vocabant. ¶ ηθος Herodotus appellat: ad cuius imitationem hic factus videri possit. Funium enim ponto Xerxes Hellespontum iunxit: cuius tamen qui vsus in torculari esset non facile est dicere. Fortè ad tradendum vslui erat. Verisimile etiam est vehementissimos funes fuisse, quibus ad premendum vehementius oleum uterentur. Ex Turneo.

Mēdiōraris, quasi medio animo verso, cogito & mente perpendo, considero, expendo, commentor. ¶ ηθος haghah πών Schuach μετερά, φεολίζω, φιλοσοφίω. GAL. Mediter, penser diligenter, & attenteſt. ITAL. Pensare, curare. GERM. Betrachten, Bedenken, Nachſinnen. HISP. Mucho pensar. ANGL. To muse or study on a thing, to re-cordre in ones mynde. ¶ Plaut. in Amphit. Ea nunc meditabor quomodo illi dicam, quum illè aduenero. Haud in malè meditarent, malè dicax es. Idem Cury. sc. 2. a. 4. Ut te accusem meditabar. Idem. Sycophanta nequam est, nūgis meditatur malè. Idem Ps. sc. 7. a. 4. & Mostell. sc. 1. a. 2. Terent. in Andr. Venit meditatus alicunde ex solo loco. ηθορρήσ. Plin. in Panegyr. Igitur quod temperamentum omnes in illo subito pietatis calore seruamus hoc singuli quoque meditati teneamus, &c. Meditati inquit, id est, præparata oratione. ¶ Interdum exercere. Virg. 6. Eclog.

Agrestem tenui meditabor arundine musam.

Plaut. in Sticho. Similique ad cursuram meditabor, Me ad ludos Olympiæ, Gell. c. 1. lib. 9. Meditans & exercens eloquentia Latinæ facultatem, & Suet. in Neron. c. 40. Prædictum à Mathematicis olim erat, fore ut quandoque destitueretur, &c. quo maiore venia meditaretur cithaericam artem, &c. ¶ Inde meditationes, μελέται, σκέψεις, in Romana militia dicebantur exercitationes, & imaginarij quidam conflitūs, qui citra sanguinem fiebant. Nam ars militaris, teste Vegetio, & ceteræ omnes artes, meditatione perficitur. ¶ Meditari alicui insidias, vel dolus, id est quod tendere insidias vel dolus. Virg. 5. Eclog.

Nec lupus insidias pecori, nec retia cerui

Vila dolus meditantur,

Meditati sunt doli probæ. Plaut. Ps. sc. 1. a. 4. ¶ Scrivius putat Meditor dictum esse, quasi melior, à verbo μελέται, per immutationem l, in literam d. Interdum enim hæ duæ litteræ sibi mutuo cedunt: ut Sella pro Sedda. Hinc meditari apud Virgilium pro canere 1. Eclog.

Sylvestrem tenui musam meditari avena.

¶ Reperitur etiā hoc verbū in passiuā significatione. Ter. in Phormion. Meditata sunt mihi omnia mea incommoda. περιστρέψα. Cic. 1. Officiorum, Leuiora ep̄im sunt ea quæ repetitio aliquo motu accidunt, quām

quām ea quāe meditata & præparata inferuntur. Diomedes Grammaticus lib. 1. Medito, inquit & meditor differunt. Nam, ut putat Plin. (nempe in arte Grammatica, de qua se scripsisse testatur in historia præfatio) Meditare est secum cogitare, Meditari, voce dicere.

Meditatē, Cogitatē. *Στοιχειόδημα.* GALL. Pour y avoir pensé de long temps. ITAL. Pensatamente per longo tempo. GERM. Mit betrachtung, mit erden gung. HISP. Con mucho pensamiento. ANGL. Pansingly with meditation and study. *3* Plaut. in Bacch. Nā tu illorum mores perquām meditātē tēnes, quasi dicat, probē calles illorum mores, illōsque ad vnguem nosti ex longa meditatione, vsu & experientia. Nouisse me tuos mores meditātē decet. Idem Milit. sc. 1. a. 1.

Méditation, nis, Commentatio, exercitatio. *ἡ τρυπή ήγειράν.* MÉDITATION. GALL. Grand pensement. ITAL. Gran pensiero. GERM. Ein Betrachtung, übung. HISP. Grande pensamiento. ANGL. Great passing and musing sadie. *3* Cicer. 2. de Orat. Quos locos multi commentatione, ac meditatione paratos, atque expeditos habere debetis. Idem 2. de diuin. Multi naturae virtutum meditatione, atque exercitatione sustulerunt: vt Demosthenes. Idem 3. Tusc. Stulta est meditatio futuri mali. Meditationes, pro conflictibus imaginariis, vide suprà in *Meditator.*

Médiāmen, inis, meditatio. Catullus in carmine nuptiali,

Affice ut nupta secum meditamina querant.

Méditāmentum, ti, exercitatio. Tacitus lib. 20. Et ceteris belli meditationis militem firmabant. Idem lib. 15. Nomina summa curæ, & meditationa. Gell. 1. 8. c. 9. Meditamenta puerilia.

Méditābundūs, Cogitabundus. *σωνίσσεις οὐτα φερντίδες.* GALL. Pensif. ITAL. Pensoso. GERM. Beträchtig. HISP. El que mucho piensa, pensativo. ANGL. Pensive. *3* Et aduetbiū meditabundē, cogitabundē, φερντίδες. Méditātē, dīctio sīta à Grammaticis, qui meditatuum verbum appellant, quod sensum quemdaam meditandi videatur habere, cuiusmodi sunt Esilio, Micturio & similia: quāe Valla desideratia vocat, quod desiderium significant, actus per verbum primituum significati.

Meditatoriuin, locus meditationi & lectioi destinatus Nouar.

Meditrina, Medicamentorum dea. Festo.

Méditātē, orum Sacra dea Meditrinæ, Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primū gustare mustum, dicere omnis gratia, Vetus nouum vinum bibo: veteri novo morbo medeor. A quibus verbis etiam Meditrinæ dīctio nomen ceptum: eūsque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varr. de L. L. lib. 5. Meditrinalia, dies dīctus est à Medendo: quod (vt ait Flaccus) Flamen Martialis diebat hoc die solitum vim novum & vetus libari, & degustari medicamenti causa, quod facere solent etiā nūc mali, quān dicant, Nouum vetus vinum bibo, nouo veteri morbo medeor.

Mediator, proxeneta, patarius, conciliator, in contractibus seu quæstor. Médius, a, um, à *μέσος*. quod non mensuratum æqualiter distat ab extremis. *μέσος.* GALL. Qui est au milieu, moyen. ITAL. Mezzo. GERM. Das mittlere, das in der mitten ist. HISP. Cosa media entre dos cabos. ANGL. That is in the middest. *3* quamvis etiam Medium dicatur quicquid inter duo extrema est, etiam si non æqualiter distet ab utroque. Virg. 7. Aeneid.

Interea medium Aeneas iam classe tenebat.

Certus iter.

Arma viri fortis medios mittantur in hostes.

Ouid. 1. Metam. Nihil metuo, nisi ne mediūs disruptar miser. Plaut. Cure. sc. 1. a. 2. Medios ferta dissecare. Suet. in Galig. c. 27. Media de plebe. Vide Plebs. Media sermonum reliquæ Gell. 1. 4. lib. 18. In medio reliquæ aliquid. Velleius. Dubium s̄ mediūmque partibus præstare. Idem. Sed est natu grandior, media est mulieris ætas. Item post medianam ætatem, qui medianum vxorem dicit domum. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Media litium manus, & sequester, & interpres. Quint. Decem mediū dies. (i. interiecti.) Senec. c. 1. 4. de tranquill.

Medio defenditur Istro.

(i. Interposito.) Ouid. Eleg. 1. 4. lib. 3. Trist. Quis ē medio. (i. è vulgo.) Gell. c. 12. lib. 9. ex medio sumpta verba. Quātil. Mediūn vinum. (i. nihil) Gell. cap. vlt. lib. 13. Media & communia verba. Idem c. 9. lib. 12. Medium pignus Concordiæ inter Cæsarem & Pompeium Iulia. Velleius. Si media nox est, sive est prima vespera. Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. Mediūs in eo bello Eumenes fuit animo. Velleius. Mediū nec in alterius fauorem inclinati. Liu. 10. d. 4. Mediū & neutrius partis Suet. in Cas. c. 7. Mediū & neutrā partem sequentes. Idem in Nero. c. 2. Quandoque idem valet quod in commune, sive in communem usum. Virg. 1. Georgic.

*Nec signare quidem, aut partiri limite, campum
Eas erat. In medium quarebant.*

Idem 11. Aeneid.

Consulite in medium & rebus succurrere fessis,

Cic. 1. Offic. Et omnes vtilitates in medium afferre mutatione officiorum. Aliquando, Medium est è duobus temperatum quiddam & admittum quæ inter se contraria sunt. Liu. lib. 1. ad Vrbe. Medium erat Anco ingenium, hoc est, proclive tam ad pacis, quām ad bellī artes: ita religione Numana sumum exprimens, vt militarem disciplinam non negliget. *3* Aliquando pro dubio ponit. Liu. 9. bell. Macedon. Medio responso spem ad voluntatem interpretantibus fecerat, cœlitum patrum auctoritati esse. *3* Quandoque manifestum. Virg. 1. Aeneid.

Mediisque ex hoste recepi.

Ibidem,

Quanquam in media iam morte tenetur.

Vtrobiquè exponit Seruius medium pro manifesto. In priore tamen exemplo, non inceptè interpretari possumus, E medio hoste, pro, E mediis hostibus, vel E medio hostium. *3* Quandoque intercedens, aut potius importunus, & incongruous. Idem 1. Aeneid.

Ne qua scire dolos, mediisque occurvere possit.

Accipere aliquem mediū, hoc est, per mediū corpus amplecti. Liu. 1. ab Vrbe. Multo & ætate, & viribus validior, medium atripit Seruius, elatūmq; è curia in inferiorē partē per gradus deiicit. Sic apud Terent. in Andria. Accurrit, medianū mulierem complectitur. *3* Ponere in medio, vel, quod idem est, profere aliquid in medium, est Publicē expo-

Calepini Pars II.

tere, & omnibus ea de te iudicandi potestatem facere. Cic. de nat. deor. Ponam in medio sententias Philosophorum. *3* Vocare in medium, idem ferē est, quod vocare in dubium, & clariū de te aliqua velle cognoscere. Idem pro Cluent. Rem in medium vocare coepérunt, & causam illam totam deposcere. *3* Venire in medium. Est in disputacionem, & controversiam venire. Idem 1. de finibus Prima veniat in medium Epicuri ratio. *3* Procedere in medium, est in coronam prodire: & interdum idem cum superiori. *3* Relinquere aliquid in medio. Velleius. Est indecisum, & controversum aliquid relinquere, nihilque de eo statuere. *3* In medio esse, vel positum, aut situm esse in medio, est manifestum esse, facile, vel in promptu. Cic. 4. Verr. Tabulae posite sunt in medio. *3* Aliquādo tamen in medio esse, est. Dubiū esse, vel incompetū, vt apud Sueton. Quod discrepat, in medio sit, hoc est, indecisum relinquatur. *3* In medium consulete, est in commune consulere, vel ad communem vtilitatem: de quo suprà dictum est. *3* Pelere de medio, vel è medio, est extra cœtum aliorum pellere. Ennius apud Cicer. pro Murana. Pellitur è medio sapientia. Sueton. in Tiber. cap. 10. è medio se mouere. Recedere de medio, est se subducere, & occultare. Cicer. pro Sext. Ros. Recede de medio, per alium transigam. *3* Sumere argumenta de medio, est ex rebus manifestissimis, & omnibus notis argumenta sumere. *3* Tollere de medio, pro occidere. Idem pro Rose. Amer. Perfacile hunc hominem incautum, & rusticum, & Romæ ignotum, tolli de medio posse. *3* Medio excedere, pro mori. *3* E medio discedere, pro secedere & occultari, ait Budæus. Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Casare, Medius pro mediocrī Liu. lib. 6. ab Vrbe. Apparebatque nec veri iudicij medium gratiam, nec falsi offensionem fore. Velleius, Medius eloquentia Pompeius. (i. mediocris.) *3* Priscianus Medium dictum putat à modo, hoc est, à mensura: vnde & modium, & differentia causa. Medium dici existimat, mutato, os in e. Alij malunt à Græco *μέσος* deducere, quod idem est quod medius. *3* Hinc dimidiū, a, um quasi per medium diuisus.

Médiā vocabula dicuntur quæ in bonam & in malam partem accipi possint, *μέσα* à Græcis dicta. Qualia sunt tempestas, Valetudo, Facinus, Dolus, Gratia, Industria, Periculum, Venenum, Contagium: & apud veteres Honor, quo etiam significabatur iniuria. Vide Gell. lib. 12. c. 9. & c. 4. lib. 18. Vide suprà.

Mediale, is, neutr. gen. Solin. c. 6. 5. Lignum omne atque mediale, eadem ferme & facie & nitore, qui est in lapide gagate. Id est, omnes hebeni partes, tam exteræ, quām mediæ, seu medullaceæ, similes sunt gagati lapidi. Idem c. 3. 3. Comperita arbor est pini generis, cuius mediale Autumni tempore succino lacrymat.

Médiānum, idem quod medium verbum architectonicum. *3* ANGL. The middle or middest. *3* Vlp. 1. 5. §. 2. ff. de his qui deiecer. Quod si ex mediano cœnaculi quid deiecum sit, verius est omnes teneri. Adiectiuē. Vitruvius persæpe medianas columnas dicit, ad differentiam angularium & mediana epistylia, &c. Ex Hotomano.

Mediapontus, instrumentum funarium. Turn.

Médiatas, tis, Alicuius pars media. *3* ἡ τρυπή μεσόντα GAL. Le milieu, la moitié. ITAL. Meta. GERM. Das halb theil, mirtel mässigkeit. HISP. El medio de dos extremos, mediania. ANGL. The half of any ting. *3* Hac voce Cic. non ausus est vti, vt testatur in libello de Mundo, sive Uniuersitate. Sic enim ibi habet, Ut in singulis essent bina inedia, vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσόντα vocant: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur; eiit enim planius Multi alij tamen vxi sunt vt Probus in Catholicis, Medietas palmæque vola dicitur, Myrsillus de bello Pelegrino prima Medietas Tibeis, Ibid. 12. eius totam Medietatem tenuit.

Médiocris, e, Medium tenens, modestus, temperatus. *3* μέσης. GAL. mediocre, moyen, ny trop grand ny trop petit. ITAL. Mediocre, mezzano. GERM. Mittelmässig. HISP. Mediano ANGL. Moderate, neither to much nor to little. *3* Cic. 2. de Oratore. Hæc sunt omnia ingenij vel mediocris, exercitationis autem vel maximæ. Idem 3. Tusc. Omne enim malum etiam mediocrē magnum est. Idem de Amicit. Nec vero negligenda est fama, nec mediocrē telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam ciuium. Non mediocrē incedo iratus iracundia. Plaut. Cure. sc. 3. a. 4. Mediocrē macto infortunio. Ibid. Mediocrēs viti quibus opponuntur eminentissimi. Velleius.

Mediocritulus, diminutum à mediocri aliquantulum mediocris. vet. Vocab. Varro, (annotat Festus,) med. oculismus exercitum dixit.

Médiocritas, Medium, vt ait Nonius, modulus. *3* μέσης, μεσόντα GAL. Mediocrité, ny trop, ny peu, moyen. ITAL. Mediocrità ne troppo ne poco. GERM. Mässigkeit, gemäßigkeit. HISP. La mediania entre dos cabos. ANGL. Mediocrity, a measure or measure. *3* Cic. lib. 1. Offic. Eadem ratio est habenda vestitus: in quo, sicut in plerisque rebus, mediocritas optima est, Col. lib. 4. Mediocritas in electione loci maximè probatur, quoniam in confinio boni, malique posita est.

Médiocritē, aduetbiū, Quodam modo prudenter & moderat. *3* μέσης. GALL. Mediocrement. ITAL. Mediocremente. GERM. Simlicher weiss, Mässiglich. HISP. Medianamente. ANGL. Meanelic, measurable. *3* Cic. 5. Verr. Quod mechercule iudices, mihi non mediocriter ferendum videtur. Idem 2. Tusculan. Nemo mediocriter doctus ignorat. Terent. in Andr. Horum ille nihil egregie præter cetera. Studebat, & tamen omnia mediocriter.

Médiocritūs, vel medioximus, Mediocrem, sive medium significat. *3* μέσης. GALL. Med ocre, moyen. ITAL. Mediocre. GERM. Mittelmässig.

HISp. Cosa mediocre y cerca del medio. ANGL. Moderate, neither to much nor to little. *3* Vnde Medioximi dij vocantur, potestatis mediæ. Seruius in lib. 8. Aeneid. dicit Herculem esse communem deum, vt iusque naturæ medium inter mortalitatem, & divinitatem, Este enim numina aliqua tantum terrestria, aliqua tantum celestia, aliqua media quos deos Apuleius Medioxunos vocat. Plaut. in Cas. Itame dij, deæque superi atque inferi & medioxumi, &c. Meurs. tamen testatur, in veteri codice esse inferi & medigrumi. quod, inquit, vt Plauti putem facilè animuro inducor. Plaut. in Cist. sc. 2. a. 1. Medioxumam quam duxi vxorem: ex ea nata est hæc virgo.

Médiocritūs, putauit Calepinus diminutivum esse ab adiectivo Medius, deceptus corrupto Plinij loco, quem ex lib. 11. c. 37. citat ad hanc mo-

C 3 dum,

dum. Oculos vnicolores nulli, cum candore omnibus mediis cunctis differentes. Qui locus hodie sic restitutus est, Oculus vnicolor nulli cum candore omnibus mediis color differens.

Mēdiūs fidius. Aduerbiū est iurandi ex tribus compositum, putatūque idem significare quod mehercules: quasi dicas, ita me Iouis filius amet. *τὸν ἡρακλην*. Nam *αἷα*, Græci dicunt quem nos Iouem. Fidium autem pro filio dictum videtur: quia antiqui pro I., litteram d., sæpius collocabant. ¶ Quidam interpretantur, Per diuī fidem: quidam per diurni temporis i. diei fidem. Hæc Festus. Alij sic exponunt, Medius fidius, hoc est, Per deum Fidium, nam fidius Deus est qui fidei præest. Plaut. in *Aesin.* Per diuī Fidium credis iurato mihi Cicer. ad *Brut.* Ego medius fidius non existimo tam omnes deos aueros. ¶ Fidij dei, alia duo fuerunt nomina: nam & Sancus, & Semicaper appellabatur: sibiique ei sacrum Nonis Iunij in colle Quirinali: ubi templum habebat à Sabinis (ut putatur) primū dedicatum: qui in urbem recepti, deos quoque patrios in urbem transtulerunt. Ouid. 6. *Fas.*

Quarebam Nonas Sanco, Fidione referrem,
An tibi Semicaper: tunc mibi Sancus ait,
Cucunque ex istis dederis, ego munus habebo.
Nomina terna fero: sic voluere Curæ.

Mēdiūs, *μέδιος*. Moderate. Vlp. D. lib. 13. tit. 7. l. 2. Cūm dicere vult iudici & median viam tenendam esse, sic inquit, Mediūs igitur hæc à iudice erunt disponenda, vt neque delicatus debitor, neque onerosus creditor audiatur. Tacit. l. 17. Et Patrum fauor aderat multi voluntate effusus, qui noluerant medie id est satis indifferenter.

Mēdiastinus, q. *medius* in *ædibus*, stans ad obsequia. *μεσοσάτης*, *μεσός*. GALL. Serviteur qui fert en choses viles, un scillon. ITAL. Familiaccio. GERM. Ein Sudelbub ein Knecht so man zu aller groben vnd sudelechtigen hanßarbeit braucht ein Hausbässler. HISP. Sieruo do poco prelio. ANGL. A drudge, a kilchin slave. Mancipium abiectus est, teste Budro, quod vilissima & sordidissima ministeria obire domi cogitur, qualia sunt domum verrere, purgamenta efferre, ligna congerere, & huiusmodi alia facere: ob hoc ita dictum, quod in media domo ad imperia omnium nutusque soleat excubare. Cicer. in *Catil.* Magnoperè contemno exercitum collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mediastinis decoloribus, ex iis qui vadimonia deserere, quā illam exercitum maluerunt. Col. lib. 1. c. 9. Mediastinus qualiscunq. status possit esse, modo perpetiendo labore sit idoneus *Ibid.* Separati sūt aratores à vinitoribus, atque à mediastinis Horat. 1. *Epist.*

Tu mediastinus tacita prece uera petebas.

Lucil. *Villicum Aristocratem mediastinum, atque bubuleum.*

Vlp. lib. 1. ff. nauit. cap. stabul. Qui mediastini opera fungitur, non continetur: vt purpuratij, atriatij, & focarij, & his similes. ¶ Priscianus *Mediastinus* interpretatur, seruos esse abiectissimos lauantibus in balneis ministeria solitos: itaque appellatos existimat, quod in medio balnei stare soleant, ad sordidissima quæque ministeria parati. ¶ Mediastinum appellant medici membranas in ventre hominis medio, quæ sunt veluti medius quidam partes, diuidens thoracem totum in duos veluti ventriculos. Legend. Betoaldus in *Indice Columella.*

Mēdiastiticus, *Summus apud Campanos magistratus erat. Liu. lib. 6. dec. 3. Mediastiticus* (qui summus magistratus apud Campanos est) eo anno Seppius Læsus erat loco obscuro, tenuique fortuna ortus, &c.

Mēditerrānēus, a. um, quod est à mari remotum, quasi in media terra. Maritimus *μερόγενος*. GALL. Qui est a milieus de la terre. ITAL. Chi sta intra terra. GERM. Das iam lande oder erdreich ist. HISP. Cosa lejos de la mar y en medio de la tierra. ANGL. That is in the middle of the earth. ¶ Cæsar. 5. bell. Gall. Nascitur ibi plumbum in mediterraneis regionibus, in maritimis ferrum. Mediterraneanis agris abditus. Suet. in *Tiber.* c. 12. Quintilian. lib. 5. c. 10. Montanus, an planus: maritimus an mediterraneus. Cic. 1. de natur. deor. Ita fit vt mediterranei mare esse non credant Mediterraneanum mare, *ἡ θάλασσα*, quod ex Oceano inter Abylam Mauritaniæ & Calpen Hispaniæ promontoriis irrumens, per medias terras diffunditur, Africæque dirimit ad Europa.

Mēditerrānus, adiectiuū, id. significans quod Mediterraneanus Festus, Mediterranean melius quam Mediterraneana in Sisenadici putat, Antiquum. Mēditullum, hñ, non medium terræ, sed procul à mari, quasi mediterraneum ab eo quod est tellus *τῆς γῆς*. Cicer. in *Top.* dicit, nullum in hoc verbo extensionem esse vocabuli nihil significantem. Apuleius lib. de philosophia. Nec solum quod careant redundantia, & egestate, sed quod in meditullio quodam vitiorum sitæ suntr.

Mēdona, *μέδων*. Steph. Oppidum in agri Brutij litorie, vna cum portu. Plin. lib. 3. c. 5.

Mēdinassā, *μεδίνας*. Steph. Oppidum Cariaz, cuius meminit Plin. lib. 5. ca. 29.

Mēdon, *μέδων*, Nothus fuit Oilei, ex matre Rhyna, teste Homero lib. 2. *Iliad.* alijs Troianus, apud Virg. 6. *Aeneid.* Medontaque.

Mēdōacus, siue Meduacus, *μέδων*, Venetorum fluvius Pataium alluens, qui nunc vulgo Brenta dicitur. Nam ostia Padi Plinius describens, ait, Pars eorum & proximum portum facit Brundulum, sicut Edronem Meduaci duo, & fossa Clodia. Strabo scribit Medoacum vocai & portum & flauium. Idem supra Venetos Cainorum, & Meduacorum fuisse gentem tradit. Vide Plin. lib. 3. c. 16.

Mēdvllā, *æ*, est quod in mediis est ossibus. Sic autem dicta est, quod sit in meditullio ossum. Alij, quod in ossibus sit media, sed minus recte. *τὸν μόσχον. μεδόνα*. GAL. Moïselle. ITAL. Midolla. GERM. Das mark. HISP. Meollo, o tuetano del hueso. ANGL. The marrow within the bone. ¶ Plaut. in *Stich.* At ego peij, cui medullam lastitudo p. hibit. Plin. lib. 11. cap. 32. Et medulla ex eodem videtur esse, in iuventa rubens, & senecta albescens. Cicer. 4. *Tuscul.* Quum autem hic feruor concitatioque animi inueterauerit, & taquam in venis medullisque insedet, tum existit & moibus, & ægrotatio. Idem. 5. *Tuscul.* Tu vero Metrodore, qui omne bonum in yicribus medullis que condideris, &c.

Cum penitus mœstas exedit cura medullæ

Catull. de com. Beren.

Hac mihi semper erunt imis defixa medullæ, Ouid. Eleg. 4. lib. 1. Trist. Hoc (dictum) si quis in medullas demiserit. Senec. cap. 11. de tranquill. ¶ Medulla mellis, de re maiorem in modum suavi dicebatur. Vnde & Ennius apud Cicer. de claris orator. M. Cornelium, Cethegum, Suadæ medullam appellat, ob singularem sua uiloquentiam. Nam quod optimum est, id natura videtur intimè recondidisse. Gell. cap. 4. lib. 18. Non primam cutem, sed medullas, & sanguinem Salustij tenere. Vnde & illa passim obvia, in medullis, & medullitus amare, nō dissident à simulacro prouerbiali. Erasm. ¶ Hinc emedullo, διπυλών. quod est medullam extraho. Plin. de limonio. Item grauolentiam alatum emedat, radicis emedullatæ uncia in vi- ni Falerni heminis tribus decocta. ¶ Per translationem significat declaro. Plaut. Narrat iam tem nobis omnem, atque emedulla. Mēdūllūlā, diminut. μεδιδόν. Catull. ad *Thallum* epig. 22. Cinæde Thalle mollior cuniculi capillo, vel anseris medullula, vel inula mollicella.

Mēdūllūlā, aduerbiū est, significans, Ex ipsis medullis, vel usque ad medullas. *ἐπι μεδουλῶν*. GALL. Profondement, affectueusement. ITAL. Profondamente, affectuosamente. GERM. Von dem innersten heraus, intuslich. HISP. Profondamente y afectuosamente. ANGL. Depolio, affectuositate even frome the heart. ¶ Varro, Medullitus Aquiloniam seu frigidinem. ¶ Per translationem significat intimè, vel ex intimo animo & affectu. Plaut. in *Mostell.* sc. 3. a. 1. vt Videas eam medullitus me amare.

Mēdūllā, μεδουλα Steph. Latij oppidum, Albanorum opus, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Mēdūllina, μεδουλινα Plutaicho, Puellæ cuiusdam Romanæ nomen fuit, quæ à patre in tenebris vitium passa, quum ex detracto ei annulo stupri auctorem agnouisset, capillis eum ad aiem pertraxit, patremque pumum, deinde etiam scipiam ad expiandum flagitium interfecit. Vide Plutarch. in Parallelis.

Mēdūsa, μεδουσα. Fuit filia Phorci ex Ceto marina bellua: quæ vna cum duabus sororibus Euryale & Stenione, Gorgadas insulas in Oceano Æthiopico tenuisse feruntur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc quin' esset insigni forma, etiā habuit inter alia decoris insignia crines proximè ad auri colorem accidentes, quorum splendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit, ex quo concubitu postea natus est Pegalus equus, Quā iniuriā Minerua graui & iniquo animo ferēs, Medusa crines quibus maximè amatori suo placuerat, in angues mutauit, qui ea vi essent, vt omnes eam aspicientes in lapides vertentur. Quamobrem quum nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Iouis & Danaes filius Mercurij talaribus & falcato ensis accepto, Palladis item scuto, vt ære tepercussam effigiem eius vide impunè posset, ex improviso, quum ipsa anguēsque sopiti essent, adortus, uno sed eo validissimo istu peremis, & in patriam rediens quum eiusdem caput secum deferret, contigit vt guttae sanguinis decidentes per solidum Africæ mutaretur in serpentes. Vide Lucan. lib. 9. Squallent latè Phorcynidos arua Medusa. ¶ Inde Medusæ, a. um. Uide in dictione *Pegasu.*

Mēdūsa, μεδουσα. A quibusdam appellatur herba ea, quam Romana Venetiam, siue Lanceolam. Dioicorides *λογχίτης* appellavit. Habet hæc herba florem inuenio pileolo similem, qui theatralis laruæ & histrio-nicæ personæ formam refert: ex cuius medio, quasi ex aperito & hian-te ore, se profert quedam quasi lingua candido colore. Ob quam cauta & Medusam appellant, à Gorgonis, abscessi capitis similitudine. Nam etiam hodie in antiquis monumentis Medusæ caput ita effictum videmus, vt quā maximè potest, aperito ore, linguam exerat. Vide Marc. Ver. in *Dioscor.*

Medyllia, μεδουλινα, vls ab Albanis condita Romanorum colonia. Gentile Medyllinus. Steph.

Mega, id est, magnum, Promontorium Mauritanie Cæsariensis, inquit Ptolemæus.

Mēgabyzī, μεγάβυζοι siue Megalobysi. Dicebantur Ephesiæ Dianæ sacerdos. Plin. lib. 35. cap. 10. Finxit & Magabyzi sacerdotis Ephesiæ Dianæ pompam. Rursus, Ephesi vero est Megabyzi sacerdotis Ephesiæ sepulcrum. Vide Hesych. & Appianum lib. 5. ciuitatum. Eunuchos esse oportebat. Vnde & pio imbellibus ac mollibus ponì consuecrunt, quales sunt spadones, Quint. lib. 5. cap. 11. An vero statu: um artifices pictoresque clarissimi, quum corpora quām speciosissimè pingendo fingendōe effingere cuperent, nunquam tamen in hunc ceciderunt errorem, vt Bagoun, aut Megabyzum aliquem in exemplum operis assumerent sibi, sed Doryphorum illum aptum vel militæ, vel palæstræ: aliorum quoque iuuenum bellicosorum & athletarum corpora decorate existimarent, &c.

Megadomesticus, μεγαδομιστος, magnus domesticus. Eutropio, Domesticus maior.

Mēgæra, μεγαιρα cum diphthongo in pen. Vna è furiis. Nam μεγαιρα, Odi siue inuideo Latinè denotat. Claud. Inuestiu prima in Rufinum Improba mox surgit trifli de sede Megara.

Mēgalūm, μεγαλον. vnguentum à magnificentia sic appellatum, cd quod excederit Telinum ante se cantatissimum: alij à Megaleo, inuentore Siculo siue Athenensi dictum malunt. Vide Diosc. lib. 1. c. 6. & Hermolaum in *Plinium.*

Mēgalēsiæ, orum, μεγαλησιαι, dies sacer magnæ matris deorum. Ludi quoque qui celebrabantur ante templū in ipso Magnæ matris deum conspectu, Megalesia, siue Megalensia dicebantur, & ludi Megalenses. ¶ vnd festeag vnd schauspijl der grossen Sitten Entheles. ¶ Liu. lib. 2. ab Vrb. M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deum in palatio dedicauit & Ludos ob eam dedicationem factos, Megalesia appellavit, Cicer. de Arusp. respon. Nam quid ego de illis ludis loquar, quos in palatio nostri maiores ante templum in ipso Matris magnæ conspectu Megalensibus fieri celebrati que voluerunt. I atricij Megalensibus militare soliti sunt plebs Cicalibus, Gell. c. 2. lib. 18.

Megalographia, μεγαλογραφia. Pictura magni sumptus, & magnatum personatum, aut rerum deformatiæ atque figuratiæ, yti deorum, pugnarum, fabularum. Et μεγαλογραφος, qui magna pingit.

MEGALOPOLIS, μεγαλη πόλις, Arcadiæ vls, post Leuctricum bellum conditas

condita: quæ dimidia sui parte Orestia vocabatur, ab Orestis aduentus. Ex hoc oppido ortum traxerunt Cercidas, præstantissimus legislator, Miliambon poëta, Ænesias Peripateticus Theophrasti discipulus, Aesculodus qui de vrbibus scripsit, & Polybius Historicus. ¶ Megalopolis in Græcis codicibus item Asie oppidum fuit postea Aphrodisias dictum, inter Lycum & Maeandrum fluvios situm quod Stephanus Cariz attribuit: quanquam Icariam corruptè legitur pro Caria. Tertia eiusdem nominis ciuitas in Iberia collocatur ab eodem Stephano. ¶ Alia item vrbis Megalopolis Germaniæ est. § vulgo Mechelburg.

Meglopoltæ, μεγαλοπόλιτæ, Megalopolis incolæ. Stephanus.

Meglopæcia, Μεγαλοπεῖα GALL. Magnificenc. ITAL. Magnificenza. GERM. Groß thätigkeit / hervigkeit. HISP. Franqueza ANGL. Magnificence. § Magnidecentia, vel munificentia, quæ inter magnos viros versatur magnisque in rebus. ¶ Et Megaloprepes, μεγαλωπρῆς dicitur, qui huiusmodi magnidecentia, aut munificentia virut: quem Magnificum quidam appellant.

Meglopsychæ, μεγαλοψυχίæ, Magnanimitas, & Megalopsychus, μεγαλοψυχος, Magnanimus.

Megaloschemus, μεγαλόσχημος, Monachus. L. gr. b.

Megara, μεγάρæ, vrbis est Achaiæ in confinio Atticæ, & Peloponnesi, parria Euclidis Geometræ: ita dicta à Megareo Apollinis filio. Vrbis huius meminit Plin. lib. 4. c. 7. & Servius Sulpit. ad Cic. lib. 4. Epist. Pro codem dicitur Megara, orum, plurali numero. Plin. lib. 16. c. 39. Megaris diu stetit olealter in foro Col. lib. 10.

Iam Megaris veniant genitalia semina bulbi.

¶ Est item Megara, montis nomen in Sicilia apibus abundantis, qui vrbem habet eiusdem nominis in radice sitam. ¶ Fuit præterea hoc nomine filia Creontis, & vxor Herculis.

Megarūs, a, um, adiectum Virg. 3. Æneid.

Pantagiam Megarosque sinus.

Megareus dictio tri syllaba, μεγαρεύς nomen fuit patris Hippomenis & nepotis Neptuni, ex Onchelto Boeotiae oppido oriundi. Ouid. 10.

Met Namque mibi genitor Megareus Onchestius: illi

Est Neptunus avus: pronepos egoris aquarum.

¶ Fuit præterea eodem nomine unus ex Apollinis filiis, qui Megaris à se conditis nomen fecit.

Megaris, idis μεγαρίδαι, Regio est Achaiæ, in confinio Atticæ & Peloponnesi, ita dicta à Megaris, præcipua eius tractus vrbis. Plin. lib. 4. c. 7. Attigit Isthmum parte sui, quæ Megaris appellatur à colonia Megara. Ex hac regione præstantissimi mittebantur bulbæ, qui ab ea dicti sunt Megarici. Idem lib. 19. c. 5. Proxima his est bulborum natura quos Catato in primis serendos præcipit, celebrans Megaricos. ¶ Est præterea Megaris insulæ nomen inter Neapolim & Pausilypum sitæ, teste Plin. lib. 3. c. 6. ¶ Megaris item Nisæa vocabatur, à Niso Pandionis filio. Idem Nisæa nauale Megaridis. Steph.

Megasa, μεγασα vrbis Libyæ, in qua ποταφάραι & ἀποτῆται. Steph.

Megæs, μεγας, vnuus ex Græcorum principibus, qui ad Troiam profecti sunt: de quo Homerius in Catalogo nauium.

Megistæns, Μεγίστανς ghedholino שָׁרֵם, μεγαστης. GAL. Grands personnages & excellens. ITAL. Magnati, gran personaggi. GERM. Die füremsten. HISP. Grandes en dignidad. ANGL. Excellent, or noble men. § Dicuntur proceres primatæque. nam μεγας, Latinè dicitur Maximus. Corn. Tacit. Megistanas Armenios, qui primi à nobis defecerant, pepulit sedibus. Suet. in Caligul. c. 5. Regem etiam regam & exercitatione venandi, & conuictu megistananum abstinuisse.

Megiste, μεγιστης, vrbis & insula Lyciæ, à, Megisteo quodam. Steph. Mehéreulæ, iurandi aduerbiu. Pet Herculem, medius fidius, mecastor. in Dia, η τη ήραλδια, Cic. Att. lib. 10. Epistola tua gratissima fuit meæ Tulliæ, & mehercule mihi. Strenue, mehercule. Isti. Plaut. Ps. sc. 7. a. 4. ¶ Dicimus etiam Mehercules in eadem significatione. Festus. Mecastor, & Mehercules iusurandum erat, quasi diceretur, Ita me Castor, ita me Hercules: vt subaudiatur, iuuet. Cic. in Orat. Imperatum est inquit, à consuetudine, vt peccare suavitatis causa liceret: & pomeridianas quadrigas, quam Postmeridianas libentiū dixerim, & Mehercule, quam Mehercules.

Meio, is, dissyllabum tertiae coniugationis. Significat vrinam emitto. § ἡτονη hischtin. εγια, διμηχιλα. GALL. Pisser, suriner. ITAL. Orinare, pisciare. GERM. Brunnen. HISP. Mear, orinar. ANGL. To pisse, to make water. § Diomedes præteritum quidem proprium Meij esse dicit, sed minxi esse in vsu. Persius Satyr. 7.

sacer est, pueri, locus, extræ Meiius.

Horat. 2. Serm. Satyr. 7.

Ditior aut forma melioris meias eodem.

Martial. lib. 3.

Minxisti currente semel Pauline carina:

Meiere vis iterum, iam Palinurus eris.

Iuxten. Satyr. 1.

Cuius ad effigiem non tanum meiere fas est,

¶ Mictum, mictu in supino. Horat. 1. Serm. Satyr. 8.

ataque in me venit mictum atque cacatum

Iulius & fragilis Pedacia.

Mula meiens, Catullus.

Meionis μιονις, Cyprus olim dicebatur, Stephanus.

Miel. ITAL. Mele. GERM. Hönig. HISP. Miel. ANGL. Honie. § Goithæus, Mel est succus dulcis, calidus & siccus, in ventriculis apum elaboratus & ore redditus ex matutino rore fieri, vt & cera ex floribus, proditur. Est autem inicio, vt qua, dilutum & primis diebus feruet, vt musta, sequè purgat. Vigesimo die coalescit, mox obducitur tenui membrana, qua feruoris ipsius spuma concrescit. Cic. de senect. Villaque tota locuples est, abundat laete, caseo, melle. Idem 3. de finib. Mel eti dulcissimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis dulce esse sentitur. Virg. 4. Georg.

binc cali tempore certo Dulcia mella premes.

Ibidem.

Ferues opus, re dolentique thymo fragrantia mella.

Ibidem.

Calepini Parv. 1. 1.

— & spumantia cogere præsis Mella fauis.

Plaur. in Truc. In melle sunt lingua sitæ vostræ, atque orationes, Corda in felle sunt sita, atque acerbo aceto. Tuus sum alumnus, mel meum. Idem Most. sc. 4. a. 1. O melle dulci dulcior mihi tu es. Idem Asin, sc. 3. a. 3. Mel meum, anime mi. Idem Cure, sc. 3. a. 1. & Ps. sc. 4. a. 2. Sunt qui dicant mel esse eceli sudoreni, alij syderum saliuam, alij purgantis se aeris succum. Constat sanè ex acie decidere, syderum maxime exortu, sublucanis temporibus. Vnde sub primam auroram, folia atborum melle roscida inueniuntur. ¶ Mel venum, dicitur Anthinum mel, Mel æliuum ægiæ, Quod per se fluxit, Aceton, vocatur quod sine detrimento sit. Mel Sylvestre, Ericæum, ab erica fructe, quam & gisatum non inveniunt, filia habet tamæci similia. Acrion, Mel putum atque integrum quod neque accescerecepit, nec ullum passum est vitium. Vide Plin. lib. 11. c. 14.

Melliticulum, li, diminut. blandientis οὐδίνος. ANGL. Darling, sweet, heart or honie. § Plaut. Cas. Meum corculum, melliculum, verculum, Idem Cure. Ego n' apiculatum opera congestum non feram. Ex dulci oriundum melliculo dulci meo?

Mellitarius, a, um, quod ad mel pertinet. § μελιτηνος GALL. Appartenant à miel. ITAL. Pertinente à mele. GERM. Das zu dem honig gehört. HISP. Perteneiente à miel. ANGL. Belonging to honie. § Plin. lib. 21. cap. 14. Vasa mellaria, aut fauos lauari aqua præcipiunt.

Mellæ iūm vide Mellitones.

Mellæ iūs, rij, qui mellis opus exercet. § μελιτηνος. GALL. Celuy qui à

le gouernement des mousches à miel, & qui en retire le miel. ITAL. Chi à in governo le api & il melo. GERM. Honig wacher, der mit honig umbgeht. HISP. El colmenero. ANGL. That hath rule of the bees and honie. § Varr. lib. 3. de re rustic. cap. 16. Ad extrema, qua mellarij fauum exstine possint, opercula imponunt alueis

Meliturgus, μελιτηρος, Latinè Mellarius dicitur, qui mellificum exercet, sic enim interpretatur Varr. lib. 3. de re rust.

Mellatio, onis, Mellis vindemia, quum mel eximitur. § μελιτηνος. GALL. Cueillette de miel. ITAL. Raccolta del mele. GERM. Honigsamung. HISP. La castrazon de las colmenas. ANGL. The tyme of drawing hives to take out honie. § Plin. lib. 12. c. 16. Hæc ergo mellatio fine vindemie & Vergiliarum occasu, Idibus Nouembis ferè includitur. Idem lib. 11. c. 15. & stiua mellatione decimam partem Thasio Dionysio apibus telenqui placet.

Mellitus, a, um, quod ex melle est, vel mellis dulcedinem refert ipso gustu. § μελιτηδης. GALL. De miel, ou luy ressemblant. ITAL. Di mele, suaue. GERM. Das von honig ist, honigist. HISP. Cosa de materia de miel. ANGL. Of honie, or lik honie. § vt, Melleus sapor, apud Plin. lib. 15. c. 14. Per translationem quoque vocem melleam dicimus, pro suaui & auditu jucunda.

Mellillus, a, um, diminutiuum, à Melleus. μελιτηνος. Plaut. in Casin. Mea vita, mea mellilla, mea festiuitas, Sine tuos ocellos deosculer, voluptas mea. Quanquam nō absurdè fortassis legendum Mellilla, vt sic diminutiū nomen intelligere possimus à nomine Mel: vt Mea mellilla, plurali numero dictum intelligamus, pro Mea mella, vel meæ delicie, Melliūs, a, um, quod est melle conditum. § μελιτηδης, μελιτηδης. GALL. Fait de miel, ou doux comme miel. ITAL. Mellato. GERM. Mit honig angemach, oder vermischt. HISP. Cosa dulce como miel. ANGL. Sweet lik honie, or layed with honie. § Placentæ mellitæ. Horat. 1. epist. 10.

Vtque sacerdotis fugitius, liba recuso,

Pane egeo iam mellitis potiore placentis.

Plin. lib. 36. cap. 19. Melitites succum remittit dulcem; mellitumque tusus. Varro 3. de reruistica cap. 16. Et fauī milliti intus ponendi à fauibus longè. ¶ Mellitus puer, pro suaui & iucundo Cic. ad Att. lib. 1. Ita sum ab hominibus destitutus, vt tantum requies habeam, quantum cum vxore, & filiola & mellito Cicerone consumitur. Catullus ad Iuuenium,

Mellitos oculos tuos Iuueni, &c.

Melliflūs, a, um, ex quo fluit mel, vel fluere videtur μελιπηρος hoc est, dulce, iucundum, vt Melliflua oratio Mellita, in Coena in Neron. cap. 27. Vbi sunt quibus oculi, vita sua via mellita Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1.

Mellitico, as, Mel facio. § μελιτηνος. GALL. Faire du miel. ITAL. Far mele. GERM. Honig machen. HISP. Hazer miel las abejas. ANGL. To make honey. § Virgilii, in quodam Epigrammate.

Sic vos non vobis mellificatis apes.

Mellificus, a, um, § μελιτηνος GALL. De miel. ITAL. Di mele. GERM. Das honig macht. HISP. Cosa hecha de miel. ANGL. Of honie. § Colum. lib. 8. Ut ab opere mellifico euocata apes fœtibus explicant. § Item, Mellificatio, onis, μελιτηνος

Melliflūs, a, um, Mellis factio. § μελιτηνος. GALL. Façon de miel, accoutrement de miel. ITAL. Artificio di far mele. GERM. Honig machung, honigrecker. HISP. Aquella obra de hazer miel. ANGL. The making of honie. § Verr. de re rustic. lib. 3. cap. 16. Sed ut hoc aptissimum ad sanitatem apum sic ad mellificum thymum. Idem. Quod ad mellificum bonum vehementer prodest. Colum. lib. 9. cap. 12. Apes magis mellificis, quam fœtibus student.

Mellifer, a, um, Ferens mel. μελιτηρος. GALL. Qui porte miel. ITAL. Chi porta mele. GERM. Das honig bringt oder samlet. HISP. Cosa que traç miel. ANGL. That bringeth or beareth honie. § Ouid. 15. Metam. Nonne vides quos cera tegit sexangula fæsus

Melliferarum apium sine membris corpora nasci.

Melligenus, a, um, quod est eiusdem generis cum melle. § μελιτηνος. GALL. De miel ITAL. Di mele GERM. Das der art oder gattung des honigs ist. HISP. Cosa de miel. ANGL. Of honie. § Plin. lib. 16. c. 17. Fert & aliam inutilem pilullam cum capi lio. verno tamen tempo, e melligeni succi, hoc est eiusdem succi cuius est mel ipsum.

Mellona & Mellonia, mellis dea.

Mellonis pagina, charta Nili. Auson.

Melabæthrum, μελαβæθρον. Herba est quæ alio nomine Parthenium dicitur, chamæleo adeò similis, vt pro ea sapere fallat legem. Vide Diosc. lib. 3.

Melzena, μιλιζενα. Insula est in ostio maris Adriatici, quæ alio nomine

C 4 Corcyra

Corypha dicitur, ut docet Plin. lib. 3. cap. 26. Statius lib. 12. *Thebaid.*
Icarij, Celeique domus, viridi que Melana.
Mēlēne μελανη, oppidum in Arcadia, à Meleno Lycaonis filio conditum inter Hæream, & Megalopolim. Plin. *Melanam*, vocat lib. 4. c. 6. Stephanus *Melanas*.
Melambotius, ventus vehemens. Strabo habet vocem lib. 4. vbi Casaubonus probat lectionem, μελαμπότιος, nisi quis, ait, μελαμπότιος malit, vt dicti sunt ταλαμπότιος apud Theophrastum.
Melampea, μελάμπεα, rībs Lydiæ à Melampo quodam. Gentile Melampus. Steph.
Mēlānpēlos μελάνπελος. Herba est, quæ alio nomine Helxine dicitur: quidam etiam ex Latinis Virem nigrum appellant. De hac Diosc. lib. 4.
Mēlāmpyllōn, μελάμφυλλον. Herba est aculeata, folio in nigredinem teudente: vnde & nomen accepit. Alio nomine Acanthus dicitur. Vide Plin. lib. 22. cap. 22. & Dioscor. lib. 3. & quæ suprà annotauimus in dictione Achantus.
Mēlāmpyllōn, μελάμφυλλον. Nomen esse montis in Thracia, apud Plin. lib. 5. cap. 11.
Mēlānp̄hylliūs, μελάνφυλλος. Insula est Ionie adiacens, ante Ephesum, quæ notio nomine Samus appellatur. De hac Ilin. lib. 5. cap. 31. & Strab. lib. 14.
Mēlānp̄tos, μελάνπτος. Herba est in segetibus nascens, teste Theophrasto, quæ alijs Magros appellatur. Latinè atrum frumentum.
Mēlānp̄dōn, μελάνπδον. Genus est nigri hellebori, ita dictum à Melampode quodam, qui eo vñ in diuinationibus solebat, vel à pastore eiusdem nominis, qui primus hauc herbam inuenisse dicitur, dum capras eo purgari animaduerteret. Vide Plin. lib. 25. c. 5.
Mēlānp̄tūs, μελάνπτος, Amythaonis Argui, & Dorippes filius, teste Homer. Odyss. lib. 1. 5. Nomen autem accepisse fertur, eo quod mater infantem exposuerat toto corpore testum, præterquam pedibus qui à sole atro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio clavuit, Byantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo restituit, accepta eiusdem filia, Perio nomine in uxorem. Filias quoque Pretri furiis agitatas sanitati mentis restituit, quarum unam Iphianasam nomine in coniugem accepit, vt superius traditum est. Virg. lib. 3. Georg.
Phyllides Chiron, Amythaonisque Melampus.
Vide Tibull. lib. 4. &c. Et quoque Canis nomen apud Ouid. lib. 13. Metam. à pedum nigredine impositum.
Melania æ, fœm. gen. Idem quod nigritia, seu nigredo Plin. lib. 24. c. 8. Et lentiginem & cætinonitatem, melanias quoque veteres, addito melle emendant. Meminit etiam Hermolaus.
Mēlāncoh̄tēs, μελαγχαιτης. Canis nomen apud Ouidium lib. 3. Metam. δον τε μελαγχητης, χαιτης, hoc est, à pili nigredine impositum.
Mēlānchōlīcūs, cū accentu in penultima, Latinè dicitur atra bilis, quæ s̄pē in furorem agit homines. ξ μελαγχολία. GALL. Melancholie. ITAL. Maninconia, humor maninconico. GERM. Melancholey. HISP. Melancolia. ANGL. Melancolie. Cicer. 3. Tusc. Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo, quem nos furorem, melancholiā ipsi vocant quasi verò atra bile solū mens, ac non s̄pē vel iracundia grauiore vel timore, vel dolore moueatur. Melancholiæ varias species, vide apud Galen. in tract. de Atra bile.
Mēlānchōlīcūs, qui nigra bile plurimum abundat. ξ μελαγχολίκος. GALL. Melancholique. ITAL. Maninconico GERM. Vod schwärzer gallen olser Schwarze geblüt. HISP. Melancolico. ANGL. Melancholick. Plin lib. 20. cap. 7. Dantur & melancholicis candidæ copiosiores, &c. Cic. 1. Tuscul. Aristoteles quidem ait, omnes ingeniosos melancholicos esse: vt ego metardio em esse non molestè feram. Idem 1. de diuin. Aristoteles eos etiam qui valetudinis virtus fuerent, & melancholici dicerentur, censebat habere aliquid in animis præfigiens, atque diuinum. Vide Plutarch. in Lysandr.
Melancholice, μελαγχολικῆς, per melancholiā.
Mēlānchl̄xi, μελαγχλιον, Scythæ populi, à nigris vestibus quas ferunt, ita nominati, Steph.
Mēlānchōryphus, μελαγχόρυφος. Avis quæ & Ficedula dicitur: sed Ficedula tantum autumno ab edendis fiscis, aliis temporibus melancoryphus vocatur, quod ερυφλας μελαντης, hoc est, verticem nigrum habeat Latinè atricapillam dicere possumus. Plin. lib. 37. c. 8. Sunt qui in Arabia inueniri eas dicant in nidis auium, quas Melancoryphos vocant.
Mēlānchr̄xna, μελαγχρ̄xna, Sibylla Cumana à quibusdam dicta est, Aristot. in mirabilib.
Melancranis, μελαγρανης, iunci genus, quasi magniceps, à magno capite, quod Græcis μελαγρανης.
Mēlāndia μελανδια, Regio Sycioniae, gentile Melandius. Stephanus.
Mēlāndryum, μελανδρυον, Ruellius interpretatur intimam, durissimamque roboris materiam, quæ cortice & alburno distractis relinquitur.
Melanea, μελανεα, Stephano. Oppidum est in Arcadia. Plin lib. 4. c. 6.
Melanes, vel Nigri, Montes iuxta deserta Arabiæ. Ptolem. lib. 6. c. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ, Sur deserto Hebreis, à Mau-ris Tur dicitur.
Mēlāneūs, per tres syllabas, & penult. corr. μελανεūs, numeratur inter canes Actæonis, apud Ouid. 3. *Metamorph.*
Harpalus, Ἔ Melaneus, hirsutaque corpore Lacne.
Est & centauri nomen apud eundem 12. *Metam.*
Mēlāniōn, μελανιον, flos est subnigri coloris Latinè violam nigrum possumus interpretari.
Mēlānippōn, μελανιππων, Pamphylian fluuius, apud Hecatæum in descriptione Asiae.
Mēlānorhīzon, μελανορήπον. Herba est, quam alio nomine Veratrum nigrum appellant. Nomen habens à radicis nigredine, μελανον enim nigrum est, & πίζα, radix. de hac Dioscorid. lib. 4.
Mēlānterīa, μελαντερīa. Alio nomine Atramentum metallicum appellatur quo medici vtuntur ad putrefactam, siue excrescentem carnem consumendam. Vulgus gallorum *Armonium* vocat.
Mēlānthīa, μελανθīa, filia fuit Denealionis ex Pyrrha, & soror Hellenis.
Mēlānthīon, μελανθīon. Herba est, siue potius frutex pusillus, à seminis nigredine nomen habens, quod à Plin. lib. 20. c. 17. *Gith* appellatur, &

à quibusdam *Melaspermon*. Officinæ *Nigellam* vocant.
Mēlānthūs, μελανθη. Pastor capraru Mlyssis, qui, quod & rem domini absens vna cum procis absumpsiisset, & heræ, filioque heili semper se molestum præbuisset, post editum Mlyssis, à Telemacho, trucidatus est. Homer. *Odyss.* lib. 22. Fuit iten hoc nomine quidam Athenensis, cuius celebratur illud in *Gorgiæ* æmulum suum dictum: His nobis concordiam suadet, qui tres in una domo concordes effice non potuit. ¶ Præter hos & pictor nobilis fuit hoc nomine Pamphilus Mancedonis discipulus de quo lib. 25. c. 10.
Mēlānīhō, μελανη, filia fuit Protei sensis cui consuetudo erat positis vestibus dorso delphinum insidere, atque sic per maria vagari. Quæ cognita Neptunus se in delphinum transformatu, illamque blandiendo illexit, vt dorso suo insidaret, transuestaque in aduersum littus stuprum obtulit. Ex quo Concubitu Amycum natum fuisse quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.
Mēlānīrūs, μελανη, penultr. prod. Piscis est saxatilis, nigricantem habens caudam Lippius in 3. *Oppian.*
Haud facilis pars Melanurus fallitur arte.
Ennius tamen contra orthographia rationem penultimam corripuit, primamque, quæ per scribitur, licenter produxit in hoc versu,
Melanurum, turdum, merulam, timbrāmque marinam.
Est præterea Melanurus, serpentis genus præcipue in Libya & Arabia nascens, viperæ minus, sed ad inferendam perniciem multò velocius. Mori ab eo siti torquentur immodecque bibentes sibi necem inferunt, Cauda lineis duabus nigritis distinguitur (vnde & nomen accepit) corpore reliquo albicante. Vide Cæl. lib. 34. c. 63.
Melanyon, μελανηον, dictus est Hippomenes, eò quod pomis certamen confecerit. Quamvis corrupte apud Propertium *Mymalon*. pro Melanyon legatur, cum inquit.
Myrralon nullos fugiendo Tulle labores;
Sicutam dura contudit Iasidos, &c.
Malim penultimam per iota.
Mēlāp̄iūn, Mali genus, ex μηλος malum, & απιος pitum. vulgo pomme poire, ita dictum ab Appi malii similitudine. Plin. lib. 15. c. 14.
Meliatum, locus malis recondendis in Il. sal. ex Italico mela, i.e. malum pomum.
Mēlās, μελας, multorum fluviorum nomen est. Nam vnum esse in Mygdonia ostendit Ouid. lib. Metam. 2. Mygdoniūsque Mela. Ruitum alium nauigabilem esse qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scribit Plin. lib. 5. c. 27. Alium item in Thracia collocat idem lib. 4. cap. 11.
Item alium in Bœotia, qui à Parnasso profluens Mineruæ facit dicitur à Poëtis, quia tipæ eius oliuï sint referæ. Stat. lib. 7. *Thebaid.*
Palladiūsque Melas Hecateia gurgite nutrit
Flumina.
Is unus omnium Græciæ fluviorum ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstuum, vt Nilus, stata accipiens incrementa: nec longus excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephiso infunditur. Huius fluminis aqua oves nigras efficeret scribit Plin. lib. 2. c. 103. Eius etiam meminit Herodotus lib. 7. Postremò alium esse in Sicilia, auctor. Ouid. Fast. lib. 4. quum de fluminibus, & de locis Siciliæ, quæ peragruerat Ceres loquens, ait,
Sacratumque Melan, pascua lata boum.
Melectos, melior antiqu. Fest.
Mele, mela, specillum vulnerarium chirurgicum, quo aliquid illinitur, aut infunditur vulneri, Poll.
Mele, carmina, modulationes, cantiones suauissimæ. Lucr.
Mēlēäger, & Meleagris, μελέαγρη. Suidæ fuit Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæa coniuge quo recenter nato, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manuque stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum stipite diligenter asservauit, Adulto deinde Meleagro, quum spreta ab Oeneo Diana, immensæ magnitudinis aptum immisceret, qui omnem regionem latè vastabat. Meleager collecta robustissimorum iuuenium manu, aptum interfecit, caputque eius Atalantæ Iasij Argiōrum regis filiæ, quæ prima aptum vulnerauerat, velut partem spoliij dedit. Quod quin auunculi sui vi puellæ auferre conarentur, vt unque occidit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem versa, fatalem stipitem in ignem coniecit, quo exusto, Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus cōsumptus est. Nominis huius nominatiuus tripliciter effertur, Meleager, Meleagrus, & Græco more Meleagros. Ouid. 8. *Metam.*
Nec tamen illa sui successu latior idus,
Quam Meleager erat.
Ibidem,
Inscius atque absens flamma Meleagrus endem
Vritur.
Et paulò antè,
donec Meleagros, & una
Lecha manus iuuenum caluere cupidine laudis.
Mēlēägrēa, μελέαγρεια, Calydo rībs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit.
Mēlēäḡl̄dēs, ξ μελέαγρης GALL. Gelines d' Afrique. ITAL. Galline d' India. GERM. Indianische hühner. HISP. Gallinas moriscas. ANGL. Hemes of Afrike. Gallinæ Africanæ sunt, quas vulgus Indicas gallinas vocat. Has Ouid. lib. 8. Metam. fabulatur Meleagri sorores fuisse, doloris impatientia in furorem versa, fatalem stipitem in ignem coniecit, quo exusto, Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus cōsumptus est. Nominis huius nominatiuus tripliciter effertur, Meleager, Meleagrus, & Græco more Meleagros. Ouid. 8. *Metam.*
Ibidem,
Inscius atque absens flamma Meleagrus endem
Vritur.
Et paulò antè,
donec Meleagros, & una
Lecha manus iuuenum caluere cupidine laudis.
Mēlēägrēa, μελέαγρεια, Calydo rībs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit.
Mēlēäḡl̄dēs, ξ μελέαγρης GALL. Gelines d' Afrique. ITAL. Galline d' India. GERM. Indianische hühner. HISP. Gallinas moriscas. ANGL. Hemes of Afrike. Gallinæ Africanæ sunt, quas vulgus Indicas gallinas vocat. Has Ouid. lib. 8. Metam. fabulatur Meleagri sorores fuisse, doloris impatientia, quem ex morte fratris conceperant, in has aues conueras, Plin. lib. 10. c. 16. Simili modo pugnant Meleagridæ in Bœotia Africa, hoc est, gallinatum genus gibberum, vallis conspersum plumbis. Varr. li. 3. de rer. rust. Gallinæ Africanæ sunt grandes, varizæ, gibberæ, quas μελέαγρης appellant Græci. Hæ nouissimæ in triclinium ganeum introierunt è culina, propter fastidium hominum. Vide ea quæ in dictione Gallina annorauimus de tribus gallinatum generibus.
Meleneis, vicus in Antiochide tribu. Callimachus *Melenas* vocat tribulis Meleneus. Steph. Vide *Melene*.

Meles,

Mēles, sis, scem, gen. § GERM. Ein dach. ANGL. A brockobadger. § Animal, quod & Taxus, siue Taxo dicitur, quod sit mellis audissimum & aluaribus semper infestum, in caernis viuens, asperum, mordaxque magnitudine vulpis, colore felis, ex cuius pelle phaetras, & canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. c. 38. hanc esse ait melibus in metu solertia, ut sufflata cute distentæ, ictus hominum, & morsus canum arceant.

Meletæ chartæ. Tibull. lib. 4.

Posse Meletas nec mittere chartas.

Mēlesigēnēs, μελεσιγένης. Nomen proprium poëtarum principis, qui postea à cœcitate dictus est Homerus. Melesigenes autem appellatus est (ut refert in vita eius Herodotus) à Melete fluvio Smynam alluente, ad cuius ripas natus creditur.

Meleti sinus μελέτης κολπός, à Meleto fluvio dictus, antea Smyneus, Steph.

Meletius, Präsum fuit in Ägypto Vitianæ sectæ, ut scriptum est in Historia Tripartita.

Mēliā, μέλια, à Græcis dicitur arbor quam Latini Fraxinum vocant. Vide Ruellum lib. 1. cap. 32. § Est & Melia Caiæ oppidum, apud Hecatæum lib. 1. Genealog.

Mēliā terra, μέλια γῆ. Terræ genus est Eretiae cinereæ non dissimile quodque digitis conficitur stridorem reddit trito pumici similem. Vites habet in medicina easdem ferè cum alumine, paulò tamen ignaviores. Pictoribus etiam usui est ad diurniorem colorum firmitatem. Plin. Melinum vocat, nomine deducto à Melo insula, vna Sporadum, vnde aduehi solet.

Melibocus, μελιβούς, Germaniæ mons. Superest in Catti Meliboci, qui est tractus Germaniæ, vulgo Rauenbogen. h.c. Cattorum atcon, seu cubitus.

Mēlibōtā, μελιβοτά Stephano, vbs est Magnesia, quæ est Græciæ regio, annexa Thessaliæ, teste Plin. lib. 4. c. 9. Patria Philoctetæ Pæantis filij: à quo Melibœus, a. um, μελιβούς. Item Melibœus μελιβούς, nomen pastoris ab eo impositum, quod boum carana habeat.

Mēlicērā, dis μελικερά. Abscessus species est ex pituitæ affluxu generati, qui humorem in se continet, mellis & crassitudinem & colorem referentem. Vnde & nomen accepit Plin. lib. 21. de Meliboto, Peculiariter contra meliceridas efficax. Celsus lib. 5. hoc abscessus genus μελικερά vocari afferit, nomine sumpto à fauo, cuius similitudinem refert.

Mēlicērā, siue Melicetes, μελικετες, Inus & Athamantis Thebarum regis filius, cum quo mater, quum virtutem videret furere, in mare se precipitauit, amboque deorum miseratione in numina marina sunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Marutam matrem vocant: Melicerta vero in Palæmonem, quem Latini Portunum appellant. Vide Matusa.

Mēlichrōs, μελιχρός, Gemma est mellei coloris: vnde & nomen habet Plin. lib. 37. c. 1. Colos appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota.

Mēlichrysōs, μελιχρυσός. Gemma quæ ex india mittitur, quasi per aurum syncero melle transfluente. Plin. 37. c. 9.

Mēlicrāton, μελικράτων, potus est confectus ex aqua & melle, qui à Latinis Aqua mulsa dicitur. Nomen accipit δάνα τὸ πατέρα, hoc est, à melle, & verbo καρπάθης καρπόν, quod est misceo, siue temporo.

Mēlicus, a, um, idem quod musicus. § μελικος. GALL. Musicien. ITAL. Musico. GERM. Ein singer / der gesang macht oder sich in denen übt. HISP. Dulce en canto. ANGL. A musician. § A Græco nomine μελίς, quod carmen, siue cantus significat, vnde poëtae Lyrici, Melici picti sunt. Ausonius, Tu melicos, lyricosque modos, Cic. de opt. gen. Orator. Poëmati eni tragici, comici, epicis, melici etiam, atque dithyrambici, &c.

Mēlicæ, Gallinæ, teste Col. lib. 8. c. 2. vulgo appellatae sunt, quæ Medicæ dici debuerant. Melicæ græciæ, alias Melicæ præstantiss. Gell. cap. 16. lib. 7.

Meligrine, μελιγρίνη, Insula est maris Adriatici, ante Dalmatiam sita. Ptol. lib. 2. cap. vlt.

Meligrinis, μελιγρίνη, Insula est Siciliæ adiacens, vna ex Aegoliis, quæ notiore nomine Lipara dicitur. Plin. lib. 3. c. 9.

Melilōtos, μελιλωτός, quasi dulcis & mellealotos. Herba est croco similis, frequens in Campania, quæ quod coronamentis adhiberi solet, Scutula Campana appellatur à Latinis. De hac Plin. lib. 21. c. 11. & Ruell. lib. 3. cap. 35. Ouid.

Pars thyma, pars flores, pars meliloton amant-

Mēlimēla, § μελιμέλα. ANGL. Melloro apples. § vrbisque per simplex l. dicuntur poma mustea, siue dulcia, quasi mellea mala. Nam μέλι, vel μέλος malum significat. Varro de re rust. lib. 1. c. 59. Quæ antea mustea vocabant, nunc melimela appellant. Eadem vulgo Nana vocant à paruitate arborum è quibus proueniunt. Plin. lib. 15. c. 14. Mustea à celeritate mitescendi quæ nunc Melimela dicuntur à sapore melleo Martial. lib. 7.

Infanti melimela dato, satuásque mariscas,

Nam mihi qua nouit pungere, Chia sapit.

Vide Colum. lib. 5. c. 10.

Melinā, μελινή, vt Festus ait, genus tibiæ acutissimæ soni. § Est & genus vestis, vel à colore, vel à melo insula, vnde afferebatur, sic dicit. Plaut. in Epid. Vbi ergo est? nisi si in vidulo. Aut si in melina attulisti. § Est quoque potionis genus ex melle. Idem in Pseud. sc. 4. a. 2. Dulce promat indidem. Et quid habet? Murrinam, passum, defratum, Melinam, &c.

Mēlinōphagi, μελινοφάγοι, Thraciæ populi ita dicti, quod panico vescantur. Steph.

Melinūm, i, § μελινος. GALL. Melisse. ITAL. Melissa. GERM. Melissenfrau, oder Syntau. HISP. Torongil. ANGL. Baulme bearbe. § Apiastrum vocat Varro lib. 3. de re rust. cap. 16. § Est & melinum vt ait Plin. lib. 23. cap. 6. oleum ex flore malorum. § Est & vnguentum. Idem lib. 13. cap. 1. Amaracinum in Coe: postea eodem loco prælatum est melinum. § Melinum quoque coloris candidi species est, à Melo insula, vna Sporadum, nomen habens, vbi præstantissimum effoditur, Dioscorid. lib. 5. Meliam terram vocat Plin. lib. 35. cap. 6. Melinum, candidum, &

ipsum est, optimum in melo insula. In Samo quoque nascitur, sed non vñntur pictores propter nimiam pinguedinem. Plaut. in Mostellæ sc. 3. a. 1. Neque ceuillam, neque melinum, neque aliam officiam.

Melion, meliorem dicebant antiqui. Fest.

Melior, Meliusculus, Melioro, & Melioresco. Vide Bonus.

Mēlipēcta; μελιπέκτη, Cibaria mellita, cuiusmodi sunt placenta mellitæ.

Mēliphyllon, § μελιφύλλος. GALL. Melisse. ITAL. Melissa. GERM. Melisa senfkraut oder Honigblatt. HISP. Torongil. ANGL. Baulme bearbe. § Herbæ nomen est, quæ alio nomine dicitur Apiastrum. Varro lib. 3. de re rust. c. 16. Reliquum thymo, & cyatho obseuisse, & apiastro quod alijs μελιφύλλος, alijs μελισφύλλος, quidam μήλον, appellant. Virg. 4. Georg. —— huic tu iussos asperge liquores.

Trita meliphyllo, & cerintha ignobile gramen.

Vbi Seruus annotauit, Meliphyllo per syncopen esse dicta, quasi meliphylla.

Mēlipōniūs, quem & Medipontum vocari suprà ostendimus. Funis genus est, quod à Catone non uno in loco numeratur inter ea quæ necessaria sunt oleum conscientibus. Cato. c. 68. Vbi vindemia, & oleitas facta erit, prela extollito, funes, torculo, smelipontos, subductuarios, aut in carnatio, aut in prelo suspendito.

Melis animal, Varr. l. 3. c. 12. ne felis aut Melis introire possit. Vide Melis. Melis hasta à ligno mali dicta. Fest.

Mēlliā, μέλια, oppidum Libyæ, cuius incolæ dicuntur Melissæ. Steph.

§ Fuit præterea Melissæ Cretenium regis filia, quæ vna cum sorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. § Fuit & Nympha, quæ mellificum primò inuenit: vnde data est occasio fabulæ, Mellissam in apem fuisse conuersam. Col. lib. 9. c. 1. Nec sanè rusticum dignum est sciscitari, fueritne mulier pulcherrima specie, quam Iupiter in apem conuertit. § Fuit Melissa item Periandri Corinthiorum tyranni vxor, quam ille concubinarum delationibus temere credens, quum grauida esset, pedibus conculcans interemis. Vide Laert. in via Perianari.

Mēllisophyllum, § μελισφύλλος. GALL. Melisse. ITAL. Melissa. GERM. Melissenkraut oder ymbenblatt. HISP. Torongil. ANGL. Baulme bearbe. § Herba est billotæ similis, quæ & apiastrum & Citrago & Meliphylum, & Melinum appellatur. Galli Melissam vocant. Nomen habet από τη μελισσαν, hoc est, ab apibus quæ eo tantopere oblectantur, vt si eo aluearia perungantur, nusquam diffugiant. De hac herba vide Col. lib. 9. c. 8. & Varr. de re rust. lib. 3. c. 16.

Mēllissus, μελισσός, Cretenium rex fuit antiquissimus, qui primus diis sacrificauit, cuius filia Melissa & Amalthea fuerunt, quæ Iouem infantem melle & lacte caprino aluerunt. § Fuit item Melissus, Grammaticus muneri datus Maeccani, & manumissus ab eo. Auctor Tranquillus.

§ Melissus præterea Samius Paionidis auditor, philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam administravit, clausique in bello præfuit, vt refert Apollodorus.

Mēllitā, vel Melite, es, μελίτη, vulgo Malta. Insula est non procul à Panino Siciliæ promontorio. Ouid. 3. Fast. Fertilis est Melite sterili vicina Corcyra. Est etiam Melite, siue Melita vobis nomen in hac ipsa insula, à Carthaginensibus (vt refert Diodorus.) condita, textinæ pretiosissimarum vestium in primis nobilis Cic. 6. Verr. Insula est Melita, iudices, satis late ab Sicilia freto, petriculosque disiuncta: in qua est eodem nomine oppidum, quod iste nunquam accessit: quod tamen isti textinum pertinuum ad muliebrem vestem conficiendam fuit. Melitæna, μελιταια, herba quæ melissophyllum, Nicandio μελιταια, à μελi mel.

Mēlitēs, a, um, & Melitensis, μελιτης Stephan. vt Melitæ catuli, μελιταιων, quæ ad foeminarum delicias ex Melita aduehebantur. Plin. lib. 3. cap. vlt. Melita, vnde Melitæos canes appellati auctor est Callimachus.

Mēllitēnē, μελιτηνη, Cappadocia regio, prætenta Armeniæ maiori, non procul ab Euphrate. Plin. lib. 6. c. 3.

Mēlitēs, μελιτης, gemma sic dicta à colore mali Cydonei, quod μέλος νέρτιζοχλω, dicitur. Plin. lib. 37. c. 11. sic ait, Melites mali coloris, nec plura addidit.

Mēlititēs, mascul. gen. μελιτητης, genus potionis dulcis (vt ait Plin. lib. 14. cap. 9.) factæ ex melle & musto, hoc est, ex congio mellis, & quinque congiis austeri musti, & cyatho salis, vna feruera. Distat autem à mulso, in quo binis vini singuli mellis congij admittuntur, vt docet Dioscor. lib. 5. § Est præterea Melitites, lapis cineritæ coloris, qui coti attritus, vel cum liquore contusus, liquorem dulcem emittit: vnde & nomen accepit. Vide Plin. lib. 3. c. 19. & Galen. lib. 9. simp.

Melitoma, μελιταια, opus dulciarium ex melle: placentula mellita. μελιταια est melle condio.

Mēlititæ, μελιταιæ, Thessaliæ oppidum, Steph. ciuis Melitæus, Theopomp. & Philon μελιταια vocant: vide Melitæus.

Melitusa, μελιταια Steph. Illyrici oppidum, cuius incolæ Melitæus & Melitæi appellantur.

Melittōnēs, μελιταιης, vel μελιτaiηs, Alvearium vbi apes nutruntur dispositis alueis. Varro de re rust. 3. c. 16. Melittones ita facere oportet, quos alij μελιταιοφεια appellant. Eadem quidem Mellatia. Gell. cap. 20. lib. 2. Vulgus Gallicum vocat Ruche ou lieu de Ruches.

Mēlliturgiæ, vide Mel.

Mēlitūs, μελιτης, nomen alterius ex accusatoribus Socratis.

Mēliūm, μελιτης. Herba est in aquis & locis viginosis nascens, semen habens lini semini non dissimile, aliquando tamen maius & firmius, & pīz leuore splendens. Alio nomine Satyron rubens appellatur. Vnde habere creditur incedendi ad libidinem. Discor. lib. 3. Altera species est quam vulgo palmam Christi appellant.

Mēliūs, comparat. à Bene, & Meliusculæ, vide Bene in Bonus. Dij me liū faciant. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1.

Melizandrus, μελιτης, Poëta Melius, Lapitharum & Centaurorum bellum scriptit, vt est auctor Ælian. de varia hist.

Melizōnum, μελιτης. Condimentum quoddam vocat Apicus ex mellis despumati mistura confectum.

Mella, μελα fluius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Scruius.

Mellaria, oppidum Hispaniae in tractu Bætico, Pomponij Melæ patria, ut ipse testatur Geographia sua, lib. 2.

Mellax, adulitus adolescens, Gl. gr. b.

Mellacium, ιψης Mustum ad medium pattem decoctum, quod Sapam, appellamus, ut inquit Nonius.

Mellificatio, Mellifactor, Mellifico, Mellitus, vide Mel.

Melligo, inis, μελιτογ. ANGL. Mildew. en corne. § Succus è lachrymis arborum, siue florarum, quem apes deuorant, postea ad alios regrescat euomunt, operaque componunt. Plin. lib. 11. c. 6. Primùm itaque fauos construant, etiam finguunt, deinde sobolem, postea mella. Ceram ex floris, melligenem è lachrymis arborum, quæ glutinu pariunt, salicis, vini, at undinis succo, gummie, resina. § Ponitut & pro quoque succo florescentis fructus adhuc immaturi. Plin. lib. 2. c. 27. In prima lauagine demittitur vua, ciuisq; melligo, reliquum corpus sole coquitor. Mēlioquus. Cui oratio suavis instar mellis, ex ore profuit. μελιφαρ.

Melo, nomen suum, qui & Nilus, & Geon appellatus est. Auson. in Enigmate, Melonis albam paginam. § Idem est quod meles animal, vide Meles,

Melobus, μελόβοσ. Nympha est, Oceani & Tethys filia, teste Hesiode in Theogonia; sic dicta ab ouibus pascendis.

Melocabus, Germaniae vrbs, apud Ptol. lib. 2. c. 11. Choburg.

Melocarpus, μελόπωρος. Herba est, quæ alio nomine Aristolochia longa appellatur. Diosc. lib. 3. c. 4.

Melocessa, μελοσεσ. Insula est ex Syrenis una, è regione Lacinij extremi Italie promontorij, non tam à pomorum, quæ à pecoris abundantia dicta. Vide Plin. lib. 3. c. 10.

Melontha, μελοθά. Scarabæi genus est, colore viridi nascens.

Melomeli, μελόμελι. Confessio quædam ex malis cydoneis melle obtutis in lagoena. Rationem conficiendi docet Colum. lib. 12. c. 45. & Diosc. lib. 5.

Melonēs, quasi, μέλανες, i. pomei. à μέλος malum. GALL. { Melons, Pompoms. ANGL. Melonfruits. } A Palladio dicuntur, qui ex genere peporum ad malorum rotunditatem accidunt: à quibusdam, facta ex malo & pepone nomine, Melopeones appellantur. § Est & melo, qui piri-formis dicitur, qui pirum refert.

Melōnōmūs, μελονόμος, ouium pastor. Nam μέλος & poma, & oues significat.

Melopenones, μελοπίτων. Fructus sunt ex genere peporum, qui mali figuram rotunditatem imitantur. Non pendent hi, sed humi rotundantur & odorem iucundissimum habent ubi maturuere. Palladius Melones, vocat. Vide Ruel. lib. 1.

Melōs; { γέρων; Zemirah, μέλος GALL. Douceur de chant, melodie. ITAL. Dolcezza di canto, melodia. GERM. Der lieblich thos des gesangs. HISP. El canto dulce. ANGL. Sweetnesse of musicke, melodye. } generis neutri. & indeclinabile est, aut certe defectuum: nam genitivum, & datiuum singulares, totumque pluralem numerum apud Latinos non habet. Ablatiuo Melo vsus est Lactant. Firmian. in Hymno de Resurr. Dominica.

Fitque repercuesso dulcior aura melo.

Apud Græcos declinatur, τὸ μέλος, τὸ μέλος. Et autem Melos cantus suauitas, ex apta vocis modulatione, & flexu proficiscens. Pers. in proœm. S. at. Coruos Poëtas, & Poëtidas picas Cantare credas Pegaseum melos. § Hinc multa, de quibus mox, deducuntur.

Melōs, μέλος, gen. scem. insula est Cretæ adiacens, una Sporadum, & vrbs in eadem insula. Strab. Melos insula inter Cretam, Peloponnesumque interuerso æquali sita, à Peloponneso promontorium Scyllæum, à Crete Dictynæum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib. 2. cap. 1. Hanc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: unde & Byblos vocata est à Bybliis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates & Aristophanes. In Thessalia vero populi quidam μελισσæ dicuntur. Est & vicus Acarnaniae, à quo Melius, vel Malicus Doricæ. A Melius etiam formatur Melicus, Meliacus, & regio Melis, Steph. Vide Mala. De rube Thessalia, & de Byblide insula quoque suprà diximus.

Melos, & Melaria, μέλος καὶ μελάσσα, duo oppida in finibus Hispaniae: à malis sic dicta. Fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attulisse. Steph. in Belo. Vide Meloissa.

Melus, μέλος, filius Mantus, à quo Melos Lesbi locus. Steph.

Melodus, μέλοδος, qui carmina modulatur. Melodus, a, um, tanquam adiectuum: vt sit melicus. Sidon. lib. 9. epist. 15.

Potuisse ista semper efficacius

Homo atque gente cretes in Ligustide

Proculus melodis (al. melodes, male) insonare impulsibus.

Ita Ausonius,

μελόδος est carmen, & φῶν cantus. Melodes (μελόδος) Græci non dicunt: &c. si dicarent, Latinis foret melodibus impulsibus. In Onomastice, quidem habetur μελόδος, sed pro Latino membrulosus.

Melōlla, { γέρων; zemirah. μελοδία GALL. Melodie, doux chant. ITAL. Melodia. GERM. Ein stehlich oder saft gesang. HISP. Canto dulce. ANGL. Sweetnesse, of musicke, melodye. } Dulcis cantus, siue melleus.

Melotæ, & Melote, es, μελωτæ, Dici potest pellis ouina una cum lana corpori detracta, λῆλος enim à Græcis dicitur, quæ à nobis ouis.

Melotis, auricularium specillum. Onom. M.

Melotius, lapis viridis, & grandis Ægypti. Isid.

Melōthrum, μελωθρον, herba est, quæ alio nomine ἄμπελος τράχη, hoc est, vitis alba appellatur. De hac Diosc. lib. 4.

Melōnēs, μελωνής. Una ex Musis, tragædiarum inuentrix à modulando nomen trahens. Virg. de Musarum inuentis.

Melpomene Tragico proclamat mæsta boatu.

Vide Musa.

Memaliarus, μεμαλιαρος, unus ex Cadmi sociis, Theram insulam condidit. Steph.

Membriæ, μεμβριæ, Insula est maris Ægri, una Sporadum, non procul à Thera & Anaphe. Plin. lib. 4. c. 12.

Membryum, i, à μέλος, q. melbrum. Propriè dicitur caro artus tegens.

μέλον haddham πόνος nekach μέλος GALL. Membre, ITAL. Membro

GERM. Haut vnd Fleisch damit die glider desse leibs überzogen sind. Item Ein Teichs glid. HISP. Miembro. ANGL. A member. } vnde Membrana, superior membra pars dicitur, hoc est, pellis ipsa. Silius,

Et venis male iuncta trementibus ossa.

Extant consumptis visu deformia membris.

¶ Accipiuntur tamen etiam membra pro singulis corporis partibus: vt manus, pes, auris, membra dicuntur. Ter. in adelph. Membra metu debilia sunt. Cic. 3. de finibus. Iam membrorum, id est partium corporis, alia videntur propter eorum usum à natura esse donata, vt manus, crura, pedes, &c. alia autem nullam ob utilitatem, quasi ad quendam ornatum, vt cauda pauoni Virg. 6. Æneid.

Quod sequar: aut qua nunc artus, auulsaque membra,

Et funus lacerum tellus habet?

Ne quid sui memtri commoueat in tenebris. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Membri rupti tali. Gell. c. 1. lib. 20.

Distinet haud aliter quam si mea membra relinquam.

Ouid. El. 3. li. 1. Trist. Nihil interest quibus membris cinædi sitis, prioribus, an posterioribus, (i. pudendis.) Gell. c. 5. lib. 3. Ut eius membra & ossa, & artus communiam. Plaut. Men. sc. 1. a. 5. ¶ Membra principalia & principes partes sunt in animante, Cor, cerebrum, iecur. Quomodo autem differant membra ab artibus, vide in dictione artus. § Sumitur etiam membrum pro parte cuiusque rei. Plin. Epist. 17. lib. 2. Adhæret dormitorum membrum, transiit int eriacente, hoc est, pais domus quieti corporum dicata. Ouid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Et cara dulcia membra domus.

Item ibid.

Dissoluere quassata parcite membra domus

¶ Item,

Dulcia coniunctus membra fuere mei.

Ponticus & Battus,

idem El. vlt. lib. 1. Trist. Membra Imperij, Suet. in Aug. c. 48. Cic. 1. de nat. deor. Omnes autem eius partes, atque omnia membra tum facilimè noscuntur, quum totæ quæstiones scribendo explicantur. Columella præterea, & Apuleius partem domus, membrum nominant. Et Vlp. de manumissionibus. Quæri inquit, potest, si fabris duobus, vel pictoribus templum, vel membrum depictum esset. De orationis membris ita Auctor ad Herennium. Membrum, omnis appellatur res breuiter absoluta, sine totius sententia demonstratione, quæ denuo alio membro orationis excipitur. Cicer. in Oratore. Quæ Græci καῦλα & κόμματα nominant, nos rectè incisa & membra dicimus. § A membrum fiunt adeictiva, Bimembris, δικαῦλος, Trimenbris, τρικαῦλος, Quadrimerbris, τετρακαῦλος, hoc est, duarum, trium, quatuor partium. Membrulum, parvum membrum.

Membratim, aduerbum, Significat per membra singula, per partes. § καῦλη. GALL. Par membra, par pieces, membre à membre.. ITAL. Membro à membro. GERM. Von einen glid zu dem andern / in suis reis. HISP. Miembro à miembro. ANGL. By member and member. by partes. § Plin. lib. 9. c. 15. Hi membratim casi, cœtuice & abdomine commendantur. Idem lib. 1. c. 37. Itaque nunc per singulas partes corporis, præter iam dictas, membratim tractetur historia. Cic. in partit. Narratio autem accusatoris erit, quasi membratim gesti negotij suspicio explicatio. Quint. lib. 9. c. 4. Vbicunque acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum membratim, casimque dicendum.

MEMBRANÆ, Pellis exterior quæ membra tegit, & generaliter pro quævis tenuiori pellicula accipitur. § τὸν τὸν πτ. dak. δέπις. GALL. Taye, petite peau. ITAL. Pelle sottile. GERM. Die eüssertsi haut desleib. HISP. La tela. ANGL. The uppermost skinne of any thing. § Cicer. 2. de natur. deor. Quæ primùm oculos membranis tenuissimis vestiuit & sepsit. Lucret. lib. 4.

Membranas mittunt vituli de corpore summo.

Plin. lib. 9. c. 29. Membranam inter illa miræ tenuitatis extendit. § In ligno quoque membrana est. Idem li. 13. de tilia. Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana. § Membranæ etiam dicuntur chartæ pergamenæ ex pellibus animalium factæ. § τριγραῦπον. GALL. Parchemin. ITAL. Carta pecora. GERM. Pergament. HISP. Pergamino. ANGL. Parchement. § Earum usus Pergami, regnante Eumene inchoauit: magnâque earum vim Rex Attalus Romanus misit, ut pecunia chartæ pellibus pensaretur. Unde Pergamenatum nomen ad hanc usque diem, tradente sibi inuicem per manus posteritate seruatum est. Quintilian. lib. 10. cap. 3. Illa quoque minor non sunt transcendenda, scribi optimè ceris, in quibus facillima est delendi ratio, nisi forte ypsilon infirmior membranarū potius usum exigit. Plin. lib. 7. cap. 21. In nuce inclusam Iliada, Homeri carmen in membrana scitum, tradidit Cicer. Mart. lib. 1.

Hos eme, quos arctat brevibus membrana tabellis.

Horat. de Arte.

— Membranis intus positis delere licebit

Quod non edideris.

¶ Difficit autem Charta à Membrana, quod Membranæ pelliceæ sunt & Pergami primùm inuentæ, vnde & Pergamenæ sunt appellata. Chartæ autem ex papyro olim in Ægypto siebant, vt Plin. ostendit: apud nos de centonibus certo quodam modo maceratis, & glutino concretis formantur. Chartam ex papyro in victoria Magni Alexandri inuentam scribit Varro, antea palmaum foliis scriptatum fuisse. deinde quarundam arborum libris, postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & priuata linteis & schedis conscripsi. Ptolemæus autem chartas, Eumenes vero membranas, quum veterque eorum maximas haberet bibliothecas, inuenierunt: quorum alter Pergami, alter Ægypti rex fuit. Plinius autem putat Numæ temporibus fuisse, idque autoritate Cassij Heminæ confirmat, qui Cn. Terentium scribam, agrum suum in Ianiculone pastinantem, inuenisse ait arcam in qua Numæ rex fuisse, & ea libros eius è charta scriptos. Sed Numam, pluriib[us] æratibus ante Alexandrum fuisse constat. ¶ Membrana item pro Superficie, figura, & simulachro aliquo rerum: vt Membrana fumi, coloris, &c. Lucifer. lib. 4.

At contraria sensu summi membrana coloris

Quæsumus

Quum iacitur, nihil est quod eam discerpere possit, &c.

Ibidem.

Dico igitur rerum effigies tenuesque figuræ
Mittier ab rebus summo de cortice earum:
Que quasi membrana, vel cortex nominanda est.
Quod speciem ac formam similem gerit eius imago.

Membriānūlā, diminutum. { nō ὄρπιον. GAL. Taye, petite peau. ITAL.
Pelle sortile. GERM. Ein permentin HISP. La tela. ANGL. A thinne
out roard skinne. } Cic. ad Attic. lib. 4. lisque imperes, ut sumant mem-
branulam ex qua indices fiant.

Membriānēlūs, a, um, quod similitudinem membranæ habet. { οὐδεπάθης.
GAL. Semblable à parchemin. ITAL. Simile à membrana. GERM. Dem
pergament gleich. HISP. Cosa semejante à pergamo. ANGL. That is
lyk parchment. } Plin. lib. 16. c. 31. Quibusdam cortex membranaceus,
ut viti. Idem lib. 10. c. 61. Volucrum animal parit vespertilio tantum
cui membranaceæ pinnæ.

Membriānēlūs, quod ex membranis est. { διφτυρός, πτερυγίων. GALL. De
parchemin. ITAL. Di carta povera. GERM. Permentin aut perment ges-
macht. HISP. Cosa de pergamo. ANGL. Made of parchment. } Vlp. 1.
librorum appellatione. ff. de legat. 3. Quod si in codicibus sint membra-
neis, vel chartaceis, vel etiam eboreis.

Membranum, hymen, eugium, claustrum virginale. Suppl.
Membriārī, significat per membra formari, ἀποφέρει, quo verbo vtitur

Censorinus in lib. de die natali.

Membriātūlā, est membrorum positura. θαράσσωσι.

Membriāsūs, a, um, μελάδης, qui magna habet membra.

Mēmēcyloīs, μεμέκυλος, Species est arbusti. Plin. lib. 15. cap. 24. de vnedone
loquens. Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci, Comaron, &
memecylon. Ex quo apparet totidem esse genera & apud nos. Vide
Dioscor. lib. 1.

Memet, pronomen compositum, pro Meipsum. Plaut. Cistell. Sed nunc
ego memet motor.

Mēmīnī, à Meno antiquo verbo sit, quo veteres usi sunt pro recor-
dor, & in mentem reuoco: à quo prima syllaba geminata sit præte-
ritum Memini, sicut à Fungo pupugi. Sed & Memino veteres di-
xerunt: unde participium meminens. Ausonius in commem. profess.
Bardig. 2.

Venit adhuc, an, quod perii, meminens.

Sidonius Epist. 10.

Sieque oppido meminens.

{ זְכַר לְזִיכָר. μανιημ. GAL. Se souvenir, avoir memoire. ITAL. Ricor-
darsi. GERM. Ich bin eingedemet. HISP. Acordarse. ANGL. To remember, }
Et quamvis sit præteriti temporis, in præsenti tamen ferè semper ac-
cepitur, teste Valla in Rauden, Plaut. Epid. Lunulam atque anellum au-
reolum in dito: v. memini mi homo. e. Non meministi me inaurem
ad te afferre natali die? Idē Asin. In ius voco te. LE. non eo. ME. non is?
memento. LE. memini. Terent. in Andr. Facturum quæ voles, scio esse
omnia, p. memini. Cic. pro Quint. Memini, vetus est. de scutra multò
facilius diuitem, quæ patrem familiās fieri posse. Virg. 2. Æneid.

Quanquam animus meminisse horret, luctuque refugit, Incipiam.

Memor meminit. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Quid longissime meministi;
Idem Men. sc. vlt. a. 5. Heus memento mihi dare dimidium. Idem Pseud.
sc. 7. a. 4. Memoria memini. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Aliud est meminisse,
aliud scire. Senec. Epist. 33. Plaut. tamen pro scire posuit, Capt. sc. 2.
a. 2. Memini ego istuc, id est, scio. Idem Curn. sc. 1. a. 3. distinguit
Meminit & scio. Ouid. 9. Metam.

Dum loquor, horror habet, parsque est meminisse doloris.

Requirit gemituum, vel accusatiuum. Terent. in Eunuch. Faciam vt
huius loci dieque, meique semper memineris. Idem & totidem ver-
bis Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Faciam vt huius diei locquo meique sem-
per memineris. Item,

At sine me fati non meminisse mei,

Ouid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

— Cogor meminisse dolorem Temporis illius,

Idem. 13. Metam. Virg. 9. Eclog.

— numeros memini, si verba tenerem.

Ouid. Epist. 2. 1.

— meminerunt omnia amantes.

Cic. de senect. Omnia quæ curant, senes meminerunt. Hic rem non
meminit suam, Plaut. Men. sc. 2. a. 4. potes hoc meminisse. Ouid. Eleg. 4.
lib. 4. Monet quod memet meminit. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Si potes istuc
memoriter meminisse, idem Capt. sc. 1. a. 2. Præcepta facito vt memi-
neris, idem Men. sc. 4. a. 2. Memento. L. memini. (aut minantis, aut
intestantis.) Idem Asin. sc. 4. a. 2. Sed quum significat, mentionem fa-
cio, recusat accusatiū, postulatque ablative cum præpositione DE,
vel genitivum. Quintilian. lib. 11. c. 2. De quibus multi meminerunt.
Ibid. Neque onus huius rei meminit Poëta ipse. Plaut. Asin. sc. 2.
a. 5. De palla memento amabo. In priore significatione iungitur tam
cum præterito infinitiu, quæcum præsenti. Virg. 9. Eclog.

Namque sub Oealia memini me turribus altis

Coricum vidisse senem:

Facito vt meminetis conuenisse me quid dotis afferet. Plaut. Aul. sc.
4. a. 1. Memento promissis c. Meminero. Idem Curn. sc. 1. a. 4. Oro te
meminisse vt memineris. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Virg.

Cantando puerum memini me condere Soles.

Cic. Appio. Ad me adire quosdam memini. Idem Patyrio lib. 4. Nec ta-
men eas cœnas quætro, vt magnæ reliquiæ fiant. Quod erit, magnificum sit & laudum. Memini te mihi Phameæ cœnæ narrare: tempe-
rius fiat, cætera eodem modo Memini fieri Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Memi-
nist me dicere tibi. Idē Pseud. sc. 6. a. 4. Meministi Attiensem vendere
asinos Idē men. sc. 2. a. 2. Cic. Attic. lib. 1. De comitiis meis, & tibi me
permisisse memini. Idem pro Rose. Amer. Meministi me ita distibuisse
initio causam. Huius compositū est. Commemini, de quo suo loco.

Mémor, huius memoris, omnis gen. secundum Priscianum, à verbo me-
mini qui rei alicuius recordatur. { זְכַר לְזִיכָר זְכַר פְּנִימָה, GAL. Memoratif, qui a memoire, & se souvient. ITAL. Ricordenole,
memore, GERM. Eingedenk, HISP. El que se recuerda. ANGL. Mynd-

full. } Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. Aduerte ergo animum & facis promis-
si memor. Idem Capt. Nunquid vis p. venias temporis. A. memoræ
mones. Virg. 4. Æneid.

Et bene apud memores veteris stat gratia facta.

Idem 6. Æneid.

Quique sui memores alios fecere merendo.

Horat. 2. Serm. 1. virg. 6.

Vtue memor quæsis sis cui breuis.

Cum memor accitos semper dolor admonet annos.

Tibull.

Et iussi sonos memores esse mei.

Ouid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Inde alios aliosque memor componere versus,

Tibull. lib. 4.

Gaud. méque tui memorem, tæque fuisse pium,

Ouid. Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Sitque memor nostri necne, referre mihi.

Idem Eleg. 3. lib. 4. Et memor sum & diligens, vt quæ imperes compa-
reant. Plaut. Amphit. Memorem inunmemorem facit, qui monet quod
memor meminit. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Item,

Este mei memores,

Ouid. lib. 13. Metam. ¶ Quum autem de inanimatis rebus dicitur, si-
gnificat rem cuius nos memores sumus. Virg. 1. Æneid.

— saua memorem Iunonis ob iram.

Horat. lib. 1. Carm.

— Sine puer furens

Impressit memorem dente labris notam.

hoc est, tam vehementer, vt non facile excidat memoria. Ouidius

Epist. 19.

Et vocem memori condidit auro tuam.

Idem 4. de ponte Eleg. 2.

Carmina sola tibi memorem testantia curam,

Non data sunt: quid enim, quæ facis ipse, darem?

Huius contrarium est Iammemor, de quo suo loco.

Mémō: 12, x, (vt inquit auctor ad Herennium li. 1.) Est firma animi re-
rum & verborum dispositionis perceptio, item recordatio, ætas, anti-
quitas. { זְכַר זֵיכָר זְיכָר חֲדָרָן. GAL. Memoire. ITAL. Me-
moria, rimembranza. GERM. Gedächtnis. HISP. La potencia de se re-
cordar, memoria. ANGL. Memorie, remembrance. } Cic. 2. Inuent. Me-
moria est, per quam animus repetit illa quæ fuerunt. Idem de clar.
Orat. Quorum memoria & recordatio in maximis nostris grauissimis-
que curis iucunda sanè fuit. Idem ad Plancum lib. 10. Epist. Nihil post
hominum memoriam glorioius, nihil gratius, ne tempore quidē ipso
opportuniis accidere vidi. Terent. in Andr. In memoria habeo, אֶת זְמַנֵּי וְבַיִתְמַנְתֵּן. Vbi Donatus, Plus est, quam si dixisset, Scio. Nam quæ scimus,
possimus obliuisci: quæ vero memoria commendamus, nunquam
amittimus. ¶ Aliquando pro antiquitate ponitur, Pacnuius, Pé-
que nostram egregiam humanitatem, quam memoria sumuit. Me-
moria consulendum quæ magnis viis æternitatem promittit. Se-
nec. Memoria (tua) est optima Plaut. Mil. sc. 1. a. 1. Huius me-
moriae scriptor est Herodotus. (i. rei memorandæ.) Gell. c. 9. lib.
5. Memoria datum, pro mandatum. Idem. c. 1. lib. 7. Homo in
nostra memoria doctissimus. Idem c. 2. lib. 1. & c. 6. lib. 18. In nulla me-
moria, cap. 10. lib. 16. In veteri memoria. Idem c. 4. lib. 15. Ad litteras
memoriæsq; veteres se dediderat. Item in memoriis veteribus scriptum
est. Idem c. 6. lib. 4. & c. 12. lib. 20. & 24. lib. 10. c. 5. &. Idem c. 2. lib. 14.
A maioribus memoria sic accepi. Idem c. 2. lib. 14. Dabimus te in om-
nem memoriam clarissimum caput. Senec. c. 14. de trans. vit. In memo-
riam redeo. Item in memoriam regredior aud. s. me. Plaut. Capt. sc. 4.
a. 5. Sacra patris eius memoria. Quintil. Vsus & Memoria filia sapi-
entia. Gell. c. 8 lib. 13. Memoria non est, pro non memini. Idem c. 11.
lib. 12. Et quantum nobis memoria est. c. 16. lib. 7. Memorias de Com-
mentariis & scriptis. Idem c. vlt. lib. 20. & c. 18. lib. 11. Memoriæ &
reliquias suas commendare. (de mox morituo.) Suet. in Othon. c. 10.
Idem in Claud. c. 11. Excidentes in memoriam reponuntur vnius admo-
nitione verbi Quintil. Quid sit memoria docet Diomed. lib. 1. Nomi-
nis huius in oratione varius est vsus. Dicimus enim, Insidere in me-
moria, Memoria affigere, Memoria mandare, dare. Idem Gellius c. 1.
lib. 7. Cui opponitur memoria eximere. Suet. in Claud. c. 11. Memo-
ria custodire, Memoria alicuius rei sibi proponere, In memoria esse
alicui, memoriam alicuius usurpare, Memoria alicuius dare operam,
Memoria tenere, Memoria continere, Memoria complecti, Memo-
riæ alicuius tenere, Memoria meminisse, Memoria prodere, Memoria ali-
cuius rei prodere posteris, Memoria tradere: Memoria est, pro eo quod
est, Memini: Memoria cadit, vel intercidit, Memoria fallit, Memoria
repetere, In memoriam redigere, In memoriam reuocare, Reducere in
memoriam, In memoriam redire, Referre memoriam alicuius, Omni
memoria, vel in omni memoria pro in omni tempore: Superiori me-
moria, pro superiori tempore: Vlque ad hanc memoriam, id est, vlsque
ad hoc tempus: Ut mea memoria est, id est, quantum possum meminisse,
aut reminisci. Memoria mea factum non est illud, id est, quantum
meminisse possum. Quarum loquutionum testimonia passim bonos
actores legenti occurserunt.

Mémoriolā, diminut. Cic. ad Attic. lib. 12. Sed quod scribis igniculum
matutinum γερούλιον, est memoriola vacillare.

Memorialis, adiect. vt, Memorialis liber, id est, enchyridion ad iuu-
dicii memoriam. Suet. in Casare. c. 56. Epistolæ quoque extant ad
Senatum, quas videtur primū ad paginas, & formam memorialis
libri convertisse. Citat Masurius Sabinum memorialium lib: se-
cundo. Gell. 1. c. 6.

Memoriale, μημερίων. Onon.

Memoriales adiutores, in iure ciuili dicuntur quæstores ex diuersis scri-
ptis assumpti, qui leges & rescripta prescribent, aut prescribi-
curabant. ¶ Memoriales item, seu commonitoriae, litteræ quibus
instruebantur Legati de singulis ad quæ mittebantur, agenda. Scri-
bon. ¶ Memoriales etiam, qui militum gesta notabant, vt pro me-
ritis præmia acciperent. Pancrat. ¶ Item Irenio præfeci. ¶ Item, qui
suarum

Suarum scripturarum memoriam conseruabant.
Mēmōr̄iter, & memoriosē aduerbi imperiti dicunt, Mente tenuis, de memoria, ex memoria. ἡ μνήμη. GALL. Par memoire, par cœur. ITAL. Ricordando, & hauendo à mense. GERM. Rüstscheidig. HISP. De memoria. ANGL. By hart, redelie, with good, remembrance. 3 Cic. de Amicit. Qu. Matus Augur Scœuola multa narrare de C. Lælio socero suo memoriter & iucundè solebat. Quæ illuc res sunt gestæ memorat memoriter. Plaut. Amph. Si potes istius memoriter meminisse. Idem Capt. sc. 2. a. 2. & Asin. sc. 2. a. 3. Sic etiam dicimus, Memoriter cognoscere, Memoriter memorare, enumerare, prouintiare, complecti rem, recitare, respondere, Memoriter colligere. Memoriter meminisse, Memoriter narrare, Memoriter respondere, Memoriter exponere, Memoriter vocare.

Mēmōrācūlūm, μνημόσυνα. Apuleius in *Apologia*, Me sanctissimè tot sa-
cerorum signa, & memoracula custodire.
Mēmōriabili, le, qui est dignus memoria, laudabilis, præclarus, excelle-
lens. 3 τὸν μνήματον, ἀγέλημα, ἀγέληδη. GALL. Memorable, digne
de memoire. ITAL. Memorabile. GERM. Gedächtnis. HISP. Cosa di-
gna de memoria. ANGL. Virtue of memorie or remembrance. 3 Colum.
in prefat. lib. 1. Quum tot alios Romani generis intuear memorables
duces. Cic. de Amic. Quum accepissemus à patribus maximè memo-
rabilem C. Lælij, & Pub. Scipionis familiaritatem fuisse. Ter. in Heaut.
Heus tu, non sit sine periculo facinus magnum & memorabile. Virg.
4. Aeneid.

— magnum & memorabile numen.

Idem. 2. Aeneid.

— namque & si nullum memorabile nomen

Fæmina in pena est.

Cic. 3. de finibus, Si enim sapiens aliquis miser esse possit, ne ego istam
gloriosam memorabilemque virtutem non magno aestimandam pu-
tem. Memorabilis dulcedine carminum, Hesiodus. Erit mihi factum
mortuo memorabile, Plaut. Cura. sc. 5. a. 3. Nec istuc bellum, nec me-
morabile, ibid. sc. 1. a. 1.

Mēmōr̄as Ad memoriam reduco : item simpliciter natrō. 3 μνημοσύνων.
GALL. Penser & rememorer, reduire en memoire. ITAL. Commemorare,
ricordare. GERM. Ihr gedächtnis bringen, widerholen. Item Erzelen.
HISP. Recordar a alguno. ANGL. To bring in remembrance, to make
mention, to recite or reporte. 3 Plaut. in Bæn. Memorandum mihi, si no-
ui forte, aut si sunt cogniti mihi. Idem in Capt. sc. 3. a. 3. Memorandum
mihi. ¶ Interdum est dicere, narrare, seu exponere, recitare, r̄idēre,
litteras. Liu. lib. 1. ab Vrb. Herculēmque in ea loca Geryone interem-
pto, boves mīra specie abegisse memorant. Virg. 1. Aeneid

Musa mihi causas memora.

Plaut. in Trin. Agedam nomen tuum primum memora mihi. Idem in
Amph. Ibi nunc meus pater memorat legiones hostium, ut fugauerit,
hoc est, commemorat, vel narrat. Ouid. 13. Metam.

Qui nunc, ut memorant, saxa mouet gemitu.

Quæ illuc res gestæ sunt memorat memoriter. Plaut. Amph. Eandem
patram & patrem memorat. Idem Men. sc. vlt. a. 3. Seruus an liber esse
mauelis memora mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Occidi, si tu verè memoras,
Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Nomen si memorer modò, idem Pseud. sc. 2. a. 4.
Quid illa pote muliere p̄eius memorat. Idem Mostell. sc. 3. a. 1.
Latinus bibliot. interpres aliquando memoror v̄suipat, ut deponens,
pro recordor. Virg. in Culice,

Et tibi sancte puer memorabitur, & tibi certe

Gloria perpetuum lucens mensura per cūnum.

Id Scaliger exponit ; tibi memorabuntur absenti illa, quæ solent dici
inter pocula: nempe ea quæ sequuntur & tibi certe. Tibi tanquam deo
alicui in contiuuis libabunt, tuoque honori b. bent homines cum hac
& ista acclamazione. ¶ Huius composita sunt, Cominemoro, & Re-
memorio, quod est in memoriam reduco. Legitur & passiuum Memo-
tor. Plaut. in Amph. Experiū istuc mauellem me, quam mihi memo-
tarier. Sallustius, incredibile memoratu est, quam facile coaluerint.
Mēmōr̄ator, oīis, verbale qui memorat. 3 τὸν μνήματον. oīis
GALL. Racōteur. ITAL. Raccontatore. GERM. Ein erzeler. HISP. Recorda-
tor. ANGL. That maketh Mention, reporteth. 3 Propert. lib. 3. Eleg. 1.

Nec non ille tui casus memorator Homerus.

Mēmōr̄atūs, us, Memoratio, commemoration. 3 τὸν μνήματον. zicheba-
ron. ἀράγενης GAL. Memoire. ITAL. Rimembranza. GERM. Nirdegen
dächtniss, widerholung. HISP. Obra de recordarse. ANGL. A reporting,
or making of mention. 3 Gell. lib. 11. cap. 4. Eos versus non minus fre-
quenti, assidueque memoratu dignos puto, quam Philosophorum de
officiis decretata.

Mēmōr̄atissimūs, superl. Celeberrimus. δοκιμαστατός. Gell. lib. 8. 5. 4.
Herodotus scriptor historiæ memoratissimus. Memoratissima imago
Ialysi. Idem cap. vlt. lib. 15.

Mēmōr̄osus, & Memoriosus, si, qui memoria prædictus est. Corn. Fronto
de diff. voc. Memoriosus habet ad dicta factaque memoriam.

Mēmōr̄osē, adueb. Idem Corn. Fronto, Memoriosè qui facit, ostendit
in omni re naturæ bonum. Vide Memoriter.

Mēmōrius, Ciuis Romanus, qui de ambitu postulatus fuit à Quint.
Curtio, teste Cicerone ad Quintum fratrem lib. 3. à quo Memnoniorum
familia.

Memnon, teste Homero, filius fuit Tithoni fratri Laomedontis ex
Aurora suscepitus qui cum maxima Orientalium populorum copia in
auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (ut alij
tradunt) à Thessalensis insidiis occisus est: qui cum in ioco cremaretur,
precibus Aurora in aumen mutatus est: ex eadēque pyra multæ
aliæ aues euolunt, quæ Memnonides vocantur. Has ferunt quotan-
nis ex Æthiopia ad Memnonis sepulchrum, quod est iuxta Ilium,
aduolat. Virg. lib. 1. Aeneid.

Eoīque acies & nigri Memnonis arma.

Strabo lib. 15. vbi sepulturæ eius mentionem facit. Memnonius color,
id est, niger, Ouid. 3. de Ponto Eleg. 3.

Memnonio cygnos esse colore putem:

Multi enim putant Memnonem Ætiopem fuisse.
Mempanis corporibus. Isid. gl.

Mempanis temporibus. Leg. Membranis tergoribus.

Mēmphiis, § τὸν μνήματον. Viros Ägypti regia, ab Ogdo
Rege condita, & à nomine filiae eius ita appellata. Ein haupt stat Res-
gypti. 3 Hæc inter omnes Ägypti vrbes secundum ab Alexandria
locum obtinuit, pyramidibus, & regum sepulchris, in primis insignis.
Eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sit
est hæc vrbs in loco totius Ägypti opportunissimo, vbi Nilus in duas
scissus partes litteræ δ, speciem præbet: quo fit ut portuofissima sit,
omnique penè ex parte nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie Al-
cayrum. vocat. ¶ Hinc fiunt duo patronymica; vnum masculini gene-
tis, Memphis, æ, alterum femin. Memphis, idis Tibull. lib. 1. Eleg.

Iuuuen. Satyr. 15.

— annæ aliam terra Memphitide sicca

Inuidiam facerent nolenti surgere Nilo?

Mēmphiacūs, a, um, adiect. Ouid. 1. de arte amandi.

Neu fuge Niligena Nemphitica sacra iuuenca.

Mēmphiacūs, æ, vel is, μημφίας, Lapis est pinguis variisque colore, in mem-
bris secundis, vel viendis citra omne periculum sensum adimens, de
hoc Diocor. lib. 5.

Mēmphiacūs, Rex Britanniæ, qui fratrem Malyn exuit vita, ut eo mortuo
regnaret. Auctor Volaterranus.

Memphis, querimonia.

Memptica, accusatoria, expostulatoria.

Memptimœria, crebra querela de suâ sorte.

Men. Pacuvius apud Gell. cap. vlt. lib. 1. s. Men' me seruasse, ut essent qui
me perderent? Men' hodie conuenisse te audes dicere. Plaut. Men. sc. 8.
¶ s. Abi ad Acherontem venefica. Idem Amph. c. 4. a. 4. Men' rogas.
Idem Men. sc. 2. a. 4.

Mēnā, μῆνη, apud Romanos fuit dea, quæ menstruis fluxibus præesse pu-
tabatur. Quo etiam nomine dictus est pisces quidam brevis, μῆνης, qui
hyeme candidus, aestate nigror sit: sed tunc Mæna cum diphthongo
scribitur. Cic. defini. Qui voluptatem contemnunt, eis licet diceat, se
accipenserem mentis non anteponere. Martialis lib. 11.

— & caudam cibis brevesque manus.

Hunc pisces eundem esse cum halece Theodoio credimus, qui ex
Aristot. Halecem vertit, quem ille μῆνης appellat.

Mēnæchmūs, μηναχμός, Philosophus Eudoxi auditor, qui Platonis
temporibus vixit, & scripsit libros tres, in libros Platonis de Republ.
¶ Menæchmus item Sicyonius hostoricus, qui scripsit histrio-
riam Alexandri Magni. Meminit vtriusque Suidas. Item est quoque
Menæchmus nomen proprium viri. Plaut. Menach. sc. 1. a. 2. Audin Me-
næchme, &c.

Menæchmi, μηναχμοί. Apud Plautum comœdia, in qua fratres gemini
introducuntur eiusdem nominis, qui indisciplina similitudine iniros
aspicientium errores excitant. In castigationib. exemplaribus legitur
Mænchmi sine c.

Menagytæ, μηναγύται, qui singulis mensibus aliquid colligit.

Mēnācas, μηνάκας, Pastoris nomen apud Virg. 3. Eclog.

Mēnālippæ, æ, vel Menalippe, ex, μηναλίπη, fuit Antioches Amazonum
reginæ soror. Hæc ab Hecule capta dicitur in bello quod contra Ama-
zones gessit, quam quum Antiopæ sorori restitueret, accepit, pretium,
arma reginæ & baltheū. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fue-
rat iussus ab Aristeo. Iuuuen. Satyr. 8. Syima vel Antigones, seu perso-
nam Menalippes.

Menalippides, μηναλίπιδης, Poëta Melius genere, scripsit Dithyrambi-
corum plures libros, & poëmata epica, & epigrammatæ, & elegos. ¶
Huius ex filia nepos Menalippides junior, item poëta, sc. ipsit Lyrica
& Dithyrambica. Vixit, mortuusque est apud Perdiccam regem Ma-
cedoniae. Suidas.

Menalippus, μηναλίππος. Thebanus quidam fuit, qui Tydeum in pugna
apud Thebas lethaler vulnerauit. Qui quum mortem appropinquare
videret, adeò impatienter tulit, ut ferè in rabiem versus locis inferit,
ut vulneratoris caput ad se deferent. Sic enim apud Statiū vociferatur,

— caput ô mihi si quis Apportet Menalippe tuum.

Qui postquam illud multo sanguine fusso detulissent ad dominū suum,
moïdicus arripuit ac ceruici non aliter, ac canis rabidus, dentes infixit:
quumque illud bestiali ritu deuoraret, occupuit. ¶ Fuit & alter Me-
nalippus Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque
id fratricidium exulasse. ¶ Fuit & tertius Menalippus Troianus, qui
quod virtute præstaret, à Priamo filij loco est habitus.

Mēnander, μηνανδρός, Poëta comicus Theophrasti discipulus, strabus
fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus. Scripsit fabulas LXXX.
& epistolam vnam ad Ptolemaum regem, aliisque nonnulla soluta
oratione. Hæc Suid. Quint. lib. 10. cap. 1. Menander meo quidem iudi-
cio diligenter ad cuncta quæ præcipimus efficienda, sufficiat. Ita om-
nem vitæ imaginem expressit, tanta in eo inueniendi copia, eloquendæ
facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus.
Ouid. 2. Trist.

Fabula incundi nulla est sine amore Menandri.

Legitur & Monandros, Græcorum moe. Idem lib. 1. Amor.

Dum fallax seruus, durus pater, improba lena

Vixerit & meretrix blanda, Menandrus erit.

¶ Menander item Laodiceus sophista, scripsit commentarios in ar-
tem Hermogenis, & in præexcitamenta Minutiani. Suidas. ¶ Me-
nander alias Simoni Mago successit, non solum eius referens impieta-
tem, sed longè maioriibus superans portentis. Se se enim iactitabat ser-
uatorum esse ex Olympo, ad hominum salutem demissum, docebat-
que nullo alio pacto Angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse
quæ artis magice disciplina & baptismus à se traditis, ex quibus
solis immortalitatem humano generi contingere posse asseuerabat.
Hæc Irenæus.

Menandrēus, adiect. μηνανδρέος. Propert. lib. 2. Eleg. 6.

Turba Menandrea fuerat nec Thaïdos olim Tanta.

Mēnāpi, μηνάπι, populi qui ad utramque Rheni ripam habitant, pro-
ximi Vbiis, Eburonibus, Sicambris. Vnde coniecturam facere possumus
esse eos, quos hodie Iulienses vocamus & Clivenses: quamuis
Menapiorum

Menapiorum olim latiores fuisse videntur fines, quām hodie sunt Iuliacensium, & Clivensium. ¶ Die Helder im Herzogthum Hulch. § Menarchus, est nomen proprium. Plaut. Capt. prologo.

Menaria, lege Manaria.

Mensulum, iaculi species. Leo, const.

Menceps, mente captus. Priscian. lib. 1.

MENDA, æ, & Mendum, i, à, minus. propriè est defectus, hinc emendo. Error, erratum, vitium. § מְנַדָּה mischaghéh מְנַדָּה meschughah תְּשֵׁחָל תְּמַלְּאָה cheghagháh תְּרַוְּתָה hidkescháh. פְּלִיטָה. GALL. Faute. ITAL. Mèda, errore. GER. Ein falscher oder irrtümlicher. HISP. Tacha, ò manzilla, ò mentira, error y falata. ANGL. An error or fault in writing. Cecina Ciceroni lib. 6. fam. Mendum scripturæ litura collere. Ouid. lib. 1. de arte.

Nocte latent menda, visioque ignoscitur omni.

Cic. Attic. lib. 2. Castritiam mendum nos corrigemus, &c. Idem 4. Verr. Quod mendum ista litura correxit. Quam mendam, legit Novius id quod Victorius admonuit. Ouid. 1. Amor.

In toto nusquam corpore menda fuit.

Menda esse videbatur in hoc verbo, Gell. c. 7. lib. 1. Neque menda, neque vitium in eo verbo. Idem ibidem. Menda indoles inolevit in plures libros. Gell. c. 5. lib. 20. ¶ Hinc etiam fit verbum Emendo, as, quod est quasi mendas tollo. Remendo, Latinum non est: quamvis id recensuerit Calepinus inter deriuata à nomine Mendum, deceptus corrupto loco Columellæ, quem sic citat ex lib. 3. c. 17. Quidam flagellum totum, sicut erat mati detractum, crediderunt sationi conuenire, idque per gemmas quinas, vel etiam per senas partiti, complures tale oleaster remendauerunt: quod ego minimè probbo. Quo in loco castigatoriæ exemplaria sic habent, Taleolas terra mandauerunt.

Mendosus, a. um, quod est erroribus plenum, corruptus, vitiosus. § טְפֵנָה neškásh טְפֵנָה mehukkásh. פְּלִיטָה. GALL. Incorrectus, plein de fautes. ITAL. Pieno d'errori, scorretto. GERM. Voll falscher. HISP. Cosa llena de mentiras y erratas, incorregible. ANGL. Full of errors, or faultes. ¶ vt, Exemplar mendosum, apud Plin. in Epist. & Cic. 4. Verr. Cur seruus societatis, qui tabulas confecerit, semper in Verrutij nomine certo ex loco mendosus esset? Idem 2. de Orat. Deinde singulorum generum partes, in quo & deesse aliquam partem, & superate mendosum est. Idem de clar. Orat. Quanquam his laudationibus historia retum nostrum est facta mendosior. ¶ Accipitur quandoque pro vitioso & depravato. Ouid. 2. Amor.

Nou ego mendosos ausim defendere mores.

Horat. in Serm.

Mendoza est natura.

Mendosus, incorrectus, inemendatus, corruptus, depravatus. § πλημαῖς ψόδος. GAL. Aucq. beaucoup de fautes. ITAL. Scorrrettamente, con molti falli. GERM. Fälschlich, unfeisslich, mit viel falscher. HISP. Mentiroso, mente, con muchas erratas. ANGL. With many faultes. ¶ Cic. ad Quint. fratr. lib. 3. De latinis verò quid me vertam nescio, ita mendosus scribuntur & vaneunt. Idem 1. de Insuet. Neque eò dico, quod eius ars, quam edidit, mihi mendosissime scripta videatur, &c. Persius. Satyr. 5.

— mendosus colligit, inquit

Stoicu, hic aurem mordaci lotus acero.

MENDACIUM, cij, est orationis vanitas. § טְפֵנָה schéker כּוֹב cházab טְפֵנָה cháchash. ψόδος. GAL. Mensonge, menterie. ITAL. Bugia, menzogna. GERM. Ein Lügen. HISP. Mentira. ANGL. A lie or leasing. ¶ Ouid. Epist. 21.

Nec vos decipiunt blanda mendacia lingue.

Cic. pro Cuent. Homo qui esset totus ex fraude & mendacio compo- situs. Idem pro Murana. Improbi hominis est mendacio fallere. Mendacium dicere etiam sapienti concessum, Quint. Di te perdant cum istis tuis omnibus mendaciis. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Mendacium quod com- mentus fui. (i. dolus) Ibid. sc. 3. a. 2. Si dixero mendacium soleus meo more fecero. Idem Amphitv. Nec mendaciis subdolis meis est mentel- lum. Idem Capt. sc. 3. a. 1. O hominem lepidum te quoque etiam dolis, & mendaciis. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Mera iam mendacia fundis. Ibidem Magnum & imprudens mendacium. Cic. pro Cuent. Dicere mendacium, & Mentiri, quid differant, vide in verbo, Menior, ris.

Mendacium, li, diminut. Paruum mendacium. § ράγηρος καὶ δι- τήλες ψόδοντος. GAL. Petit mensonge, petit menterie. ITAL. Bu- gietta. GERM. Ein kleine Lügen. HISP. Pequeña mentira. ANGL. A little lie. ¶ Cic. lib. 2. de Orator. Quod tamen est mendaciunculis asper- gendum.

Mendax, cis, Vanus, futilis, qui dicit mendacium. § טְפֵנָה chechásh כּוֹב acházab. ψόδος, ψόδης GAL. Menseur ITAL. Mendace, bugiardo. GERM. Lügnerhaftig. HISP. Mentiroso. ANGL. A liar. ¶ Cic. pro Rose. Com. Quid interest inter periurum & mendacem? qui mentiri solet, peccare consuevit. Idem 2. de diuin. Mendaci homini ne vetum quidem credere solemus. Virg. 8. Aeneid.

Raptabantque viri mendacis viscera Tullus

Per sylnum. & sparsi rorabant sanguine vepres.

Splendide mendax, Horat. 3. Carm. Ode 11. Fui mendax mihi, hoc est, falso mihi persuasi. Ouid. Epist. 2. ¶ Et genitio iungitur: vt, Mendax huius rei si id est, de hac re mentitur. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 5. Si huius rei esse mendacem inuenieris. Et speculum mendax esse querere tuum, Ouid. Eleg. 7. lib. 3. Trist. Mendacem & gloriosum reperias apud Clo- cinae sacrum. Plant. Cure. sc. 1. a. 4. Haud mendacia tua verba. Idem sc. 2. a. 2. Verum amo, mendacem odi. Idem Most. sc. 3. a. 1. ¶ A Mendax sit Comparativum mendacior, Superlativum Mendacissimus, & Adverbium Mendaciter, ψόδος.

Mendacilöquus, qui loquitur Mendacium. § טְפֵנָה chechásh כּוֹב chozab. ψόδοντος. GAL. Menteur, qui dit mensonges. ITAL. Che dice bugie, bugiardo. GERM. Ein Lügenredner oder Lügname. HISP. El que habla mentiras, mentiroso. ANGL. Alier, that tellseth le usages. ¶ Plaut. in Trin. Nihil est profecto stultius, neque stolidius, neque mendaciloquius, neque argutum magis.

Menda, ψόδης, vrbs Siciliæ propè Palicos. Vnde Mendax Steph.

Mende, ψόδης, vrbs Thraciæ, à Mende, vel Mendi muliere. Inde vinum Mendaxum. Steph.

Mendes, ψόδης vrbs Ægypti iuxta Lycopolia, ubi Pana & hircum colunt.

Civis Mendesius, aut Mendites, Steph.

Mendesicum ψόδοντος. Vnum ex Nili ostiis, auctor Plin. lib. 5. cap. 101. Mendesium, ψόδοντος, Ægypti oppidū, cuius incolæ Mendesij, μέντεσις, appellantur. Herodot. lib. 2. dictum existimat à Pane, qui ibi sub hirci specie colebatur. Hircus enim Ægyptiorum lingua Mendes appellatur. Ab hoc etiam oppido vicinum Nili ostium Mendesium dictum fuit. ¶ Mendesium quoque vocatur nobilissimi vnguenti genus, quod ex hac viba præstantissimum mittebatur: de quo Plin. lib. 13. c. 1. Mendicula, οὐρανὴ Vestis; à Mendice dicta, qui magistratus nomen erat apud Oscos, ut ait Festus. Plaut. Epid. Quid erat induitam regillam induculam, an mendiculam?

Mendicium, & Mendicum, (inquit Festus) dici putant velum, quod in prora ponitur.

MENDICVS, qui victum ostiatim queritat. § מְנַדִּיכָן ebion רְשָׁאָתָה תְּעֻמָּה. GAL. Mendiant, qui demande l'aumone. ITAL. Mendico, pietocco. GERM. Ein bätler. HISP. Mendigo, el que pide mendicando. ANGL. A begger. ¶ Et, vt refert Festus, Verius dictum putat à mente, quod mentem eius fefellerit fortuna: vel à mendendo, quod preteretur omnes, vt vitæ suæ medeantur cibo: vel quod manu indicet. Plaut. in Trin. Semper mendici molesti sunt. Idem Persa. Cum hac dote poteras, vel mendico nubere. Quid tibi ad nos, mendice homo, est tactio? Idem Aulul. sc. 2. a. 3. Cicer. 5. Tuscul. Paupertas si maluor est, mendicus beatus esse non potest, quamvis sit sapiens. Apud Ciceronem pro Murana, legimus superlativum Mendicissimus, pro miserrimo pauperissimum. Solos (inquit) sapientes, si distortissimi sint, formosos, si mendicissimi, diuites. ¶ Interdum accipitur pro infirmo & imbecillo. Cic. 3. de Orat. Instrumentum autem hoc forensē, litigiosum ac, tractatum ex vulgi opinionibus exiguum sanè ac mendicum est, hoc est, infirmum & inualidum, quodque mendici in morem alienum posulet auxilium.

Mendiculus, diminutivum, § ὄψης τρίπον. GALL. Belistrenu, engardeau. ITAL. Mendico picciolo. GERM. Ein bätlerlein. HISP. Mendigo pequeño. ANGL. A little poore begger. ¶ Cic. in Catilina. Collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex iusticis mendiculis, ex decoctori- bus, &c.

Mendiculus, diminutivum, § ὄψης τρίπον. GALL. Belistrenu, engardeau. ITAL. Mendico picciolo. GERM. Ein bätlerlein. HISP. Mendigo pequeño. ANGL. A little poore begger. ¶ Cic. in Catilina. Collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex iusticis mendiculis, ex decoctori- bus, &c.

Mendiculus, as. Vitæ alimenta postulo ostiatim. § מְנַדִּיכָן schál, ἀποφάνεια, ἀποφάνεια GALL. Mendier, demander l'aumosne. ITAL. Mendicare; GERM. Bätler, heuschen. HISP. Mendigar. ANGL. To begge, to lack his almouse. ¶ Iuuen. Satyr. 6.

Arcanam Iudea tremens mendicat in aurem.

Mendicare sibi malum, per metaphoram dixit Plaut. in Amph. Quia senecta ætate à me mendicas malum. Veteres etiam mendicor pro mendico dicebant, vt idem Plaut. in Aulularia, Malim mori meos, quam mendicariet. Boni ministrantur, illum nunc irrident mali. Ex Nonio. Patet vñibit potius, quam te finam egere, aut mendicariet, Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Mendicare semper aliquid, Apul. Apolog. 1. Mendicare stillicidia, Senec. cap. 11. de tranquill. His trionem cogis mendicariet. Plaut. Capt. prolog. Item, Opus est. M. Scio, vt mendices. Ibid. sc. 4. a. 2.

MENDICANS, participium. § מְנַדִּיכָן scholé, ἀποφάνεια, ἀποφάնεια GALL. Mendicante. ITAL. Mendicante. GERM. Bätlerend. HISP. Mendigo ANGL. Begging. ¶ Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. decere videatur magis Me saturum seruire apud te, sumptu & vestitu tuo, quam illic, ubi minimè honestum est, mendicanem viuere.

MENDICATUS. Aliud participium: vt Cibo mendicato pasci, Ouid. 6. Trist. Mendicatio, verbale. Seneca. Epistola. 102. Quid sibi vult tam fæda vitæ mendicatio?

MENDICATAS, Inopia, paupertas, egestas. § מְנַדִּיכָן scholé, ἀποφάնεια, ἀποφάնεια GALL. Mendicante, paureté, jusque à mendier à huis en huis. ITAL. Pi- uocchia, mendicazione. GERM. Bätlerweck, bätlerrey, grosse armut und mangel. HISP. Mendiguez. ANGL. Extreme pouertie, beggerie. ¶ Cic. pro Flacc. Potuit dare Sextilius? nam fratres quidem consortes sunt mendicatis. Plaut. Ruden. Mendicitatem mihi obtulisti opera tua. Duti tuis ausculo maguidicis mendaciis. Cic. 5. de finib. Quum & mendicitatem multi perpetiantur, & viuant. Idem in Cat. Ut omnes animi cruciatus, & corporis egestas, & mendicitas consequatur. Qui se pro- perent ad mendicitatem detinere. Idem Men. sc. 3. a. 1.

Mendicè, cui opponitur plena manu. Senec. Epist. 3. 3.

Mendicitè, Miserè, & tenuiter. ἀποφάνεια.

MENDICIMONIUM, Inopia, ἀποφάνεια, qua voce vñus est verborum insigniis innouator Laberius, vt refert Nonius. Et Gell. c. 7. lib. 1. 6.

Mendicabulum, Mendicatio ipsa, sive ipse mendicus. § מְנַדִּיכָן scholé, ἀποφάնεια. GALL. Mendicité, ITAL. Pittocheria, mendicatione. GERM. Ein abbätsilung oder ein bätler. HISP. Mendiguez. ANGL. Begge- rie. ¶ Plaut. in Aul. sc. 5. a. 4. Nam istos reges memorare nolo, homi- num mendicabula.

Mendum vide Mendax.

Meneccina, ἀποφάνεια, vrbs mediterranea OEnotriæ, à qua Meneccini, ἀποφάνεια, & Menecceni populi. Steph.

Meneccates, ἀποφάնεια Eliano teste, medicus fuit Syracusanus, qui ab ægrotis aliam mercedem non stipulatur, quam vt ipsum louem ap- peilarent, se se autem illius seruos fatarentur. ¶ Alter Meneccates co- micus poëta fuit, vt scribit Suidas.

Mene, defectus lunæ. Item luna Cath.

MENEDEMIUM, ἀποφάնεια vrbs Lyciæ, Gentile Menedemius, vel Mene- demicus. Steph.

Menedemus, à Luna & populo quis dictus. Plaut.

MENEDEMIUS, ἀποφάնεια, Philosophus ex Eretia ciuitate, à quo Philoso- phi Ereti iaci dicti sunt. Eretia vero in Eubœa est, vt inquit Strabo lib. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem concessit. Fuit honestate & grauitate insignis, status corporis in se, vt in iu- ne, fuit firmus & validus. Et quū prius ab omnibus ludibrio habe- tur, postea tanta in admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei- tradcerentur. Obiit vitæ suæ anno septuagesimo tertio. ¶ Fuit & alias Menedemus Lampsacenus Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu Euræ, prodiret, dictans se explora- torem ex inferis venisse, delaturum damnonibus mortaliis peccata. ¶ Pullatus

Pullatus ambulabat cum tunica talari adstricta balteo puniceo. Arcadicum pileum gestabat, cothurnos tragicos, virgam in manu, auctor Laertius. Item alias Rhodius, Aristotelis auditor, de quo vide Aristotelis iudicium apud Gellium lib. 13. c. 5.

Menelætus. { Μενέλαος. ANGL. An hauke called a saker. } Avis ex aquilarum genere, minima magnitudine, viribus præcipua, colore nigricans, quæ sola fœtus suos alit, frequensque versatur in montibus. Vide Plin. lib. 10. cap. 3.

Menelaus, Μενέλαος, filius Atrei, & Ætropes, ut Homerus tradit, Plisthenis vero ut Hesiodus, & frater Agamemnonis, rex Sparta qui Helenam Iovis, & Ledæ filiam, uxorem habuit: quam quum Paris Priami filius eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent: sed quum reddere nollebant, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collecto maximo exercitu, ad unum omnes sub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quumque jam tota Phrygia, atque Mysia devastata, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quam viribus illud expugnaverunt: ita Helena recepta post octavum erroris annum, domum rediit. Virg. lib. 2. Æneid.

Et Menelaus ipse doli fabricator Epeus.

Menelaus legatus cum Vlisse venit Troiam, Ovid. 13. Metam.

Menelaus, Μενέλαος, urbs Ægypti. Strab. lib. 14. & regio Menelaites. Est etiam Menelaium, Μενελαιον, parva regio Spartæ, Gentile, Μενελαιον, possessivum Menelaicus: sed ab Ægyptia urbe Menelaites dicitur Stephan.

Menephron, viti proptium qui cum matre occubuit, auctore Ovid. lib. 7. Metam.

Meno olim erat pro moneo.

Menerva veteribus, quod postea Minerva.

Menervo, moneo antiqua vox: unde promenerat moneret, in Saliari carmine. Scalig.

Mēnēs, Μηνης, teste Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnavit, sub quo tota Ægyptus præter Thebaicā plagā palustris fuit. Mēnēstheūs, μηνθεύς, viri fortis nomen, qui unā cum Adrasto & Thyeo profectus est ad bellum Thebanum. Vide Stat. lib. 6. Thebaid.

Mēnēsthō, μηνθω, nomen Nymphæ, à memorando dictum.

Mēnēsthīus, μηνθήος, fuit Arithoi & Philomedusa: filius, ex Arna civitate, quem Paris in bello Troiano occidit, teste Hom. in initio l. 7. Il. Meniana, Ædificia quædā appellata sunt à Menio inventore, inquit Festus, qui primus in foro ultra colūnas tigna projectit, quo ampliarentur superiora spectacula. Ascon. autem hujus verbi originem sic explicat: Menius quum domum suam venderet Catoni & Flacco Cos. ut, ibi basilica ædificaretur, exceperat ius sibi unius columnæ, super quam teatru projecteret ex prævolantibus tabulatis, unde & ipse, & ejus posteri spectare munus gladiatorium possent. Ex illo Menia columnæ vocata est. Ex quibus apparet error Porphyrionis, cùm scribit Menium securitate notissimum post abrosum patrimonium vendidisse domum quam habuerat ad forum spectantem, una sibi recepta columnæ, unde gladiatores spectaret, quæ ex eo Menij columnæ nominabantur. Super hac columnæ, (ut nonnulli tradiderunt,) Menius teatrum projectit & tabulata: unde & ipse & posteri eius spectare munus gladiatorium possent. Vnde factum putatur, ut omnia id genus ædificia Meniana vocarentur. Suet. in Calig. Pauci è proximis Menianis spectabant.

Meniaticum, tributum menstruum. Lex. gr. b.

Mēningēs, μηνίγες: Membranæ duæ sunt, cerebrum circunquaque contingentes, quarum exterior, qua adversus craniū impressiones cerebri veluti propugnaculum est & tegumentum, Crassa, sive dura meninx appellatur: & vulgo Dura mater. Hæc craniū intus succingit, inter se & alteram meningem tantum relinquens spatijs, quantum cerebri pulsibus satis est. Est autem hæc cræbri ritu perforata, duplicatürque, ut commodiū venas inniciat, quas in se habet ad summum capitales verticem ascendentis. Altera cerebro penitus conjuncta est, quæ quod tenuissimæ illi membranæ (quam in fœtu χορτον, id est, secundas vocant) persimilis sit, χωρεῖns appellatur: vulgo Pia mater.

Meningophylax, membranæ custos. lamina ænea, quæ chirurgi utuntur in capitib[us] vulneribus curandis. L. M.

Mēnīnx, μηνίξ, nomen insulæ, ex adverso minoris Africæ (ut docet Plin. l. 5. c. 7.) quæ in longitudinem patet triginta quinque millia passuum, in latitudinem viginti quinque. Vulgo Gelves.

Menior, melior antiqua. Scalig.

Mēnippus, Μενίππος, Phænix, Philosophus Cynicus, conditione servus qui nihil memoria magnopere dignū reliquit, præter Nærias aliquot, Testamenta, & Epistolas, & id genus nugas crebris salibus, Cynicæque mordacitate refertas: ad quarum imitationem M. Vairo Saryras conscripsit, quas ab illius nomine Menippæas appellavit, ut tradit Macrobius in Saturn. Hic ad rem augendam tam avidus fuisse dicitur, ut etiam nauticum fœnum exerceret. Qua ratione immensam pecuniam brevi congestit, quamque quum per infidias sibi comperisset esse creptam, laqueo vitam finivit. Hæc Diogenes Laertius. Fuit item, teste Suida, Menippus quidam Poëta Comicus. Alius item Stratonicensis, tota Asia desertissimus, præceptor Ciceronis, ut ipse in Bruto testatur. Post à me, (inquit) Asia tota peragrata est, cum summis quidem oratoribus, quibuscum exercebat ipsis lubentibus, quorum erat princeps Menippus Stratonicensis: meo iudicio, tota Asia illis temporibus desertissimus: & si nihil habere molestiarum, nec inceptiarum, Atticorum est, hic orator in illis numerari rectè potest. Hactenus Cicero in Bruto.

Menisco, inusitatum, unde comminiscor, reminiscor.

Meniscus, μηνισκός, lanula.

Ministerium, mensa, in qua posita convivij pocula. Lex. gr. b.

Mēnius, Lycaonis, filius, qui quum patre in lupum verso, & domo conflagrante Iovem detestaretur, ab eodem fulmine percussus est.

Mēnius Cos. Romanus, anno ab urbe condita 430. devictis navalí prælio priscis Latinis & Antiatibus, eorum iusta navium ætara in foro posuit, appellatique forum Rostra cœpit. Auctor Liv. lib. 8. & Plin. lib. 34. cap. 5.

Menianus, um, ad Menina pertinens.

Mēnlætia, Μενέλαια Ptolomæo l. 2. c. 6. Hispania urbs: vulgo Marcia. Mēnōdōtūs, Μενόδοτος. Medicus insignis, ætate Scaptonis, cuius meminit Galenus in Therapeut.

Mēnoēcūs, Μενοέκος, Thebanus filius Creontis, qui pro patriæ salutem sanguinem suum, atque adeò vitam ipsam sponte profudit. Nam quum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obsidebantur, redditum esse oraculum, urbem salvam fore, si ultimus ex Cadmi posteris, spontanea se morte manibus ejus devoveret, intelligens Menoeceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suo sibi gladio necem concivit. Vide Stat. 10. Thebaid.

Mēnoēcīs, Μενοέκης, Vitis Phocensium ultima quæ ad Occasum vergit. Mēnoēcēs, Μενοέκης, nomen unius ex sociis Æneæ. Virg. 5. Æneid. Rectorem navis compellat voce Menœten.

Mēnoētūs, Μενοέτος, teste Homero, filius Actoris ex Ægina, quam viatam Iupiter illi in conjugem dederat. Hic postea relicta Ægina matre in Opuntem Locorum se contulit: ibique Patroclū ex Sthenele uxori suscepit, qui ab eo Menœtiades appellatur. Ovid. in Epist. Penel. Sive Menœtiadem falsis creidisse sub armis, &c.

Menoles, vide Manoles cum diphthongo.

Menologium, μηνολόγιον, liber in quo mensium ratio redditur, à plurimis, & λόγῳ ratio.

Mēnōn, Μενόν, onis, Μενόν, Arrogantissimus Sophista, Socratis ætate: cuius meminit Plutarchus in libello, quem περὶ πλυνθῆσας inscripsit.

Mēnōphīlūs, Μενόφηλος, Eunuchus fuit, cui Mithridates à Pompeio vietus filiam servandam dedit in arce quadam: quam quum Manlius Priscus obsedisset, defensorisque ditionem parantes Menophilus sentiret, puella interfacta, gladium in viscera sua compegit, venitus ne captiva puella raperetur & violaretur. Auctor Ammian. Marc. l. 16.

Mēnōsīa, Μενόσια Oppidum Vardolorum in Tarragonensi Hispania, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 20. & Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Menosgada, vide Monosgada.

Mēnōthāūs, Μενόθαος, fluvius in Maeotim influens, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Mēns, τις, scim, gen. & olim quoque in recto. mētis. Animus, intelligentia, memoria, ηγεμονία, ηγεμονία, ηγεμονία. GALL. Entendement, pensée, esprit, mémoire. ITAL. Mento, pensiero, memoria. GER. Der verstand, vernunft, das gemüth. HISP. Entendimiento ó memoria. ANGL. The mynd, the understanding, the thought. } Est princeps animæ f. cultas, qua iolus homo præditus cæteris antecellit animantibus, quæque ies incorporeas, & ab omni materia abstractas contemplatur. Hinc sit, vt mente plerique dictam existiment quasi eminentem, sive quod inter omnes animæ facultates maximè emineat, sive quod per eam inter animalia plurimū emineamus. Ovid. 15. Metam. Mente deos adiit.

Vt tibi sollicita sensibus creptis mens excidit,

Catull. de com. Beren.

Enn. apud Priscian. l. 7. Terra corpus est, at mentis ignis est, pro mens.

Vt longi radia bellī

Mente ferant placida,

Ovid. 13. Metam. Bona mente, vel mala facere Quintil.

Mea semper placuerunt otia menti,

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Sic igitur carmen, recta si mente legatur,

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Tota tibi mente, mihique

Gratulor,

idem Eleg. 8. lib. 1. Mens in querelis. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Melius est, mulier, sanam mentem sumere. Ibidem. Hæc sola sanam mentem gestat mearum familiarium, idem Amph. sc. 1. c. 5.

Hæc ego summotorus qua possum mente video,

Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Qui duo corporibus, mentibus unus erant.

idem Eleg. 4. l. 4. Trist. & quod natura negabat Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit. Cic. de senect. Homini sive natura, sive Deus, nihil mente præstantius dedit. Idem pro Rabirio. Itaque cum multis aliis de causis virorum bonorum mentes divinæ mihi atque æternæ videntur esse, tum maximè, quod optimi & sapientissimi cuiusque animus, ita præsenti in posterum, ut nihil nisi sempiternum spectare videatur. Idem 2. Offic. Homini autem mens discendo alitur, & cogitando semper aliud aut inquirit, aut agit, videndique & audiendi delectatione ducitur. Lactant. lib. 7. Primū non idem est mens & anima. Aliud est enim, quo vivimus, aliud quo cogitamus. Nā dormientium mens, non anima sopitum: & in furiosis mēs extinguitur, anima manet. Et ideo qui mentis cōpotes non sunt, nō excordes, sed demētes appellantur. Mens ergo, (id est, intelligentia) vel augetur, vel minuitur pro ætate: anima in statu suo semper est. Et ex quo tépore spirandi accepit facultatem, eodem usque ad ultimū durat, donec emissa corporis clauistro, ad suam sedē revolet. Thales Milesius, Velocissimum (inquit) omniū quæ sunt, est mens: nā tantæ celeritatis est, ut uno temporis puncto cælū omne collusret, maria pervolet, terras & urbes peragret. Inter animū quoque & mentem interest, quod Mens sit cogitationis, consilique subtilitas quædā, certæ orationi cōsentanea. Ideo amentes, & dementes dicuntur, qui nullo consilio utuntur. Animus vero est vita, & voluntatis fundamentū. Plaut. in Cistel. Examor, differor, distrahor, diripior, ita nullam mentem animi habeo. Idem in Epid. Pavor territat mentem animi, neque est ubi meas collocem spes. Item Ovid. El. 1. lib. 3. Trist. Iuro hunc animū favisse tibi & quasola potui mente, fuisse tuū. Catul. ad Ortaū.

Nec potis est dulces Musarum expromere fæsimus.

Mens animi.

Et Gell. c. 2. l. 15. Mentem animūque. Ex quibus testimonius clarissimè ostenditur, Mentem esse rem diversā ab Animo. Alioquin enim incepte, & à Cicerone regnū animi menti datū, & à Plauto animi mens dictū esset. Similiter etiam Ter. in Andria, Animū & Mentem res diversas facit. Mala (inquit) mens, malus animus. Accipitur quandoque pro voluntate, sententia, sive ut vulgus loquitur) intentione. Virg. 1. Æneid.

In primis regina quietum.

Accipit in Teucros animū mentēque benignam.

Cicer. 4. Tuscul. quæst. Humanus autem animus qui deceptus est ex mente

mente divina, cum alio nullo, nisi cum ipso Deo (si hoc est fas dictu) compari potest. Hic igitur si est excultus, & si eius acies ita curata, ut nec necetur erroribus, sit perfecta mens, id est, absoluta ratio, quod est idem quod virtus. Ponitur quandoque Mens pro consilio, *γράφη*. Virg. 1. *Aeneid.*

Nostram nunc accipe mentem.

Quandoque pro animo. Cic. 1. *de Orat.* Ego autem defendebam hac eum mente fuisse, &c. § *Sunt* mentis esse dicuntur, qui sibi recte propiciunt, & bonam mentem habent, idem in *Pisonem*. Hic si mentis esset suæ, nisi pœnas patire, &c. § *Depone* e mentem mentumque in gremiis minarum, dixit idem in *Anton. Philipp.* 3. § *Huius* composita sunt, Amens, Demens, Vehemens. § *Mente* captus, pro amente accipitur, *ἀναπάθεος*, quemadmodum Oculis captus, pro *cæco*. Festus. Mente captus dicitur, quum mens ex hominum potestate abiit. Mente lapsi (i. furiosi.) Suet. in *August.* c. 48. & Senec. epist. 36. Item egentes mentis. Ovid. *Eleg.* 1. lib. 2. *Trist.*

Qui legis Electram & egenem mentis Orestem.

Venit in mentem illa res, vel illius rei, vel de illa re, id est, illius rei memini. Cicero. Scin' quid nunc in meatem venit mihi? Plaut. *Pseud.* sc. 5. a. 1. Venit in mente in mihi petere argentum. Idem *Curt.* sc. 4. a. 4. Ut lepidè, ut astutè de speculo in mentem venit malæ! Idem *Mosell.* sc. 3. a. 1. *Ibidem* sc. 4. a. 1. In mentem venit modò (mox.) Iam memini. Et Non cuiquā eorum in mentem venit recte facere, (i. non sua sponte cogitat. Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. In mente venit te esse bovem, & me ascellum. Idem *Aul.* sc. 4. a. 1. ¶ Nunc verò mihi in mente fuit. Idem *Amph.* sc. 1. a. 1. Quid ita in mente est tibi, mi vir, percontariet. Idem *Ibidem* sc. 3. a. 2. § Mens ei redire dicitur, qui cùm desiperet relipiscit, Cels. lib. 3. c. 18. Levatōque accessionis impetu, protinus mens reddit. Mēntio, nis, à supino Mēntum. Quod à Meno verbo antiquo deducitur. teste Valla lib. 3. § *τέλος ζέχων* Zécharon. *διμηνιγράφων*. GALL. Mention, memoir. ITAL. Mentione, memoria. GERM. Meldung, gedenebung. HISP. Mencion, memoria. ANGL. Mention. § Mentionem facere alicuius est commemorare, sermonem de eo habere. Terent. in *Eunuch.* Si quando illa mentionem Phædriæ facit, &c. Cicero. ad *Sulpitium.* lib. 13. Deinde credas mihi affirmanti velim, hominem esse neminem qui unquam mentionem tui sine tua summa laude fecerit. § Dicimus etiam Mentionem facere de aliquo. Mentionem habere alicuius. Qu nti. Incidere in mentionem alicuius. Plin. lib. 2. cap. 8. In mentione teræ dicetur, id est, dum teræ faciemus mentionem. Item pro loqui, Vbi mentionem fecero de filia, (i. loqui coepero.) Plaut. *Aul.* sc. 4. a. 1. Fac mentionem cum Avunculo mater tua, (i. loquere) *ibid.* sc. 1. a. 4. Item laeta mentione, (alias facta.) Velleius. Inferre mentionem Livi. 9. d. 4.

Mēntio, iris, à menda, adeoque à minus. Etenim qui minus quam opus est, dicit, is veritate invenit, diciturque mendax. Contra id quod in mente est loquitur, fingo, communis. § *Τέλος χαχασθεὶς* chit. Zéb. *ψεύσκων*, *ψεύσκοντας*. GALL. Mentir, feindre. ITAL. Mētire, dir bugie. GERM. Liegen. HISP. Mētir. ANGL. To lie, to faine, to invent false thinge. Plaut. in *Amph.* — verbero, mentiri is nunc! At iam faciam, ut verum discas dicere. Terent. in *Heaut.* Non est mentiri meum, id est, non consuevi mentiri. Vide ne me ludas P. Haud mentior. Plaut. *Curt.* sc. 3. a. 2. Tun' me mentiri aïs? A. Mentiris, inquam, meæ corruptor familiæ. Idem *Amph.* Mentiri protestimoni. Gell. c. 11. lib. 11. Assentendum est, quicquid hic mentibitur. Plaut. *Milit.* sc. 1. a. 1. Itan, Ut vera esse inducat quæ mentibitur. *Ibid.* sc. 2. a. 2. Ego ut te adversum mentiar mater mea. Idem *Aul.* sc. 3. a. 4. Non taces tu? Non mentior. Idem *Men.* sc. 7. a. 5. Quid mihi sit boni, si mentiat? Idem *Mosell.* sc. 1. a. 2. Item mentiri verum robur, Fab. cap. 1. 6. lib. 2. Qui enim mentitur, non ipse fallitur, sed alterum fallere conatur, in ejus detimentu. Qui verò mendacum dicit, tum etiam fallitur, quum credit se verum dicere. Hinc Nigidius apud Gell. c. 11. lib. 11. Vir bonus præstare debet, ne mentiat: prudens, ne mendacum dicat. ¶ Aliquando tamen mentiri, est per impudicitiam falsū dicere, sicut & mendaciū dicere. Cic. L. 4. *Tusculan.* Nunc ad philosophos veniam, qui negant amorem stuprum esse, atque in eo litigant cum Epicuro non multum mentiente. ¶ Interdum est fingere, simulare, imitari, & velle videri id quod non est: ut quum quis dicit, Mētiri sexum, Mētiri colorem suum fuso. Martial. lib. 1.

Mētiturque virum prodigiosa Venus.

Colum. in *præsat.* lib. 1. Attonitique miramus aestus effeminorum, quod à natura sexum viris denegatum mulieribz motu mentiantur, decipiāntque oculos spectantium. Quint. lib. 2. c. 1. 5. Et mangonum, qui colorem fuso, & verum robor inani sagina mentiuntur Plin. l. 57. c. 8. Inficiunt, candore inque mentitur. Et dicimus Mētiri adversus aliquem. Mētiti in aliquem, Mētiti alicui, & Mētiri de aliquo: quorum passim exempla occurunt. Mētibz, pro Mētias, apud Plautum in *Mil.* Vide supra. § Hujus compositum est Ementior, quod est, aperre, seu publicè ostendo, quod non est *καταπεπιστημένος*. Item Mētitor, a. uin. Ovid. *Eleg.* 3. lib. 4. *Trist.*

(Hæc) Non mentitura tu tibi voce refer.

Item mentitus, a. um, Quintil. Mētium colorem exuere. Idem.

Hos non mentito reddidit ore sonos,

Ovid. 6. *Faſt.* Dixit me perjurum & scelestum. Pol haud mentitum est (alias) Mētitus est. Plaut. *Pseud.* sc. 6. a. 4.

Mēnsæ, q. mesa, quia ponitur in loco medio. Et olim dicebant mesa, ut *cessus*, *pro tensus*. Ad quam accumbitus cibum sumptu: dicta, (inquit Vario) quasi mesa, id est, media, quod inter duos statueretur *Ἐπίτρης σαλαῖς τελεῖται*. GALL. Table. ITAL. Mesa, tavola. GERM. Ein tisch. HISP. Mesa en que comemos. ANGL. A table. § Virg. *Aeneid.*

Pars epulis onerant mensas, & plena reponunt
Pocula.

Duo autem fuerunt apud Romanos pretiosissima mensatum genera. Cittrea, scilicet, & Acetna, de quibus apud Martialem lib. 14. Epigrammata duo. Ovid. 12. *Metam.*

*Hunc pede convulso mensa Pellatus acerna
Stravit humi Belatas dejecto in pectora mense
Ad umbras.*

Cicer. 6. *Verr.* Tu maximam & pulcherrimam mensam citream à Lutadio abstulisti. Horat. 1. *Serm. satyr.* 3.

modò sit mihi mensa triplex, &

Concha salis puri, & toga, qua defendere frigus

Quamvis crassa, quent, &c.

Mensa varietate maculata, conspicua. Senec. cap. 1. de *tranquill.* Peniculæ nomen fecit mihi. Ideo quia mensam quando edo detergeo. Plaut. *Men.* sc. 1. a. 1.

— *Scamnis considerare longis*

Mes erat, & mensa credere adesse Deos.

Ovid. 6. *Faſt.* Cereales cœnas dat, ita mensas extruit. Plaut. *Men.* sc. 1. a. 1. Te domitare aiebas, mensa ablata est. Idem *Amph.* Communicabo te semper mensa mea. Idem *Mil.* sc. 1. a. 1. ¶ Quandoque ponitur pro prandio, vel cœna. Iuvenal. *Satyr.* 1.

— *quam de tot præclaris orbibus; & tam*

Antiquis una comedunt patrimonia mensa.

Vnde & Primæ, & Secundæ mensæ, id est, quæ in principio & in con vivij fine fercula apponuntur, vulgus *Introitum* & *exitum* mensæ appellat. Ovid. *de Nuce*,

Poma cadunt mensis non interdicta secundis.

Cic. ad *Attic.* lib. 1. 4. Secundæ mensam dixit in numero singulare. Hæc (inquit) ad te scripsi, apposita secunda mensa. Accipitur etiam mensa pro abaco numulariorum, quænamadmodū apud Græcos *τετράπλευρη*: unde & ipsi numularij à Cicerone Mensarij vocantur, quos Græci vocant *τετράπλευρους*. Cic. in *Pison.* Quid? stipendium militibus per omnes à civitatibus, mensis palam propositis, esse numeratum. Gell. cap. 2. lib. 1. 4. Mensæ rationibus probari datam pecuniam. Plaut. *Curt.* sc. 3. a. 5. Decem minas dum solvit omnes mensas transit. Idem *Pseud.* sc. 2. a. 1. Isti postquam à mensa surgunt (de argentariis), &c. ¶ Accipitur quandoque pro disco, sive quadra, qua utimur in mensa ad epulas in frustula consindendas. Fieri solet frequentius ex ligno, aut stanno olim etiam ex pane. Virg. 7. *Aeneid.*

Accisis cogit dapibus consumere mensas.

¶ De mensa mittere, id est, de iis quæ apposita erant mensæ, Cicero ad *Attic.* lib. 5. Discubuimus omnes præter illam; cui tamen Qu. de mensa misit, illa rejicit. Antiqui mensam vasorum quadratam habuerunt: vocaveruntque Urnarium: de quo vide *Varronem* ¶ Fuit & mensa vi natiæ totunda, nomine Cylibantum, *τέτραπλευρης*: sic enim Græci calicem vocant. Altera erat quadrata una columnella subnixa, Cartibulum vocabatur. Auctor est idem Varto de ling. *Las.* lib. 4.

Mensagerulus, qui mensam gerit. Poll.

Mēnsūlā, &, diminutivum. *τετραπλευρης*. GALL. Petite table. ITAL. Picciola tavola. GERM. Ein tischlein. HISP. Pequeña mesa. ANGL. A little table. § Plaut. in *Mosell.* sc. 3. a. 1. Cedò aquam manibus, puer, appone hic mensulam.

Mensule, mappa. Lex. gr. b.

Mensarium, quod est in mensa Cath.

Mēnsārīus, rīs, qui & Argētarius à Latinis, à Græco. *τετραπλευρης*, *τετραπλευρης*. dicitur. GALL. Banquier, caſſier, changeur. ITAL. Cassiere, banquiere. GERM. Ein wechſler. HISP. Banquero, o caſſero, cambiador. ANGL. An exchanger or banker. § Liv. lib. 7. ab Urbe. Solutionem æris alieni in publicam curam velet: quinque viris creatis, quos mensarios à dispensatore pecunia appellarentur. Cic. pro Flacco. Cum civitate mihi res est acerima, & confidentissima litterarum, in qua nummus moveri nullus potest, sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor mensariis, qui apud illos à populo creantur. Mensarius & Numularius iidem sunt, apud Suet. in *Cas.* cap. 4.

Mēnsūlārīus iidem, qui numularij, ut patet ex Scævola. D. L. 2. tit. 14. § 47. alios autem numularios ab argentariis fuisse, patet ex l. 9. de excep. Utum igitur Mensularij dicti sunt à mensulis, quas in minore negotiatio ne, quam illi, qui argentarij dicebantur, exercabant, an interdum pro argentariis sumantur, & mensarii, difficile dictu est. Seneca contr. 24. multa in avarum & foeneratorem, & mensurarium dixit.

Mēn: iō, onis. Vide *Metior.*

Mēnsis, is, à Metior deducitur, quasi numerus dierum mensus. *τέτρα πλευρης*. GALL. Mois. ITAL. Mese. GERM. Ein monat. HISP. El mes. ANG. A moneth. § Cic. lib. 2. de nat. deor. qui quia mensa spatia confidunt, Menses nominantur. Macrobius à Græco *μήν*, id est, à Luna trahit: nam Lunæ curriculo mensis conficitur. Terent. in *Adelph.* Compreſu gravida facta est, mensis hic decimus est. In decem mensibus, homo ederetur. Gell. cap. 1. lib. 14. Alter decimo post mense nascetur puer quam seminatus, alter mense septimo. Plaut. *Amphit.* Alter perpetit decum mense post. Idem *Aul.* sc. 6. a. 4. Vel sex operibus menses. Idem *Pseu.* sc. 3. a. 1. Septem menses sunt cum nemo in hasce ædes intro retulit pedem. Idem *Mosell.* sc. 2. a. 2. ¶ Mensum pro Mensium. Ovid. 5. *Faſt.*

Cum tua sint, cedantque tibi confinia mensum.

Et iterum idem ibidem. Nec tu dux mensum Iane biformis eras. Item Plaut. *Mosell.* sc. 1. a. 1. Ita vetus Codex paucorum mensum sunt reliqua. Horat. 2. *Epist.* 1.

Qui vel mense brevi, vel toto est iunior anno.

Stat. 3. Syl.

— *stupet ipse labores*

Annus, & angusto bissexu limite menses.

Virg. 3. *Georg.*

Sape diem noctemque, & totum ex ordine mensum

pascitur.

Terent. in *Adelph.* Hæc dum dubitas, menses abierunt decem. Virg. 3. *Elog.* Et incipient magni procedere menses. ¶ Menses in plurali, sunt mulierum mensura. Plin. lib. 2. 1. cap. 2. 5. Ceteri menses è vino pota. Idem lib. 21. cap. 2. 1. Prodest & orthopnoicis, & anhelationi mulierumque mensibus retardatis. Mensis etiam in singulari idem significat. Plin. lib. 2. 8. cap. 4. Multa genera menses: primo coitu, solvantur, primisque feminatum mente. Hinc Tiamistris, *τιμητρος*, trium mensum, August. lib. 1. 3. de *Civitate Arcades*, quorum anni trimestres fuerunt. ¶ Bimestris duorum mensum. De vario numero mensum in anno Plutarch. in *Num.*

Mēnsūlās

Mēnstrūs, a.ūm, quod est unius mensis. {*לְבָנָה*, *לְבָנָה*, GALL. D'un mois, ou qui vient de mois, en mois. ITAL. Di un mese. GERM. Das eines monats ist. HISP. Cosa que vienne de mes en mes. ANGL. Of one moneth, or that cometh enere moneth. } Cic. i. de nat. deor. Hujus hanc lustrationem eisdem incensa radiis menstruo spatio luna complet. Varr. de re rust. lib. i. cap. 27. Et quando tempora duorum generum sunt, unum annale, quod Sol circuitu suo finivit: alterum menstruum, quod Luna circumiens comprehendit, &c. Cic. pro Rosc. Com. Quid est, quod negligenter scribamus adversaria? quid est, quod diligenter conficiamus tabulas; qua de cuncta; quia haec sunt menstrua, illæ eternæ. Mens: ua c. baria, apud CIC. s. Verr. quæ sunt unius mensis. Sic Opus menstruum, menstrua vita. Menstruum jussus miles secum ferre. Liu. 4. d. s. Frumentum menstruumque gratuitum. Suet. in Neron. c. 10. Menstruæ supplications. Idem in Galba cap. 4. § Menstruum etiam ponitur aliquando pro alimento in singulos menses legato: ut annum, quod in singulos annos Vlp. in l. qui pœniss. ff. decess. honor. Si quid misericordia causa fuerit relictum, putat, menstruum, vel annum alimentorum nomine. § Menstrua solvere, i. sacra solvere, quæ mense quoque debentur. Salustius, Conventum vitantes ad menstrua solvenda montem ascendunt.

Mēnstruā, orum, substantivum, pluralis numeri. Menses mulierum profundum est, & purgatio frigidi & indigesti humoris, quem natura quasi noxiū expellit. {*נִידָה* תַּרְדֵּזֶת *devorah* תַּרְדֵּזֶת, תַּרְדֵּזֶת}. GAL. Le flux de sang qui vient aux femmes tous les mois, leur m'aé septaine. ITAL. Flusso di sangue che patiscono le donne ogni mese. GERM. Die vierwochige Krankheit der weiber. HISP. La purgation de la muger. ANGL. Aflux of blood that women have monthly. } Dicta sunt autem menstrua, quod unoquoque mense mulieribus, quæ ejus etatis sunt, ut possint concipere, soleant accidere: unde etiam menses appellantur. Menstrui sanguinis via us describit Plin. liv. 7. cap. 15. Feminae quibus sanguis per menstrua non respondet. Cell. lib. 4. cap. 4. Ibid. mulieri, cui menstrua non feruntur. Rutilius lib. 6. c. 18. Feminae qui bus menstrua non proveniunt.

Mēnstruā, le, quod singulis mensibus sit. {*לְבָנָה*, GALL. D'un mois, qui se fait par chaque mois. ITAL. Cosa che si fa ogni mese. GERM. Das halbe monat geschicht. HISP. Cosa que se hace cada mes. ANGL. That is done overie moneth. } Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Qui solebam menstruales epulas ante adipiscier. menstrualis mulier, quæ menstrua patitur, quæ mulieribus singulis mensibus accidere solent, תַּרְדֵּזֶת *izzor*. Plin. lib. 1. 9. cap. 10. Omnia verò accessu mulieris menstrualis flavescent. Idem lib. 7. cap. 15. Solum autem animal menstruale mulier est.

Mēnstruā, vide *Mēnstruā*.

Mēnsurnus, à mense sicuti diurnus à die. Hygin.

Mēntula, & Mēntula, virga virilis.

Mēntigrā, & moibus dictus à mēnto, à quo incipit & faciem quidem, collum, pectus, manusque fredo quadam furfure occupat. {*λεγχων*. GALL. Male d'artre. ITAL. Infermità che viene al mento. GERM. Ein böse raud so an dem knye ansächt vnd weit vmb sich fristet. HISP. La bubs o empayne de la barba. ANGL. A tatter or ring worme. } Vide Plin. lib. 2. c. 1. & ea quæ annotavimus in dictione *Lichen*.

Mēnte captus, vide *Mēns*.

Mēnte, cōsā *Apriqon*, civitas est Hispaniæ, in finibus Celtiberiæ. Ptol. lib. 2. c. 6.

Mēnēsā *Apriqon*, oppidum Hispaniæ, in plaga Australi Celtiberiæ. Ptol. lib. 2. c. 6.

Mēnthā, x, {*հեծոսոս*. GALL. Herbe appellée menthe. ITAL. Menta herba GERM. Münz ein Kraut. HISP. La yerba buena. ANGL. Mint. } Heba vulgo nota, etiam hodie apud nos nomen retinens: ita dicta a Græca dictione *μίνθη*. Sic enim olim hec herba à Græcis vocabatur à nomine Minthes Cocytii filia, quam Proserpina, cum ilutone deprehensam in hac herbarum commutavit: quæ postea commutato nomine propter odoris suavitatem dicta est *հեծոսոս*. Plin. lib. 19. cap. 8. § Menthæ nomén suavitas odoris (hoc enim significat Hedyosinos) apud Græcos mutavit, quem alioquin Mintha vocaretur: unde veteres nostri nomen declinaverunt. Scribitur etiam *Menta* sine aspiratione.

Mēnthastrum, Sylvestre olus dictum, quod mentham imitetur quasi sylvestris mentha. {*հեծոսոս այցո՞ր*. GALL. Du pouliot, ou de la menthe sauvage. ITAL. Mente salvatica GERM. Wildemunz. HISP. Et maftranco. ANGL. Wild minte. } Plin. lib. 20. c. 4. Diosc. lib. 3. cap. 40.

Mēntigo, inis. Genus morbi, quod pecudes invadere solet. *λεγχων*. Colum. lib. 7. cap. 5. Est autem mentigo, quam Pastores Ostiginem vocant, mortifera lastentibus. Ea plerumque fit, si per imprudentiam pastoī emissi agni, vel etiam hœdi ioseidas herbas depaverint: quod minimè committi oportet: sed quum id factum est, velut ignis sacerdos atque labra foedis ulceribus obsidet.

Mēntilla, minima. Sup.

Mēntiō, iris, vide *Mēns*.

Mēntōas, *μέντας*, fluvius olim dicebatur, quem nunc (Eustachio in Dionysium teste) Iltum, sive Danubium appellamus. {*Die Thos* nam.

Mēntonalis, sepes, quæ ad mentum usque hominis staturæ mediocris pertinet in ll. vet.

Mēntor, cogito, à menisco in usitato, unde commentor.

Mēntor, ouis, *μέντης*. Mirus fuit in vasis cælandis artifex. Juven. Satyr. 8. Raræ sine Mēntore mensæ. Plin. lib. 33. cap. 11. L. verò Crassus orator duoscy hos habuit, Mēntoris artificis manu cælatos festeriis. Idem lib. 12. Mēntori quotidie testimonium peñibet Capitolinius Iupiter, & Diana Ephelia, quibus fuere consecrata ejus artis vasa.

Mēntōrēs, a.ūm. Proper. lib. 1.

Lechia Mēntore vina bibas opere.

Mēntō, *μέντης*. Stephano, populi fuerunt in Illyrico, quorum meminit Plin. lib. 3. c. 21.

Mēntum, cogitatum. Fest. Item notum. Lucr.

Mēntum, i. ab eminendo: à gula enim eminet. {*מְשֻׁבָּח*, *מְשֻׁבָּח*. GALL. Le mēntum. ITAL. Mēnto. GERM. Das Fing. HISP. La barba de hombre o minger. ANGL. The chinne. } Et quamvis Plin. 11. lib. cap. 37. dicat mentum nulli præter hominem esse. Plautus tamen in reenach,

porcis etiam mēnta tribuit. Glandonicam (inquit) suillam, lardum, pernam. Itidem autem sinciput, aut mēnta porcina, Item Virg. 3. Georg. de bove,

Et crurum tenus à mēnto palearia pendent.

Cic. i. Tusc. Mēnto summam aquam attingens siti enectus Tantalus. Virg. 3. Georg.

Nec mēntas interea barbas, incanaque mēnta

Cyniphij tendunt hirci, et asque comantes

Vsum in casirorum & miseris velamina nautis.

Ecce autem sedificat, Columnam mēnto suffulcit suo, Plaut. Milit. sc. 2. a. 2.

Mēntyra, *μεντύρα*, uībs Samnitum in Italia. Gentile mēntyraus

Menus, lege Mēnus.

Menus, vir inter Samnites natus, qui mirè solitudinem amabat, in qua ne quid per otium perperam faceret, apes curabat.

Mēnythias, *μηνθίας*. Steph. Insula est Äthiopiz adiacens, juxta Pæstum promontorium; cujus meminit & Ptolem. lib. 4. cap. 9. Vulg. Madagascari ò Ista de S. Iorg.

Mēnūthiā, *μηνθία*. Vicus Ägypti non procul à Canopo; cujus incolæ. Mēnuthita, *μηνθίτη*, vocantur Steph.

Mēnytrum, *μηνύτης*, quod indici & exploratori datur à *μηνύμα* indicio.

Mēntana, October mensis Iovis. Isidor.

Mēo, as, q. magis eo, vel à *μηνόν*, μην quæro. Vado, ulro citroque eo.

{*לְלֹא* halach. *προσδίου*. GALL. aller à travers, passer, traverser. ITAL. Andare. GERM. Gehn. HISP. Andar, ir. ANGL. To go or flow. } Plin. lib. 9. cap. 17. de accipere. Unus omnium, squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Idem lib. 6. cap. 14. Interuptis angusto transitu jugis, ita ut vix singula meent plausta. Animæ means, in membra diversa. Lucan. lib. 3. mobilitas meaodi per magnum inane. Lucret. lib. 2. ¶ Est item meaodi, fluere, manare. {*לְלֹא nazal נָזָל נָגָה*}. Vnde meatus quos Gæci *νέρεις* vocant. Plin. lib. 20. cap. 22. Succus maluæ decoctæ, potos, hoc est, meatus suaves facit. Hujus composta sunt, Conmeo, Iameo, Permeo, Remeo, & Transmeo, de quibus suis locis.

Mēatūs, Itio, incessans, cursus. {*לְלֹא hélech הַלְיכָה*}. in mea, in *πέρας*, in *βάσις*. GALL. Corris, passaggio. ITAL. Corso, passaggio. GERM. Ein gang oder bereggang. HISP. Corriña, passamento. ANGL. A going, or flowing. } Plin. lib. 10. cap. 38. Aves solitæ (inquit) vario meatu feruntur, & in terra, & in æte. Item lib. 2. cap. 8. Meatus sydeum, hoc est cursus & motus astrorum. Meatus etiam dicuntur *πόροι* in corpore Idem lib. 20. cap. 21. Succus maluæ decoctæ, potos, hoc est, meatus suaves facit.

Mēabilis, & hoc bile, adjectivum, quod meat. {*πότες*, ποτέτος. GALL. Qui passe facilement & va par tout. ITAL. Che passa facilmente per tutto. GERM. Gang oder bereggang. HISP. Corriña, passamento. ANGL. A going, or flowing. } Plin. lib. 10. cap. 38. Aves solitæ (inquit) vario meatu feruntur, & in terra, & in æte. Item lib. 2. cap. 8. Meatus sydeum, hoc est cursus & motus astrorum. Meatus etiam dicuntur *πόροι* in corpore Idem lib. 20. cap. 21. Succus maluæ decoctæ, potos, hoc est, meatus suaves facit.

Meaculum, via per quam meatur: ut, Meaculum venarum.

Meopte. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Hominum avaritia, non meopta ingenio.

Meopte ingenio id reperi. Idem Moſt. sc. 2. a. 1.

Mēōn, *μήον* Dioscoridi, Heba est folia habens aniso non dissimilia quam Plin. lib. 20. cap. 23. Mea appellat.

Mēphītīs, hujus mephitis. Terra putor, ex aquis maximè sulphuratis, atque corruptis proveniens. {*סְעוּדָן דְּמַפְתָּחָה*. GALL. Une puanteur de terre, & eaux ensouffrées. ITAL. Puzza di terra solforata. GERM. Ein starker gestank so von dem eiderlich oder geschröfelten rosteten herauf dempt. HISP. Hedor de la piedra tierra y agua. *κυστέ* ANGL. A stink of the earth. } Est in nemoribus gravior ex densitate sylvarum. Virg. lib. 7.

— nemorum qua maxima sacro

Fonte sonat, sevāmque exhalat opaca mephitim.

¶ Alij mephitiū Deum esse volunt, Leucotheæ connexum: sicut est Veneris, Adoni's Diana & Virbius. ¶ Alij Iunonem intelligunt, quam aërem esse constat. Omnis autem putor non nisi ex corruptione aëris nascitur, sicut bonus odor de aëre incorrupto: ut sit mephitis dea odoris gravissimi, id est, graveolentia. Hæc Servius in locum Vigr. jam citatum.

Mēphītīs, a.ūm, apud Sidonium Apollinarem pro scutento, *μενθίτης*.

Mepte. Plaut. Min. sc. 8. a. 5. Certissimum est meptæ potius ficti scribum, quam te emittam manu.

Mērā, *μέρη*, proprium nomen sacerdotis Veneris. Stat. 1. 8. Theb.

— *Ἄρεας* Veneris quos mera sacerdos.

Ediderat perhibente Dea.

¶ Mera item Præti & Antiaz filia fuit, quæ quum venationi dedita Dianam per aemora sequeretur, à love visa & dilecta est, qui sumpta Diana figura, cum ea concubuit. Quapropter quum postea ob patrati sceleris pudorem timens ne denuo deciperetur, vocanti se Diana obsequi noller, ab eadem sagittis confossa occubuit. Tandem in canem est mutata. Ovid. lib. 7. Metam.

Et quos Mera novo latratu terruit agros.

¶ Est etiam alterius canis nomen, de qua suprà in di Etione Erigones.

Mērā cus, a.ūm merus, solidus, pūrus, immixtus. {*יְמָנָק נָבָר*. *אֲמָגָה*. GALL. Pur ITAL. & HISP. Puro GERM. Lauter oder vnuemengt.

ANGL. Pure, cloare, not mixed. } Plin. lib. 15. c. 1. Meracis potionibus per viginti dies ante Canis orum, totidemque postea suadet Hesiodus ut. iVnde vinum meracum dicitur, quod nihil habet aquæ admistum. Et meracum vocabulum, (i. merum Latinum.) Gcl. cap. 18. lib. 1. Horat. 2. Epist. 2.

Expulit helleboro bilem, morbumque meraco.

Propertius.

Ah pereat quicunque meracas repperit uinas,

Corripitque becas neclare primus aquas.

Calepinus putavit hujus dictionis penultimam syllabam in corripi, adducens hunc versiculum in Priapeis, Constitui meracas, edidique notas. Sed quoniam hic versiculus mea de suspicione non caret tanti apud nos esse non debet, ut receptissimum poëtarum testimoniis,

niis quæ iam adduximus, debeat præferti.
Mē. aculus, diminutiuum, ἀνεγρόνεος, παντού παντού. Plin.lib.20.c.19.
Opium ex vino meraculo, si protinus detur, scorpionum ictibus re-
sistit.

Mērācōr, comparatiuum, & Meracissimus superlatiuum. Itaque Mer-
cius bibere dicuntur ij. qui minus aquæ vino miscent, ἀπότοξος, ἀ-
εριστος, ζωτηρος. X. Dilutius, qui plus aquæ adhibent. Celsus præ-
cipit hyemo meracius bibendum esse, & estate dilutius. Cic. 3. de nat.
deor. Ut si medicus sciat eum ægrotum, cui iussisse vinum sumere,
meracius sumpturum, statimque periturum, magna sit in culpa.

Merarcha, μεράρχης, qui iusta parti præst, μέρης ἀρχης.

Merarchia, μεράρχης, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo.
Meraria, γλωσση. Gloss. vasculum quo meruin gustabant in caupone.
Gloss. Isid. Meraria popina.

Mercada, mercatus, vox barbara in ll. à Germanica markt. Aliter mercat-
um, neutro genere. Guil. Episc. Parisiensis in addit. Prohibetur sacer-
dotibus, ne mercata frequentent. Latinè dicimus Mercatus, us.

Mērcālīs, Mercator, Mercatura, Mercatio, Mercatus, participium Mer-
catus, adject. vide Mercor.

Mērcēs, edis. A merendo ære, inquit Varro lib.4.de L.L. Præmium, sti-
pendium. { σάχαρος. μάδας. GALL. Loyer, salaire. ITAL. Mercede, sa-
lario. GERM. Ein belohnung Sidlohn. HISP. Tornal, y salario de cada un-
dia. ANGL. A reward or hyre. } Iuven. Satyr. 7.

Scire volunt omnes, mercedem soluere nemo.

Merces mihi gloria det. (suprà. f. cti præmia) Ovid. 3. Fast. Cupio
mercedem dare (ei) qui nullum commonestret mihi. Plaut. Curc. sc. 4. a.
4. Mercedem ubi etis nactus. Idem Asin. sc. 2. a. 1. Dromo mercedem
retulit. (sup. opere locata.) Ibid. sc. 4. a. 2. Ia medico mercede est opus.
Idē Aul. sc. 2. a. 3. Pro vapulando mercedem petam. Ibid. sc. 3. a. 3. Me-
titam mercedem dabo (sceleris.) Idem Capt. sc. vlt. a. 5. Qui mercedis
domino demeret Petasus, (i.) quanti conductus est. Idem Pseud. sc. 7. a.
4. Cic. pro Sext. Rose. Interim mihi vide. is Eruci una mercede duas res
ass: qui velle: nos iudicio perfundere: accusare autem eos ipsos, à qui-
bus mercedem accepisti. Merces quisque mortis suæ. (In proscriptio-
ne.) Velleius, sui quisque periculi merces foret, Petronius (Roma)
Ipsa sui merces erat, & sine vindice præda. ¶ Quandoque ponitur pro
reditu annuo qui ex agris percipitur. Nam penitus est ieditus qui per-
cipitur ex locatione prædiorum u. banorum. Cic. 2. de finib. Vides igitur
si amic. t am sui chaitate metiari, nihil esse præstantius: sine emolu-
mento, summas familiaritates prædiorum pretiosorum mercede su-
perari. Suet. in Ces. cap. 20. Publicanos remissionem perentes, tertia
mercedem parte relevavit. (i. eius pecuniae, quam ex locato debebant.)
¶ Quandoque p. o. pretio & damno. Cic. ad Lent. Tamen in molestia
gaudeo te eam fidem cognoscere hominum, non ita magna mercede,
quam ego maximo dolore cognoram.

Mērcēdūla, æ, diminutiuum. { τὸ μισθόν. GAL. Petit salaire. ITAL. Pic-
ciolo salario. GERM. Ein lohnlin/ein kleine besodung. HISP. Pequeno jor-
nal. ANGL. A little reward. } Cic. 1. de Orat. Itaque ut apud Græcos
infimi homines mercedula adducti ministros se præbent in iudiciis
oratoribus. Mercedulas exigere à discipulis. Quintil.

Mercedarius, qui dat mercede pro labore sibi impenso. Gl. Isid. Vet. Voc.
Mercedarius servus, vel alius, qui distribuit pecuniam sub domino suo.
Mercedinus mercenarius, quod mercede se tueatur. Fest.

Mercedonius, qui dat mercedem. Festus. Mercedonius dixerunt à mercede
soluenda, Intellig. t Festus, dies. Ita enim omnes dies intercalaris mé-
sis vocabantur. Nam mésis intercalaris Mencidonius vocabatur, ut ait
Plutarchus in Numa, vel Mercedonus, ut ait idem in Cæsare.

Mercedinias dixerunt à mercede soluenda. Fest. Ibi Scaliger. Mercedinias
subintellig. dies.

Mērcēnālūs, tij qui mercedis gratia operam suam alicui præstat, opera-
rius. { σάχαρος. μάδας. πιλότος. περιπολος. GAL. Mercenai-
re, qui fait quelque chose pour avoir salaire. ITAL. Chi lauora à salario.
GERM. Ein aglomer. HISP. El peon jornalero de un dia. ANGL. That his
hiree for a reward, a hireling. } Columell. Sive mediærum facultatum
dominus ex mercenariis aliquem iecusantem iam quotidianum illud
tributum, qui vestigalis esse non possit, ignarum rei, cui præfutu-
rus est, magis un fieri iubet. Cicer. 1. Offic. Illiberales & sordidi qua-
stus mercenariorum omnium: quo:um operæ, non quo:um artes
emuntur.

Mercenarius, a, um, qui mercede conductus est emptus, redemptus, ve-
nalis. { σάχαρος. μάδας. πιλότος. περιπολος. GALL. Appartenant
à loyer & à salaire. ITAL. Cosa perteneciente à jornal de cada un
dia. ANGL. Hired for a reward. } ut mercenarij testes apud Ciceronem
in Epist. & mercenarium prætoris decretum, apud eundem in Verrem.
Mercenarius, & Gratuitus sunt contraria. Cicer. 1. de leg. Quid li-
beralitas? gratuitâ est, an mercenaria? Si sine præmio benigna est
& gratu:ta: si cum mercede, conducta. Vos mercenaria, & opera fo-
rensis. Quintil.

Mercimonium, vide Merx.

Mērcōr, aris, deponens est. Emo, mihi comparo, pretio concilio. { τὸ
σάχαρον καναβ. ἀνεκτανάσσους, παντούματ. GAL. Marchan-
der, acherer. ITAL. Mercare. GERM. Merben, gero erbschafft oder kauf-
manschaft treiben. Item kauffen. HISP. Mercar, d comprar. ANGL. To use
merchandise, to buy. } Quandoque accusativo solo contentum est.
Teient. Heaut. Inde adeo, quod agrum in proximo hinc mercatus es.
¶ Quandoque cum ablativo pretium denotante jungitur, sicut Emo.
Gellius libr. 1. c. 19. Libros treis reliquos mercatur, nihil minori
pretio. ¶ Quandoque ablativo mediante aliqua harum præpositio-
num A, Ab, De, sine pretio expresso. Cic. lib. 1. Offic. Sordidi etiam
putandi, qui mercantur à mercatoribus quod statim vendant. Plaut.
in Epid. Mercatus te hodie est de lenone Apæcides? Qui scias mer-
cai furtivas. Plaut. Curc. sc. 2. a. 5. Qui hinc à nobis est mercatus
mulierem Idem Pseud. sc. 2. a. 2. ¶ Quandoque dativo. Terent. in
Eunuch. Quidam eunuchus, quem mercatus fuerat frater Thaidi.
Mercari ad certam summam. Cic. ad Gallum lib. 7. essent mi Galle,
omnia facilia, si & ea mercatus essemus quæ ego desiderabam & ad

Galepin. Pars II.

eam summani quam volueram. ¶ Mercari Græca fide, est ubi non ver-
bis neque stipulationibus, sed præsenti pecunia res agitur. Ob levi-
tatem enim Græcis nihil habebatur fidei, nisi præsentem pecuniæ
numerasset. I. laut. in Asin. Cætera quæ volumus uti, Græca mer-
camur fide. ¶ Mercari præsenti pecunia. Idem in Capt. Quos tam
grandi sunt mercatus præsenti pecunia. ¶ Composita sunt & Com-
mercior. Ibid. Pater ergo captivos commercatur alios. ¶ Præmercor,
ante alios mercor, ut icilicet caris vendam.

Mērcālīs, a, um, particip. { ἀνακόπα. GAL. Qui achete, on qui est acha-
té:nam modò activè modò passivè ponit. ITAL. Mercante. GERM.
Stauff. HISP. Merendor d comprador. ANGL. Vsin or making mar-
chandise that bicht. } Activè apud Teient. Agrum in proximo mer-
catus es, id est emisti. ¶ Passivè. { נסחָר נסחָר nikneh.
יְנַהֲדָה. GAL. Achete. ITAL. Compratore. GERM. Das getauft ist.
HISP. Comprado. } Plin. lib. 37. c. 2. HSCLM. trullam unam non ante
multos annos mercatam à matr. et familiis, nec divise.

Mērcālīs, us, Mercatura, mercatio. { סִמְכָה miknah. ipsoēdpa. GALL.
Marchandise, achet, traffic. ITAL. Mercato. GERM. Ein kaufmanschafte
oder kauffung. HISP. Mercaderia, obra de mercar. ANGL. Marchandise,
or buying. } Plaut. in Most. Eedes filius tuus emis t. e. a. t. r. t. e. d. e. s.
te. Euge Philolaches patrissat, & iam homo in mercatum avertitur.
¶ Aliquando etiam pro loco accipitur, ad quem mercatores emendi,
vendendique gratia convenienter, quem etiam appellamus Emporium
vel Forum. { μαρκησι. GAL. Marché. ITAL. Mercato. GERM. Ein
markt ein ort an welchem man markt oder mäss halt. HISP. Mercado, lu-
gar de mercar d comprar. } Liu. lib. 1. ab Vrb. Tulus ad Feronia fa-
num mercatu frequenti negotiatores Romanos comprehensos quere-
batur. Cic. lib. 1. Offic. Quod cum tanquam ad mercatum bonarum
artium, profectus sis, inane redire tu: piffimum est. Abi cum pa-
tre Tatentum ad mercatum. Plaut. Menach. sc. vlt. a. 5. mercatus &
ludi funebres (Olympioium) Velleius Terent. in Adelph. emptæ
mulieres Complures, & item hinc alia quæ posito in Cyprum, Ni-
si ed ad mercatum venio, damnum maximum est. Quem in locum
Donatus annotavit, Mercatum aliquando accipi pro ipso tempore,
quo negotiatores ad emendum & vendendum convenient: hoc est:
pro ipsis nundinis. Sic Plautus. Asin. sc. 4. a. 2. Asinos vendidit mer-
catori Pellao mercatu. (i. in ipsis nundinis.) GAL. A la foire.

Mērcātō, onis, verbale, Emptio. { סִמְכָה miknah. ipsoēdpa. GALL.
Achet, marchandise. ITAL. Il mercare. GERM. Kauffmanschafte oder kauffa.
HISP. Obra de mercar. ANGL. Marchandise, buying. } Gell. lib. 3. c. 3.
Pecunia omni in mercationibus perdita.

Mērcātōr, oris, qui in exportandis, aut importandis mercibus operam
suam collocat. { סִמְכָה socher. παλιγκάντος. ipsoēdpa. GAL. Marchand,
ITAL. Mercante. GERM. Ein kauffman framer. HISP. Mercader d com-
prador. ANGL. A Buyer. } Horat. 1. Epist.

Impiger extreemos currit mercator ad Indos.

Cic. in Orat. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africatos &
Lælios multi vñalitij, mercatoresque superarunt. Iuvenal. Satyr. 14.
Sacci mercator olenis. Horat. de arte.

Mercatorue vagus, cultore viventis agelli.

Cepi tabellas, consignavi, dedi mercatori, qui ad herum deferat.
Plaut. Merc. sc. 1. a. 2. Periphanes Rhodo mercator dites. Idem Asin.
sc. 4. a. 1.

Mērcātūrā, æ, negotiatio, seu actus mercandi. { סִמְכָה sachar. ipsoēdpa.
GAL. Marchandise. ITAL. Mercantia. GERM. Seiverbschafft kauffmans-
schaft handtierung/ kauffen vñnd verkauffen. HISP. Mercaduria. ANGL.
The thrade of merchantes in buying. } Mercaturæ olim honos habitus.
Plutare, in Solon. Cic. lib. 1. Offic. mercatura autem, si tenuis est, sordida
putanda est: sin magna & copiosa, multa undique apportans, multis
sine vanitate impeditiss, non est admodum vituperanda. Dicimus au-
tem, Facere mercaturam, pro exercere. Idem 7. Verr. Alios qui à præ-
donibus erant capti, quum mercaturas facerent, &c. Idem de lege A-
grar. Hanc vero emendi & vendendi quæstuosissimam ac turpissi-
mam mercaturam, alienam actione Tribunitia, alienam dignitate pop:
Rom. semper putavi.

Mērcālis, le, Vendibilis. { ψόν. GAL. Vendible. ITAL. Vendibile, mer-
cantesco. GERM. Verkeffig oder feil. HISP. Cosa que se puede vender. ANGL.
salable. } Columella lib. 7. c. 6. Ex his singula capita quæ videntur
esse robustiora, in supplementum gregis reservantur, cetera merca-
libus traduntur: id est, vendilibus. Quædam tamen exemplaria
hic legunt Mercantibus, non mercalibus. ¶ Hinc componitur pro-
mercalis, de quo infrâ.

Mercocdinum mensis intercalaris. Plaut. in Num. Mercedonius dicitur ab
eodem, in Cesare.

Mērcēdūla, Mercenarius: vide Merces.

Mērcūalis, herba est insigniter alvum cens. { λυθρός. GAL. Herbe
appellée mercuriale ou foirole. ITAL. Mercerella. GERM. Dingelkraut/
türkunz oder Mercurialis frax. HISP. Mercuriales, origina muerta. } Huius
duo genera, masculus & feminina. Plin. lib. 23. c. 5. Linozostis, leu par-
thenion, Mercurij est inventum; idco apud Græcos Hermupoan multi
vocant eam; apud nos omnes Mercuriale.

Mērcvriūs, Iovis & Maia filius, ita dictus à mercibus, eo quod nego-
tiatores præsidere existimet. A Græcis egys dicitur δαίτης εγγύη-
σσος, hoc est, ab interpretando. Variis à Poëtis appellatur nominis
bus: nam modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nonius,
modò Cyllenus. ¶ Præter hunc tres alii fuissent. Mercurij dicuntur:
unus Cæli & Dæci filius; alter Liberi & Proserpinæ: tertius Iovis &
Cyllenes, quem fama est, ob Argi cædem profugum, litteras Ægypti-
ci ostendisse: verum omnes ad Maia filium referuntur. Ideo alias
in capite, & in pedibus ponunt, volentes signare velocem fert pœ-
nia sermonem. Ideo autem deorum nuntium dictum putant, quoniam
per sermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus est Deus,
facundus, quod hominibus eloquentiam præstare putabatur. Habitu-
tus est etiam deus mercatorum, palæstræ, surum, καρπούς, καρδαν. Ly-
ram invenit: Hermaphroditum ex foro Venere genuit: Mariam &
druis careeribus liberavit; Argum interemit; Prometheus in Cau-
caso religavit. ¶ Fuit præterea alius hoc nomine Ægyptiorum sa-

D

cerdos,

sacerdos superioris (ut putatur) nepos, qui à Græcis *ερμῆς τερπεύοντος*,
hoc est Mercurius ter maximus dictus est, quod sumanus esset sacer-
dos & sapientissimus philosophus, & Rex potentissimus. ¶ Est etiam
Mercurius unus ex septem planetis, cuius corpus cunctorum siderum
minimum, scilicet semper subest radiis solariibus, à quibus, non recedit
longius, quam viginti octo gradus. Ideo ab Astronomis *ερμῆς* dicitur,
quod est radians. Vnde etiam solatus & perustus singitur, quod
Soli vicinior sit, quam reliqua stellæ Cic. lib. 3. de nat. deor. quinque
Mercurios commemorat; Mercurius (inquit) Vnus Cælo patre, Die
matre natus, cuius obscurus excitata natura traditur, quod aspectu
Proserpinæ commotus sit. Alter Valentis & Phoronidis filius, is qui
sub terris habetur, idem Trophonius. Tertius, Iove tertio natus ex
Maia, ex quo & Penelope Pana natum ferunt: Quartus Nilo patre,
quem Ægyptij nefas habent nominare. Quintus, quem colunt Phe-
neate, qui & Argum dicitur interemisse, ob eamque causam Ægypti
pro præfuisse, atque Ægyptiis leges & litteras tradidisse. Hactenus
Cic. Virg. 4. Æneid.

Tunc sic Mercurium alloquitur, ac talia mandat, &c.

Mercurius, argentum vivum: metaphorice; quia mobile est, ut Deum
Mercurium fingunt velocem.

Mercurius, Ερμῆς τερπεύοντος, Gloss. i.e. vulnus animalis.

Mercurius communis, ερμῆς νοσος, quia liberalis est, quod est apud
Martiale lib. 2.

Quod nulli calicem tuum propines,

Humanæ facis, Herma, non superbè.

Mercurius terrestris (ιερμῆς χρόνος) à Gentilibus habitus est animarum
deductor, Ideo cum τερπεύοντος vocant.

Mercurius, lapidum congeries in cacumine collum. Hesychius ερμῆς,
λόπος, cumulus Mercurialis. ne aliter Proverb. cap. 26. Sicut qui mit-
tit lapidem in acervum Mercurij ita qui tribuit insipienti honorem. Tri-
tum hoc est.

Mercetū, Iolās, diminutivum è Mercurius apud Apuleium in Apologia,
Ita minutatum ex tabulis compacta crassitudine Mercuriolum expe-
diri potuisse.

Mercurialis, è ad Mercurium pertinens Mercurius statua Hermæ effigies.
Me. cù λαῖς, videntur fuisse fodales ex collegio aliquo in honore Mer-
cū: i: instituto Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. M. Furium Flaccum, equitem
Romanum, hominem nequam, Capitolini & Mercuriales de collegio
ejecterunt. Hoc collegium ex mercatoribus fuisse docet Liv. lib. 8.
Certamen Consulibus incidentat, uter dedicaret Mercurij ædem: Sena-
tus à se rem ad populum rejecit, utri eorum dedicatio jussu populi da-
ta esset, eam p̄fesse annonæ: Mercatorum collegium instituere, so-
lemnia pro Pontifice jussit suscipere.

MERDA, τὰ μέρδα, σμέρδα, & hoc à μερίζω. Cibi excrementum. { ΙΑΙΩΝ
τσάχ ΤΗΣ τσάχ ΤΡΟΦΗΣ ασχόρθ. σκην. μ. Μ. GALL. Merde, estronc.
ITAL. Merda. GERM. Dreck. HISP. Estiercol, mierda. ANGL. Dung. }
Horatius lib. 1. Serm.

Mentior at siquid, merdis caput inquierit albis
Corvorum, atque in me venias mihi atque cacatum
Julius.

Mērdo, as, κερδω, à quo permerdo, de quo suo loco, id est fædo & cōspurco.
Me è adverbium. Vide Merus.

MĒRĒNDĀ, ε, Cibus, aucto: Nonio, qui datur post meridiem. { τὸ πε-
δίνων, τὸ μετ' ἡμέραν φαγεῖν. GALL. Le gouter. ITAL. Merenda. GERM.
Das abentessen oder abenbrot. HISP. La merienda del medio dia. ANGL.
A boier, a noone meat, meat of ter noone. } Vnde & Merendo, as, Cal-
phurniu; in Buc. Scr̄que videbitur hora Merendæ. Plaut. in Most. Vi-
des, ne forte ad merendam quopiam divorteris, atque ibi melius
quam satis fuerit, biberis. Festus, Merendam antiqui dicebant, pro
prandio quod scilicet medio die caperetur.

Mē: endā, Iūs alumnus, quod merenda nostra fruatur. Seneca controvers.
lib. 10. in 4. Bussus, Ostende nobis merendarios tuos; Labienus com-
modius, Ostende nobis alumnos tuos.

Merendiam, δεῖν Gloss. Δεῖν est pomeridianum tempus.

MĒRĒO, es, & Meteor, eris, depoens, indifferenter effterunt præteritum
merui, vel meritus sum: & propriè significat aliquid facio quam obrem
aut præmium accipere dignus sum, vel penam pati. { μεριδοθέμα,
φίρουμ, ινγενομα, ἀξιος αιων. GALL. Meriter, desservir. ITAL. Meri-
tare, GERM. Verdienst / verschulden. HISP. Merecer. ANGL. To merite,
to deserve. } Et in hac significatione frequentius utimur verbo Me-
teor, præterquam in præterito, quo indifferenter utimur. Et tam in
bonam partem accipitur, quam in malam. Plaut. in Mostell. Quid merear,
quamobrem mentias? Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam ut optabile est plus
favoris meriti: sic proximum, odij minus.

Si mereor, studiis adgit amica meis,

Ovid. 3. Fast. Mereri comitia & facere. Quintil. Cic. 1. de nat. deor.
Quid enim meritas, ut Epicureus esse de suis? Terent. in Andr. Vnum
hoc scio, hanc meritam esse, ut memor esses sui. Plaut. in Trinummo.
Non video meruisse laudem, culpa caruisse arbitror. Meruit nomen
clarum Quintil. Qui scis an istuc (malum) tibi eveniat? Numquam
merui: Tu meruisti: & nunc meres Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Neque re, ne-
que verbis de te merui: ut faceres quod facis, (i. ut me irrideres.) Idem
Aul. sc. 4. a. 1. Accipiam hominem, quibus dictis meret. Idem Men. sc. 1.
a. 5. Te, ut digna es, perdam, atque ut de me meres. Idem Afin. sc. 2. a. 1.
Nam illa tuo facit Iussu, nihil quicquam meret, (sup. mali.) Ibidem.
Quanti conducta chlamys? quid meret machæra? quid mercedis, quid
meret? quantillo argento se conduxit? Idem sc. 7. a. 4. Meruisse me fa-
tor maximum malum: Idem Merc. sc. 6. a. 2. Ut ut erga me merita est
Idem Amph. sc. 1. a. 5. Quid de te merui quia me causa perderes? Idem
Men. sc. 2. a. 3. Ter meruisti culpam. Ibidem sc. 1. a. 5. Bene merenti ma-
le refertur gratia. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Benè merenti, benè profuerit,
male merenti, par erit. Idem Capt. sc. 2. a. 2. numquam possum referre
gratiam ut meritus est de me, Idem Most. sc. 3. a. 1. Magis amabunt cum
videbunt bene merenti (me) gratiam referre. Ibid. sc. a. 1. Ad carnificen-
dabo. Meritus est: Idem Capt. sc. uit. a. 5. ¶ Mereri de aliquo benè ma-
le, præclarè, iustè, illius contrarium, κακὸς πονῶ, id est quod
conferte aliquid boni, vel mali in aliquem, & hoc feci cum altero ho-

rum adverbiorum Benè, vel Malè, ut Benè mereri de aliquo, obligatū
est aliquid beneficij in aliquem confere. Virg. 4. Æneid.

Si bene quid de te merui.

Malè mereri de aliquo, κακὸς πονῶ idem est quod offendere. Plaut. in
Curc. sc. 3. a. 1. Heus tu mulier, malè mereri de immerente inicitia est.
¶ Interdum sine his adverbii, Mereri de aliquo, quod modò in bo-
nam, modò in malam partem pro rerum ratione dicitur. Cic. 6. Verr.
Talis ille vir fuit, ita de populo Romano meritus, ut non uni familie,
sed universitate civitati commendatus esse debeat, hoc est, tam multa be-
neficia in populum Romanum contulit. ¶ Merito etiam significat
stipendia facio in militia, παροφερεια hoc est, stipendijs gratia milito:
& tunc dativum, aut ablativum requirit, vel absolute ponitur. Lucas.
lib. 10. Ære. merent parvo Stat. ib. 1. 4. Theb.

— non hi tibi solum Amphiaræ merent.

Luct. lib. 6.

Scava viro nomen, castrorum in plebe merebat.

Ovid. 3. Fast.

— totidem Pilanus habebat

Corpora, legitimo quique merebat equo.

Dicimus etiam merere pedibus Liv. 4. bell. Punic. Ut iij omnes quos
Censores notassent pedibus mererent. ¶ Aliquando etiam accusativo
jungitur, ut apud Suetonium, Prima stipendia meruit. Et in hac signi-
ficatione vix utimur verbo deponente Merer. Non autem dicimus
Mereri pedibus vel Mereri stipendia: sed Merere pedibus Merere equo,
ut merere stipendia. ¶ Hinc Emeriti milites dicuntur, qui militia per-
functi sunt, quique legitimū militiæ ten. pus expleverunt. Plin. lib.
11. Novillini, que fessi, & jam eae itis inchoatz. Nonnumquam
etiam passivè sumuntur, ut apud Quintilianum, Emeritis huic bello sti-
pendis. Et per translationem Emeriti boves dicuntur, quibus senio
debilitatis vacatio ab opere datur. Emeriti vero senes, solent habere
eos, qui pro se laborent qui dicuntur pro alio opus agere. ¶ Item Mer-
eo simpliciter ponitur pro militare, & in militia esse. Cic. 7. Verr. Cla-
mabat ille miser, se civem Romanum, municipem Cossatum meruisse
cum 1. Pretio splendissimo equite Romano, qui Panormi negotiaret-
tur. Liv. lib. 1. dec. 3. Cum hac indole virtutum ac vitiorum triennio
sub Asdrubale Imperatore meruit. ¶ Accipitur etiam Mereo, pro tur-
pem quæstum facio, εργάζομαι, i. a. a. Inde Meretrices dicuntur, quæ
corpo quæstum faciunt: & Meritorij pueri, qui quæstus gratia pro-
stituuntur. Vnde Gell. cap. 18. lib. 2. à domino Lenone ad merendum
puer coactus. Item Scorta meritoria. Sueton. in Claudio, cap. 15. & Meri-
toria taberna, diversorum mercenariorum quod quæstus gratia ho-
spites accipiuntur. ¶ Composita sunt, Commerceor, Meror, Em-
eror, prometeor: tive Commerceo, De merito, Emereo, Promereo; de
quibus suis locis.

Meritus, a, um nomen ex participio, Debitus, conveniens. { ΙΑΙΩΝ
αξιος. CAL. Merite, desservi. ITAL. Meritato, conveniente. GERM. Billigh-
geurlich. Item. Verdienst verschuldet. HISP. Merecido, convenientes. ANGL.
Deserved, due. Virg. 1. Æneid.

— meritos aris imponet honores.

Idem 1. Æneid.

Et pater Anchises passis de littore palmis
Numina, magna vocat, meritosque incepit honores.

Ovid. in Ibin.

Hic igitur meritas grates, ubicumque licebit,
Pro tam mansueto peccore semper agam.

¶ Meritus vero cum est participium, significat cum qui aliquid me-
rituit. Plin. lib. 7. cap. 30. de Ciccone, Primus in toga triumphum lin-
guæque lauream merite. Vide exempla suprà. ¶ Passivè etiam inter-
dum accipitur. Idem lib. 7. cap. 18. quæ Cannis corona merita, Virg.
Æneid. 8.

— meritâ accedit, Mezentius ira.

X. Immeritus. αιώνιος. Idem 3. Æneid.

Postquam res Asia, Priamique evertere gentem

Immeritam visum superis.

A quibus Meritissimus; & Immeritissimus. Terent. in Phorm. Iam du-
dum te omnes nos accusare audio imerito, & me omnium horum
immeritissimum. ¶ Meritum meum est: hoc est, meritus sum. Téent.
in Heaut. Hui, tam graves hos quæso? M. sic meritum est meum.
Idem in Phorm. Faciamque, & dicam. B. Benignè dicis, M. Pol meritum
est tuum, id est, meritus es. ¶ Sic merito meo. Plaut. in Afin.
— nemo enim me accusavit merito meo. hoc est, propter peccatum
à me admissum Ibidem. Decet verecundum esse adolescentem Argyrip-
pe. AR. ædepol pater. Merito tuo facere possum, id est, meritus es tuis
in me beneficiis, ut illud præstem. ¶ Pro merito, hoc est, ita ut meritus
est quispian. Téent. in Phorm. Non potest satis pro merito ab illo ti-
bi referri gratia. ¶ Merita militiæ, commoda præmetur emeritis de-
bita. Lex. I C.

Meritissimus, superlat. Plin. Epist. lib. 5. Pont. Quod mihi cognitum est
non fama, qua alioquin optima & meritissima fruatur.

Meritum, i., dicitur quum vel male vel bene de aliquo meremur. Est
enim vocabulum medium, quod tam in meliore, quam in deterio-
rem partem accipi potest. Quando in bonam partem accipitur, idem
ferè est quod beneficiū. { ΤΟΝ θέσεις. οντοτοις, ηγετοις. GAL.
Merito. ITAL. Merito. GERM. Ein verdienst oder gutthat/wohlthat. HISP.
Merimiento. ANGL. Desert, voor thiness. } Plancus Ciceroni, Quid
enim pro maximis tuis, ac penè immortibus in me meritis, P. et Starc
amplius possim? Virg. 9. Æneid.

— Meriti ranti non immemor umquam.

Ovid. Epist. 12.

Est aliqua ingrato meritum exprobare voluptas.

Idem 8. Metam.

Nil agis, ab frustra meritorum oblite meror, &

Denique cum meritis impleveris omnia Casar.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ipse quoque (liber pater) aetherius meritus invenitus in arcis.

— Meritis expedite causam.

idem

Idem 13. Metam. Idem Merita formæ, idem in Epist. Sapphus.

Et forma meritis tu mihi Phœbus eris.

Quum in peiorum, idem quod peccatum, culpa, æxia. Ovid. Epist. 5.

Lensiter ex merito quicquid patiare ferendum est.

Item Vatinius ad Ciceronem Scis meam fortunam: nescio quomodo facile obrectatores invenire, non meo meherculè merito. Plaut. Asin. sc. 2. a. 1. Quod tibi male facere potero faciam; meritóque id faciam tuo. Ibid. sc. 2. a. 3. & sc. 1. a. 5. Et Ovid. Eleg. 9. lib. 5. Trist. 5 Dicitur etiam Meritum, pro mercede, ut annotavit Budæus ex illo Terentij in Phorm. Egone illam cum illo ut paciar nuptam unum diem? Nihil suave meritum est, id est: nihil mihi mercedis suave est, ut ego illam cum illo nuptam feram.

Meritissimum, substantium, hoc est, maximum meritum. Plaut. in Asin. — iube advenire, quæ so, meritisimo eius, quæ volet faciemus.

Mérítō, adverbium. Non injuria, dignè, iure. {uxorius, ætios. GALL. A bon droit & à bonne cause, en l'ayant merité. ITAL. Degnamente, merita amete. GERM. Billlich, auf verdienst. HISP. Dignamente, merecidamente. ANGL. With good cause, worthily. } Terent. in Adelph. Benè facis, meritò te amo. Cic. 5. Verr. Quanquam meritò sum iratus Metello, tamen hæc quæ vera sunt, dicam. Ago gratias meritò magnas, Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Meritóque vobis bona se facere quæ facit. Idē prolog. Amph. Ego te amo, tu me amas, meritò uterque fieri existimat. Idem sc. 3. a. 1. Ut te accusem meritò meditabat. Idem Aul. sc. 5. a. 3. Perfidae laudes gratiasque habemus meritò magnas. Idem Asin. sc. 2. a. 3. Meritò ea tibi evenerant à me. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Superlatium habet Meritissimò, itidem adverbium, citra tamen comparatiuum. Cic. de Orat. lib. 1. Primum Sc̄evolæ te dediti, quem omnes amare meritissimò pro eius eximia suavitate debemus. P. Gallio, Cui ego meritissimò omnia volo & debo, hæres esto. Quintil.

Mérítō, as, frequentatiuum à Merito. {μιθόφορον. GALL. Meritor, desservir, gaigner. ITAL. Guadagnare. GERM. Gewinnen. HISP. Mercery ganar. ANGL. To deserve. } Plin. lib. 7. c. 32. Quippe quum iam apud maiores Roscius histrio &c. quinquaginta annua meritasse prodatur. Haud in male meritantem male dicax, es. Plaut. Curc. sc. 2. a. 4. sic legit Passer. pro meditantem, & Cato apud festum, omnes cohortes stipendia meritavent.

Mérítōlus, a, um, quod quæstus gratia locatur. {רִיחַנְתָּה sachir, μιδια. GALL. Meritoire, mercenaire, de loînage. ITAL. Che si da per guadagno, che si da à nolo. GERM. Das man vmb geht oder gerüns wollen aussteicht. HISP. Cosa alquilada por precio. ANGL. That is set for gain. } Hinc equi meritotij & meritorij rhedæ. ζιν πιδια. Meritoria vehicula. Tranq. in Ca. ig. cap. 39. Quicquid instrumenti veteris aulae erat, ab urbe repetit, comprehensus ad deportandum meritotoris vehiculis. ¶ Meritorium quoque coenaculum idem Tranquillus dixit, pro ablocatio diversorio: ita de Vitellio scribens, Satis constat exituro viaticum defuisse: tanta egestate te familiaris, ut uxore & liberis, quos Romæ relinquebat, meritorio coenaculo abditis domum in reliquam partem anni ablocaret. ¶ Pueri meritotij, dicuntur scorta mascula, quæ ad turpe quæstum prostituantur: quemadmodum mulieres, quæ corpus suum viorum libidini prostituantur, Meretrices appellantur: utrique à merendo dicti quod, corpore suo mercant hoc est, turpem quæstum faciant. Cic. in Anto. Ingenui pueri cum meritotoris, scorta cum matribus familias versabantur. Scorta meritoria. Suet. in Calig. cap. 15. Meritoria artificia, (i. artes mercenariae) Senec. Epist. 8. 9. Meritoria sunt loca quæ mercede locantur à merendo dicta Vlpian. lib. 1. 3. D. de usu fruct. Quod autem dicit meritoria non facturum, ita accipe quæ vulgo Diuersoria, vel Fullonica appellant. Hinc Taberna meritoria, diversoriū atque hospitium mercenarium, quo cuique introire licet danti mercedem. ¶ Ratio verò meritotia, quasi vilis & male coempta. ¶ Aliquando Meritorium absolute dicitur pro taberna mercede conducta Iuvenal. Satyr. 3.

nam quæ meritoria somnum

Admittunt.

Meretricum cellæ, interpres Juvenal.

MERETRICES, cis, Impura mulier, quæ corpore turpiter meretur. Quia est ex supino meritum, analogia posceret, mererix, sed illud obtinuit, {שׁוֹנָא zonah. ērōgo, πορνή, GALL. Paillarde, putain. ITAL. Meretrice. GERM. Ein harz oder Dirin, ein gemeine mad. HISP. Puta. ANGL. An harlot, or hoore, à trumpet. } Hæc etiam Prostibula dicitur, sive à prostando, sive (ut alij putant) quod pro stabulis, hoc est, ante diversoria soleat habitare. Vnde & Plautus in Cistell. & Men. sc. 7. a. 5. Intro ad bonam meretricem: in via sola prostibula sanè est. Idem Truc. Meretricem ego itidei esse reor, Mare ut est, quod des devorat, nunquam abundat. Idem in Capt. Hic neque periurus leno est, nec meretrice mala. Ovid. 1. Amor. Eleg. 1. 5.

Dum fallax seruus, durus pater, improba lena

Vuet, dum meretrice blanda, Menandrus erit.

Horat. 1. Serm. Satyr. 4.

— à turpi meretricis amore Quum deterreret.

Esa est meretrice, illex, Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Meretrice tantisper blandit, dum illud quod rapiat videt. Idem Men. sc. 3. a. 1. Meretrices hunc morem habent, ad portum mittunt. Ibid. sc. 2. a. 2. Meretrices nusquam blandiores. Ibid. sc. 1. a. 2. & sc. 3. a. 2. Leno eam vult meretricem facere. Idem Curc. sc. 1. a. 1. Condigne hæc meretrice fecit, ut mos est meretricibus. Idem Men. sc. 5. a. 5. Matronæ, haud meretricum est uni inservire. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Meretrices sunt illecebræ argentariæ. Idem Men. sc. 4. a. 2.

MERETRICULÆ, diminutiuum. {ἰνεγίδαι, οὐ τετέλεσ. GALL. Petite putain, petite paillarde. ITAL. Picciola meretrice. GERM. Ein härlin. HISP. Pequeña puta, putanilla. ANGL. A little hoore. } Cic. 5. Verr. à meretricula commendari.

MERETRICULÆ, a, um, quod est meretricis, quod pertinet ad meretricem. {ἰνεγίδαι. GALL. De paillardes, appartenant à putains. ITAL. Cosa da meretrice. GERM. Härtsch. HISP. Cosa de puta. ANGL. Belonging to hoores. } ut ars meretricia Terent. in Heaut. Ignaram artis meretriciae. Idem in Andr. Ac meretricios amores nuptiis glutinas? Idem in Eupnch. Quis homo pro moeche unquam vidit in domo meretrice. Calepini Pars II.

tricia Deprehendi quenquam? ¶ Meretrice disciplina. Cic. 5. Verr. Mētricæ opes. Idem pro Calio. Turba meretricia Ovid. 5. Fast. Et Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Corpora vestales oculi meretrice cornunt. (nuda.)

MERETRICUM, cis. {שׁוֹנָא zonah. ērōgo. GALL. Paillarde & puterie. ITAL. Arte meretricia. GERM. Hurenreiche huretey. HISP. Arte de puterias, putera. ANGL. Harlotrie. } Tranq. in Calig. Additumque ad caput legis, ut teneantur publico, quæ meretricium, & quæ lenocinium fecissent.

MERETRICIĒ adverb. In modum meretricis. {שׁוֹנָא zonah. ērōgo. GALL. A la sacon d'us. ne paillarde. ITAL. A foggia di meretrice. GERM. Auf härtische weiss. HISP. En manera de una puta. ANGL. After the fashion of an hoore. } Plaut. in Milt. Quād dignè ornata incedit, haud meretriciē.

MERETRICOR, aris Scortor, lupor. {שׁוֹנָא zonah. ērōgo. παρεύς. GALL. Paillard, putasse. ITAL. Putaneggiare. GERM. Huretey treiben. HISP. Putanejar. ANGL. To playe the hoore or harlo. } Aulus Gellius, Thais meretricando magnam pecuniam demerebat. Col. lib. 11. cap. 1. Quippe plutimum affer mal, si operario meretricandi potestas fiat.

Meretrigæ, manifestæ turpitudines. Pap.

MERIGÆ, arum, {τὰ λεπτῆπια, ποιάν ὡραῖα δέρες. GALL. Un jaueliers fourche. ITAL. Focole, forche. GERM. Ein torn gabel oder schaufel. HISP. Las haces para trastear manojo. ANGL. A petch/orke. } Furculæ sunt auctore Festo, quibus acerui frugum fiunt: dictæ à merigis volucribus. Ut enim illi se in aquam mergunt dum pisces persequuntur: sic messores furcas in fruges mergunt, ut elevare possint manipulos. Plaut. in Pen. Palas vendundas sibi mergas datas, Ut horum fodiat, atque ut frumentum metat. ¶ Alij mergas ferramenta esse existimant, quibus olim in frugibus demetendis utabantur. Nam in iariore segete ea metendi erat ratio, ut culmi medijs falce incidentur, spicæque inter duo ferramenta distingerentur, quæ à Colum. Mergæ appellantur. Sic enim habet ille lib. 1. c. 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus serriculatis, atque iis vel rostratis, vel denticulatis medium culmen secant: multi mergis, alijs pectinibus spicam ipsam legunt, idque in rata segete facillimum, in densa difficillimum est. Plin. lib. 18. cap. 30. Mergites appellat.

MERGÆS, itis Manipulus spicarum. {τρίβη hamir. τὸ κίρικον τὸ φακτόνον. GALL. Une poignée ou iuelle d'espics de bled. ITAL. Fascio de spicchia. GERM. Ein torngabel. HISP. El manojo. ANGL. A knit shel or bot tell of ears of corne. } à mergendo dicitur, inquit Servius. Virg. lib. 1. Georg. Aut foetu pecorum, aut Cerealu mergite culmi,

Proventuque oneret sulcos.

Mergites quoque à veteribus dicebantur ferramenta quædam, quibus in rariole segete messores spicas solent distingere, quæ & merigæ vocantur à Columella, ut supra suo loco ostendimus. lin. lib. 18. c. 30. Stipulae alibi media falce præciduntur, atque inter duos mergites spica distingitur. Sed legendum putant, iterum è defecta mergite. Nam stramentum: & manipulum, ut quemque subsecuerunt, ponunt in terra. Vbi eos fecerunt multos, iterum eos pertinent, ac de singulis secant inter sicas & stramentum.

MERGO, is, si, sum. Immergo, submergo, aqua obtuso. {הוֹצֵא schathaph dō. GALL. Plonger en l'eau, mettre tout dedans l'eau, & l'en couvrir. ITAL. Attuffare, porre sotto aqua. GERM. Eintucken in das wasser stossen aussen. HISP. fabullir baxo del agua. ANGL. To droue or plunge in the water, to dip. } Plin. lib. 9. cap. 38. Ruisquisque mergitur lana carninata, donec omnem ebiberit Sanie. Virg. Eneid. 6.

— quis te, Palinure, deorum

Eripuit nobis, mediisque sub aquore mersit?

Manifestiū etiam Plin. lib. 9. cap. 44. Piscantium cymbas speculatur, occultisque adnatans mergit. Suet. in Calig. c. 20. Merge scripta flumine. Ebrieras, non ut mergat nos, sed depilitat curas. Senec. c. 1. d. 6. tranquill. Merti somno & vino Liu. 1. d. 5.

Cum graue nexa simul retia mergat onus.

Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

— Imoque sub aquore mersit

In columnem toties una procella raset.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist. Quos Seiani odium, vel amor merserat, (i. perniciem attulerat.) Senec. Eleg. 5. 6.

Tetamen est uno iudice mersa parum. (sup. mea fortuna.)

Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist. Per translationem autem Merge dicimus pro obruere, involvere, seu implicare Virg. Eneid. 6.

Sed me fata mea & scelus exitiale Lacana,

His mersere malis.

¶ Huius composita sunt, Demergo, Emergo, Immergo, Submergo quorum significata vide suis locis. Mergi pro ære alieno obtui. Vlpianus in l. quid ergo, de contraria & utili actions tutela. Neque enim in hoc administrantur tutæ ut mergantur pupilli, (id est, ære alieno obruantur. Budæus.)

Mersutus, particip. fut. temporis. Cantior. Ovid. in Ibis.

Sic te mersum adiunet ignis aquas.

MERSO, las. Sæpe mero. {קְרַבְלָא, בְּאַרְבָּא. GALL. Plonger en l'eau souvent. ITAL. Attuffare spesso. GERM. Tift oder emsig ein tunken. HISP. fabullir baxo del agua muchas veces. ANGL. To plunge or dip often. } Col. lib. 7. c. 4. Quarto die, sic est vicinia maris, ad litus deducta mersatur ovis. Virg. 1. Georg.

— Balantumque gregem furvo mersare salubri.

Catullus,

Fluctibus fortuna mersor.

Mersito, as, are, frequentatiuum à frequentativo Merso. Solinus c. 57. ad finem. Quo quis acrior fuerit, speique maioris, eo profundiū nates mersitat in bibendo de pullo equino.

MERTO, tas, frequenter mero, pro me so, ut pulto, pro pulso. Accius. Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effænata impudentia præsentem præsens dictis mertate instituit. Hec Nonius. Festus, Mertat, pro mersat antiqui dicebant, Fabius verò Quint. l. 1. c. 6. Et hæc ipsa (inquit) f. littera, ab his nominibus exclusa, in quibusdam ipsa alteri successit. Nam Mertare, atque Pultare, dicebant. Item, mœrare Nonius accipit pro mersentem facere. Apud Accium in Myrmidonibus, Quod si ut de

D 2 cuius,

cuit, stares mecum, aut meus miceret dolor, iam diu inflammari naves vidi sent suas. Sed hæc referendas ad micerare.

Mergula, Gloss. Mergula *ἀσπία*. vide Mergulus.

Mergulus, lib. Funiculus ille qui in lychno flammam nutrit. ellychnium, *Ἐλλύκηνος* pathil. *ἰάσσειν*. GALL. La meche. ITAL. Stoppino, lusignuolo. GERM. Ein decht. HISP. La mecha del candil, ANGL. The mesh of a candle.

Mergus, goris *Ὥρπια*. Genus rasis, quod nonnulli situlam appellant, ita dicitur, quod puteo mergatur, dum ex eo aquam haurimus.

Mergora situlae, quibus aqua de puto trahitur. GL. ISID. VER. Vocabul. legisse videtur mergora, neutro genere ut inde fixerit Mergus, oris. Sed vocem Hispanis usitaram fuisse puto foemino generis mergora, &.

Mergus, gi, *Ἄσπια*. GAL. Un oysean appellé plongeon. ITAL. Smergo. GERM. Ein teucher oder teuchent. HISP. Cuervo marino. ANGL. A cormorant. Avis ita dicta, quod se in aquam, captans cibum, assidue immersat, teste Varro. lib. 4. de ling. Lat. & Ovid. Metam. 11. de Æsaco Priami filio, ita scribente.

Æquor amat, noménque manet, quia mergitur illi.

Virg. 5. Æneid.

— immorâque astollitur unda

Campus, & apricis statio gratissima mergis.

Ovid. 1. de Ponto. Eleg. 7.

Nam prius incipient turres vitare columba,

Antra foræ, pecudes gramina, mergus aquas,

Quam male se præstet veteri Gracinius amico.

Huius avis natura est, ut saxe merges aurarum signa colligat & prævidens tempestatem futuram, properè medio revollet ex æquore, & ad littorum tutu cum clamore contendat. ¶ Est & Mergus in vite, ut docet Colum. lib. 4. c. 15. Quum supra tertam iuxta suum adminiculum vitis curuatur, atque ex alto scrobo submersa perducitur ad vacantem palum. Pallad. Mergum dicimus, quocies volut arcus supra terram relinquit, alia parte vitis in fossa. Et paulo post, Mergi verò post biennium resciduntur, in ea parte quæ suprà est, & in loco iustas vites relinquent. Hodie Galli vulgo mergum in vinea appellant marquette, quasi mergottam per diminutionem, alij couson, brin. Carolus. Steph. Mergina, *μέργινη*. A Romanis vocatur illa, quam Græci *τριχλαγη τριχλαγη*, hoc est, similacrum asperam vocant. Vide Dioscorid. lib. 4.

Meribulus, vide Merus.

MERIDIÆ, ei, Medius dies, quasi medidies. *ἡμέρα τησαβοραιμ. μεσημέρια*. GAL. Midy. ITAL. Mezzo giorno, mez Zodi. GERM. Der mittag. HISP. Medio dia. ANGL. The midde day. Nam (ut inquit Varro) d. antiqui, non r, hoc loco dicebant: sed suavioris pronuntiationis gratia mutatum est d. in r, quod & confirmat. Cic. in Orat. ad Brutum, dicens, ipsum meridiem; cui non medidiem? credo, quod erat insuavis. Plaut. in Moitell. Heus iam appetit meridies, id est, instat, appropinquat. Horat. 3. Carm. Ode 28.

Inclinare meridiem sentis.

Terent. in Adelph. — præter hæc, Meridie ipso faciam ut stipulam coligat. Semper autem masculinum est, quia certum diei tempus significat. Meridie quidam interiungere soliti; Senec. cap. vlt. de tranquill. Quotumo die huc pervenisti? Altero ad meridiem (aliás) alto adhuc meridie. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. ¶ Annotandum & illud, veteres meridiem pro media nocte dixisse: quomodo & æquidiale pro æquinoctio. Varro in Marcopere.

Repensè noctis circiter meridiem,

Cum pieltus aer seruidus lacte ignibus,

Cali choreas astricas ostenderet. Nonius.

METIDIĀNUS, a, um. quod ad meridiem spectat. *μετιδιάνως*. GAL. De midy. ITAL. Di mezzo di. GERM. Mittag. HISP. Cosa de medio dia. ANGL. Of the midde day. Sic Plin. lib. 2. cap. 19. Meridianum Solem dicit, & lib. 13. cap. 4. Orbem meridianum. ¶ Meridiano, pro meridiæ, id est, hora meridiana. Plin. lib. 2. c. 26. Emicant & faces, non nisi quum decidunt, visæ, qualis Germanico Cæsare gladiatorum spectaculum edente, præter ora populi meridiano transcurrit. ¶ Meridianus pro gladiatore. Suet. in Claud. cap. 34. Bestiariis, meridianisque adeò delectabatur, ut etiam prima luce ad spectaculum descendaret: & meridiæ dimisso ad p. andium populo præsideret, præterque destinatos etiam levæ, subitâque de cauâ quosdam committeret. ¶ Inde fit compositum Pomeridianus, de quo *infrâ*.

METIDIĀNUS, sive Meridianus circulus, *μετιδιάνως κύκλος*. Vnus est ex sex maioribus sphæræ circulis, per polos mundi, & verticem nostrum ductis, qui unâ nobiscum mutatur pro locorum & regionum, in quibus sumus, ratione. Diets meridianus, quod Sole in nostro hemisphærio ad circum hunc accidente, apud nos sit meridiæ: & rursus media nox, quum in inferiore hemisphærio Sol ad eundem pervenit. Vide Scalig. in lib. 1. sphaer. Manil.

METIDIĀS, as, &c Meridior, aris, deponēs, significat cibū vel somnū meridiæ capio. *μετιδιάσθαι φάγε*. GAL. Merienner, reposer ou dormir à midi. ITAL. Mangiare o vero dormire doppo mezzo giorno. GERM. Zu mittag oder zu imbiß essen. HISP. Merendar o dormir, o dormir a medio dia. ANGL. To dyne. ¶ Plautus, ientando, meridiando, comedendo, pergitændo vitam ducere. ¶ Aliquando significat somnum meridianum capio, & *μετιδιάσθαι*. Cornel. Cels. lib. 1. c. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum, utile est: si minus post eum per hyemem totis noctibus conquiescere. Suet. in Nerone c. 6. Missos à Messalina uxori Claudi, qui eum meridianem, quasi Britannici æmulum strangularent. Idem in Calig. c. 38. Gloriatâque est expe: gefactæ somno Cæsoniæ, quantum egisset, dum ea meridiaret.

MERIDIATIÖ, Quæ meridianæ, *μετιδιάνων ἀνάπτυξις*. GAL. Merienne, le repos ou dormir sur le midy, ou sur le soir. ITAL. Esso dormire à mezzo giorno. GERM. Die mittags ruhe/mittags schlaff. HISP. Aquella obra de dormir à medio dia, dormir la siesta. ANGL. The rest of the midde day. ¶ Cic. lib. 2. de diuinat. Tunc & lucubrations detraxi, & meridiationes addidi, quibus antea uti non consueveram.

Meringa, est pellicula in aure ubi fit auditus. Ita Vet. Vocab.

MERLONES, *μερλόνις*. Fuit teste Homero lib. Iliad. 2. Auriga Idomenæi, & cu eo dux navium, quæ è Creta venerant ad Troiam, ipsi Marti, ut ait,

Martis arbitrio comparandus. Meminit Ovid. 13. *Metam.*

MERTIS, *μερτίς*, herba est, quæ alio nomine Tripolium appellatur, de hac Dioscotides lib. 4.

MERTSMOS, *μερτσμός*, divisio, à *μερτίς*, divido. A Græcis dicitur figura apud Rhetores, quæ Lat. ni Distributionem vocant: quum scilicet genus in species, aut totum in partes dissecamus, ordine discreto: quæ sententiarum figura divisioni ac partitioni affinis est. Nam dispositio (quæ utrumque complebitur) est, auctore Fabio, utilis terum ac partium in loco distributio. Huc etiam pertinet *διάλυσις*, id est dissolutio, quum dispersa distributione dissipantur: quali Cicer. usus est in Epist. ad Luceum secunda, familiarium l. 5. Transferam animum ad ea quibus secundæ res ornantur, adversæ adiuvantur.

MERTTO, adverbium, Merito, Meritas, Meritorius, Meritum, Meritus, vide Merito.

MERITUS, mons Thraciæ, apud Plin. lib. 4. c. 11.

MERMEROS. Vnus ex Centauis. Ovid. *Metamorph.* 12.

Quippe pedum nuper certamine vicerat omnes

Mermeros, accepto tum vulnere tardior ibat.

μερμέρης autem Latine curiosus interpretatur, à verbo *μερμέρειν*, cogito & consuluo.

MERMELSIUS, *μερμέλειος*, u. b. Troadis, Sibyllæ Erythriæ patria, ut Stephano placet, qui etiam ab urbis huius rubidine Erythræam eam appellat existimat, Straboni tamen magis credendum existimo, qui Geograph. suæ lib. 14. Erythræam Sibyllam dictam existimat, ab Erythris Ioniae urbe, non procul à Clazomenis sita.

MERO, per iocum dictus est Tiberius Cæsar, pro Nerone: quod impendio vinoſor esset. Suet. in Tiberio Cesare, In castris tyro etiam tum propter nimiam vini aviditatem, pro Tiberio, Bibervius: pro Claudio, Caldus: pro Nerone, Mero vocabatur.

MERIBULUS, a, um, vide Meribulus.

MEROCTES Lapillus porracei coloris, qui lacte sudat. Plin. lib. 37. c. 10.

MEROË, roes *μερόη*, vulgo Saba, dictio trisyllaba, insulæ Nili Metropolis, à qua & tota insula Meroë dicitur, vulgo Saba. De hac ita scribit Herodotus, Meroë fuit olim regni caput; clypei figuram ea insula imitatur, ad tria millia stadiorum cum Nilo protensa, accolunt pastores eam, qui passim venantur, & agricultæ qui aurifodinas habent. Hanc Cambyses condidit, appellavitque à nomine sororis Meroës. Quum enim Egyptum omnem occupasset. Meroën secum usque ad Egyptios duces processit, quæ quum ibi mortem obiisset, urbi nomen indidit. De hac Lucan. lib. 10.

— gurgite rupto

Ambitus nigris Meroë secunda colonia.

Patet longitudine stadiorum tribus millibus, latitudine mille. Effundiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum. Præterea fert & lapidum multiplex genus; distatque à Syene quinque millibus stadiorum, ultra quam est torrida zona. Exuperat omnes alias Nili insulas quas circiter septingentas esse scribit Diodorus lib. 1. ¶ 17. Strabo libro 16.

MEROPĒ, es, *μερόπη*, una filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius stella ex septem Pleiadibus obscurissima appetet, quod quum sorores omnes diis nupsissent, sola Sypho nupsit homini mortali. Ovid. 4. Fast.

MEROPÍA, *μερόπια*, vulgo Sifano. Insula est una Cycladum, quæ aliis nominibus & Siphnos & Acis appellatur, de hac Plin. lib. 4. c. 12.

MEROPÍS, *μερόπης*, insula est Cariæ adiacens, quæ notiore nomine Cos appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31. Vulgo Lango.

MEROPS, *μερόψ*. ANGL. Bird which eateth bees. Avis est, teste Eliano, pietate in parentes volucibus cæteris præstans: nam ubi primùm per ætatem volare potest parentes in altissimis specubus reconditos alit. Infesta in primis est alueariis, apésque absunit: unde & Apiastra à quibusdam appellatur. Virg. 4. Georg.

Absint & pīti squallentia terga lacerti

Pinguibus à stabulis meropésque, aliaque volucres.

Plin. lib. 10. cap. 33. Nec verò iis minor solertia, quæ cunabula in terra faciunt, corporis gravitate prohibita subline petere. Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennatum, superne cyaneo, priori subutilo. Nidificat in specu sex pedum defossa altitudine. Græcis *μερόψ*, est epitheton hominis, ex eo dicti, quod *μερόψ* *εἶναι*, dividit vocem, & articulatos sonos effert. Et merops avis vocē edit, quodammodo instar hominis, qui ore in rotundum clauso sonaret, grulgruru arurul, sono tam alto, quam oriolus. Petr. Bellon. ¶ Meropes præterea diversarum linguarum homines dicuntur à *μερόψ*, dividō, & ὄψ, per o breve, quod vocem significat. ¶ Est etiam Merops, Gigantis nomen, unius ex iis qui Iovem de cælo deturbare conati sunt à quo insula Cos Meropis appellata existimatur.

MEROPÙS, *μερόψ*, Mons Græciae iuxta Thessalam, variis præruptus anfractibus; qui undique referente Echo voces diversas reddit, unde etiam appellationem fortitus est.

MEROS, sive Merus, *μερός*. Mons est in finibus Indiæ, in cuius radice Dionysius in Iudiam proficisciens, Nisam urbem condidit Curt. lib. 7. Nysa sita est sub radicibus montis, quem Meron accolæ appellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iovis femore Liberum patrem esse celatum, Græcæ enim *μερός* femur significat.

Mersinium, funis. Lex. gr. b.

MERTO, & Merito, vide Mero.

MERTUM. Apul. lib. 8. specta denique, quale cœlesti providentia meritum reportaverit, i. præmium, meritum.

MERÜLA, Avis sic dicta, quod sola voler, & solitaria pascatur: quasi mera volans. *μεροῦλη*. GAL. Un merle. ITAL. Merlo uccello. GERM. Ein amsel. HISP. La mirla. ANGL. Ane rosel, abrid called a black mack. ¶ Hæc tamen etymologiam, ut superstitionem & plus iusto curiosam ridet Fabius, lib. 1. c. 10. ita Varonem vellicans, Sed huic tanti fuit vertere, ut merula, quia sola volat, quasi mera volans nominaretur. De huius avis natura Plin. lib. 10. cap. 29. Merula ex nigra rufescit, æstate canit, hyeme balbutit, circa solitum muta. Rostrum quoque in aviculis, in ebur transfiguratur duntaxat maiibus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

Vidimus & merulas ponit, & sine ciune palumbes.

Idem

Idem de Arte.

Intentus merulis anceps.

¶ Est etiam pisces saxatilis, Plinio teste lib. 32. cap. 11. § GERM. *Merschle*. ANGL. *A robbing*. Hoc nomine etiam dictus est fluvius: qui Albingæ urbis latus alluit: alio nomine Cinta dictus, quia centenis annibus augetur.

Merulus, κέρυξ. In Gloss. tribus. Sribit κέρυξ: ut apud Suid. Vet. lex. κέρυξ, sed Varro lib. 8. de L. L. dici corum, turdum, non dici coruam, turdum: contrà dici pantheram, merulam, non dici pantherum, merulum. Recen:ioribus tamen etiam dici cœpit, *merulus*, ut aucto:ri Philomelæ.

Et merulus modulans tam pulchris concinit odis,

Noctu mente tamen carmina nulla canit.

Mērūs, α. um. Solus, immixtus, unicus. § יְנָקֵי naki. ἄγρατος. GALL. *Soul*. ITAL. & HISp. Solo. GERM. Allein/ sauter/ vnuermischte. ANGL. *Onlie*, alone tot mixed. Ostentatores sunt meri. Plaut. *Cure*, sc. 1. a. 4. Amor clandestinus daimnum est merum *Ibid*. sc. 1. a. 1. Quæ in nos dicis aurum & argentum merum est. Idem *Afin*, sc. 3. a. 1. Quæ memini mora mera est moneret. Idem sc. 3. a. 2. Me a mendacia fundis. Idem *Pseud*. sc. 1. a. 4. Merum condidicit bibere, foribus dat aquam. Idem *Cure*, sc. 3. a. 1.

Sed linguam nimio non tenuisse mero,

Ovid. *Eleg*. 1. lib. 2. *Trist*.

Lapsare sunt nimio verba profana mero.

Quicquid meris adiicitur aff. cibis. Quint. *Mera indulgentia*. Senec. c. 8. de consol. ad Polyb. *Mera* estis mortuaria glossaria. Gell. c. 7. lib. 18.

Laete mero veteres usi narrantur & herbis.

Ovid. 4. *Fast*. Terent. in *Phorm*. Nihil habet, nisi spem meram. Merum, inquit Festus, antiqui dicebant solum. At nunc merum, purum appellamus. Hinc merum furtum, quod ab omni datione sciunctum est merum officium Pratoris, quod à iudicis officio secerum est: mera pena, quæ à rei persecutione sciuncta est: merum imperium, quod in rerum capitalium quæstionibus versatur, & à privataram rerum iurisdictione purum est. Reliqua vide apud Hotomanum. Cic. lib. 2. de *Orat*. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium, cuius è ludo, tanquam ex equo Troiano, meri principes à torquatis excunt. Idem 3. de nat. deor. Vehementius quidem investitus es in meram Stoicorum rationem. Idem ad *Attic*. lib. 4. Venerat ho:is duabus ante Cherippus, mera monstra nuntiarat. Idem, Quid est igitur quod laborem, amicos habet, meras nugas, &c. Plaut. *Cure*, sc. 3. a. 1. Hanc amas, meras nugas. Paulò ante, per solæ nugæ. Idem in *Amphitr*. Eam ego, ut matre fuerat natum vini eduxi meri: Idem *Men*, sc. 1. a. 1. Nugæ sunt meræ. ¶ Merus bellator excellens. Plaut. ¶ Merum imperium habens ius gladii usque ad mortem inclusivè. Lex. I.c.

Mērum, substantiuum, Vinum aqua non dilutum. § יְנָקֵי נַדְבָּדָה sobe ἄργετος. GALL. *Vin pur* & sans eau, & sans aucune mixtion. ITAL. *Vino puro*. GERM. *Meinder lauter vnd allein ist/ vnuermischter wein*. HISp. *Vino puro y no mezclado*. ANGL. *Vyno not alayed*. § Plin. lib. 23. cap. 1. Merum quidem remedio est contra cicutas co:landrum, acouita, viscum, meconium, argentinum vitium. Ovid. 15. *Metam*.

— odiumque meri permanit in undis.

Idem 9. *Metam*.

*Haud alio vulnu quam se conviva iaceret
Intra plena meri redimitus pocula fertis.*

Vi g. 3. *Aeneid*.

*Tum pater Anchises magnum cratera corona
Induit, implevitque mero, diuosoque vocavit,
Stans celsa in puppi.*

Merè, adverbium, ἀρχατος, purè. Plaut. *Trucul*. Interim illa Hamum vorat, si semel amoris poculum accepit merè. *Mērūs*, ιβηλύς, li, qui vinum sine aqua bibt. § ἀναγνώστης. GAL. Qui boit le vin sans eau. ITAL. Colui che beve il vino senza aqua. GERM. Der etel oder lauter wein trinkt ohn wasser. HISp. Bevedor de vino sin agua. ANGL. That drinketh wine with out water. § August. Quum tenet ei avidior esset, quadam die ab irata ancilla per convitum appellata est meribibula, quæ res tantum ei pudorem iniecit, ut postmodum sobria pro rorsus fuerit. Et hoc quidem nomen diminutum est. Sicut enim Bibulus d. minutium videtur à Bibus, quo extra compositionem non utimur, ita meribibula, vel merobibula, à merobiba: quo nomine licentiosa compositione usus est Plaut. in *Cure*. Anus hic recubat sicut, custos initrix: nomen est lenæ multibiba, atque Merobiba.

Mērūslam, si, μέρηνος, Siciliæ locus 70. à Syracusis stadiis distans: eius incole Merusij dicti sunt. Aucto:ri Stephan.

Meruorphim, vox in Longobard. II. citi projectio de equa.

Mērx, cis. Res quæ à mercatoribus venales importantur, aut exportantur. § γάρ σαχαρ. iumenta. GAL. *Marchandise*, danrœ. ITAL. *Merce*. GERM. *Kaufmannsferreahrt*. HISp. *Mercaderia*. ANGL. *Marchandise*, ware that is bought and sold. § Cic. lib. 3. de Repub. Phœnices primi mercaturs, & mercibus suis avaritiam & magnificentiam, & inexplicabiles cupiditates omnium regum exportaverunt in Græciam. ¶ Singulatis huius vocis numeris minus est usitatus. Legitur tamè apud Plin. lib. 12. cap. 25. Sarmenita quoque in merce sunt. Plaut. in *Cistell*. Mala merx herc. & callida. Idem in *Milit*. Sicuti merci pretium stat pro viritate ut vñearat. Quæ improba est pro mercis virtio dominum pretio pauperat. Idem *Per/a*. *Merx tua mala est*. Quæntil. lib. 1. c. 12. Sordide mercis negotiator. Gestat mercem sine fuso. Horat. 1. *Serm*. *Satyr*. 2. Frequentius verò in plurali. Idem in *Arte*.

Vi præco ad merces turbam qui cogit emendas.

Cic. 7. *Verr*. Mercibus ademptis in vincula coniectos esse mercatores. ¶ Esculentæ merces apud Colu. lib. 12. hoc est, ea quæ hominum esui accommodata venduntur. Fallaces & fucosæ merces, Cic. pro Rabir. Posth. Mutare merces. Ovid. 1. *Trist*. *Eleg*. 2. Si æs habent dant mercem, (i. panem & vinum.) Plaut. *Afin*, sc. 3. a. 1. Mala merx est, (de lenone.) Idem *Pseud*. sc. 1. a. 4.

Mērīmōnium, eiusdem significationis: nomen quidem antiquum, sed quod tamen non reformidavit exactissimus veterorum censor Lauren-tius Valla, qui eo statim in fronte versionis Latinæ Herodoti Græci Calepini Pars II.

historici. Usus est & Plaut. in *Cure*, sc. 4. a. 4. Sed quid agit meum mer-cimonium apud te (de puella empta.) Idem in prologo Amph. Ut vos in vostris voltis mercimoniis emundis vendundisque, &c.

Mercion, mercatus. Lex. gr. b.

Mēsā, μίση, teste Vitruvio sunt partes mediae ædium, quas idem Latinè Medianas appellari afferit.

Mesancylum, i. eli missilis genus, inquit Festus, legitur apud Gellium, Mesancula, æ. 1. o. c. 2. 5.

Mēsāplā, mesapus, vide *Messapia*.

Melanites sinus, μελανίτης κάλπη, Persici sinus pars est Steph.

Mēsāræum, μεσαρεως. Vide *Mesenterium*.

Mēsār̄chon, μεσαρχόν, dicitur corpus illud venosum, per quod hepaticus per manus chylum ex ventriculo attrahit. Alio nomine *Mesenterium* dicitur, quod vide.

Mesatum, tributum dimidiata ovis. Buleng. Lex. gr. b.

Mesatum, lorum ab equo ad alium equum tendens. Poll.

Mesatili, μεσατηλοι, ædium itinera dicuntur, quæ inter duas aulas, id est, duo atria sunt interposita. A nonnullis etiam Andrones vocantur, teste Cælio Rhodig. lib. 27. c. 2. 4.

Mesaulium, μεσαύλιον, & μεσαύλος. Suid. mediana ianua, in aulæ meditulio locus. Cæl.

Mesaton, magistratus ad quem litis deferebant arbitrium. Lex. gr. b.

Mese, μίση, media, absolutè sic dicitur chorda media inter septem ordinem iunctas. Deinde metonymice sonus, qui ea pulsata oritur.

Mesentrium, μεσεντήριον, Crassa quædam & adiposa membrana est, multis & nervis, & venis, & glandulis intertexta, medium inter intestina situm obtinens: unde & nomen accepit. Huius veluti manus cuiusdam opera, iecur chylum à ventriculo attrahit, per eas venas, quas mesaraicas vocant. Alio nomine *Mesaraum* appellatur.

Mēsēs, mesæ, μίσης, Ventus inter Boream, & Cœciam medius: unde & nomen habet. § ITAL. Grægo, tramontana. GERM. Einer aus den nordwestlichen beiseits gegen Ruffagang. § Huius meminit Plin. lib. 2. c. 47.

Mēsembrīa, μεσεμβρία. Vulgo *Mesember*. Megatenium colonia, quam antea Menetrium vocabant, quasi Menopolim, id est, Menæ civitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur: Bria vero sermone Thracio civitas vocatur. Hæc Strabo lib. 7. *Mesembriaci portus* meminit Ovid. 1. *Trist*. *Eleg*. 9.

Mēsīa, vide *Mesia*.

Mesiticum, μεσοτητός, & quod pro loco, in foro, mercibus vendendis sollebat, μίση & forum Græcis posterioribus: quia id plerumque est in medio urbici. *Gloss*. gr. b. *Meursij*.

Mesobolum, & Mesabum, μεσοβόλος, & μεσαβόλος, medium inter boves iunctos lignum. Suid nempe à μίση & βόε, ab aliis exponitur lorum, quod tenui iugo alligatur: ab aliis iuge γλυφη, ubi cervices boum ligantur.

Mesochōrus, μεσοχόρος, Qui in medio turbæ stans, reliquis canendi, vel aliud agendi signum proponit, Sidonius.

— nullus ibi lyristes,

Choraules, mesochorus, sympanistria, psaltria canit.

Vide Cælium Rhod. lib. 4. cap. 14.

Mesocranum, μεσοκράνος, Vertex capitis, medium cranij locum obtinet.

Mesō, μεσόλα, messeniaci agri oppidum inter Taygerum montem, & Messenem urbem situm. Gentile est *Mesolares*. Stephano.

Mesoleūcos, μεσόλευκος. Gemma, quam medianam linea alba distinguit: de qua Plin. lib. 37. c. 10. ¶ Est præterea hoc nomine herba quadam habens candidam lineam per folium discurrentem. Idem lib. 27. c. 11. Leuce mercuriali similis, nomen ex causa accepit per medium folium candida linea transcurrente, quare *Mesoleucon* quidam vocant, μεσονamque medius est, & λευκός albus.

Mesomēdes, μεσομῆδης, Poëta Lyricus ex Creta oriundus, Adriani Cæsaris libertus: in cuius gratiam scripsit laudes Antinoi, qui Adiano in delitiis erat. Suidas.

Mesomēla, μεσομέλα, Gemma est nigrum habens venam, quemlibet colorem per medium secantem. Plin. lib. 37. cap. 10.

Mesōn, μεσόν τετράτη, auctore Festo, Persona Comica appellatur, aut coqui aut nautæ, aut eius generis: dicta ab inventore eius *Mesone* Co-modo, ut Aristophanes ait Grammaticus. Rectius quidem idetur manæ à fonte Græco, μίση, namque medium significat. Potid coquorū, nautarum, cedonum, atque huiusmodi opificum personæ mediae sunt, ut quæ neque serviles videantur, quum liberæ sint operæ: neque omnino liberæ, quum mercenariæ. Est enim merces, ut ait Cic. auctor amenum servitutis. Proinde medie sunt & mistæ personæ, qui μεσοντες duci possunt: ut κάρφος καρνατία, dicimus in Comædiis. ¶ Fuit præterea meson, μεσον, quidam Astrologus, qui Aheniensibus in expeditionem Siciliensem prosecutus, quum ipse quoque ad id bellum delectus esset, imminentem toti exercitu cladem prospiciens, pro roris ædibus ignem iniecit, furorèque tam scite assimulavit, ut velut insanus, & bello parum idoneus, domi fuerit relictus. Vide Plutarch. in *Nicia*, *Alcibiade*, & *Pyrrho*. Item apud Cæl. lib. 1. c. 76.

Mēsouātā, qui medius inter nautas, id est, remiges, locum obtinet, reliquis remigandi signum paret, eodem modo dictus, ut *mesōzg*. ANGL. That hath middrome or place amongst the mariners or rowers. § Usus est hoc vocabulo Vlpian. D. 1. 4. t. 8. § 1. Sed de exercitu solummodo prætor sentit, nec enim debet, inquit, Pomponius per remigem, aut mesonam obligati, sed per se vel per nationes magistrum.

Mesonistimas, quarta septimana Quædagenses dicta Lætare. Lex. gr. b.

Mesonyctōn, μεσονύκτον, Media nocte. nocte intemperata. Item hymnus media nocte cantatus. Lex. gr. b. Vide latius supra in dictionibus. Aurora & Dies.

Mesopenteoste, septimana quarta post Pentecosten. Lex. gr. b.

Mesophryum medium super cilio um spatum, metopium Poll.

Mesoplutium, μεσοπλούτιον τὰ μεσόν δέργα, vel μεσοπλούτιον, quæ inter costas sonat, qua Græcis δέργα.

Mesopontius, μεσοπόντιος, cognominatus est Neptunus, qui apud Etesium Lesbi insulæ civitatem colebatur Steph.

Mesopotamia, § מִצְרָיָם arám n abarám. μεσοποταμία. Regio

D 3 maioris

maioris Asiae inter Euphratē & Tigrim, unde nōmen habet: *μεσ-*
enī medium sonat, & *μέσης* fluvium. Tacit. lib. 5. Mox repetita
amicitia regis, multo apud eum honore, p̄fēctus campis: qui Eu-
phrātē & Tigrī inclitis annib⁹ circumflui. Mesopotamia nōmen ac-
cepert. Habet hēc regio Tigrim ab Oriente, & Euphratē ad Oc-
cidentem: à Meridie Babyloniam, ab Aquilone Caucasum. Mesopo-
tamiam impinguat Euphrates (ut inquit Solinus) annuā inundatio-
nē excessibus tertiis superfluit. Hēc regio etiam dicta est Seleucia, ut
lib. 6. refert Plinius.

Mesoria, intervalla, ac pausæ horarum canonitarum L. gr. b.

Mesōphātūm, *μεσοφατος*, Indic⁹ nādi folium, ut magnitudine, ita &
p̄tētio medium ē tripli specie locum obtinens. Vide Plin. lib. 12. c. 12.

Mēlīllus, lib. 1. { *μελιθαρης*. GALL. Mēslier, ou messlier, ou nefflier. ITAL.
Nēfpolo. GER. Ein nespelbaum. HISP. Nispero. ANGL. A medler tree. }
Genus arbois, cuius fructus Mēspilum. { *μελιτηρης*. GAL. Mēslo, mēsle
ou neffie. ITAL. Nēfpolo fructo. GER. Ein nespel. HISP. Nispero fru-
ta. ANGL. A medler fruite. } dicitur. Palladius de insitionibus, Mēspilāque exarmat pugnacibus horrida membris. Hēc arbor foliis est
pius rubris, quam deciduis, radice quæ evelli non potest, ignota Ita-
lia. C. 1. nōs ævo.

Mesquita, templū Mahomedanum, vox facta ex Arab. *Masjid*, Māsidiū.
Μεσσάβα, *μεσσάβα*, urbs Carum. Gentile Messabeus. Steph.

Mēsala, æ, *μεσάλας*, dictus Valerius Coruinus, quia Messanam in
Sicilia expugnavit, & ubi captæ in se translato nomine, Messana
primo, paulatimque vulgo permutante litteras, Messala dictus est.
Hinc Valeria familia Romæ floscentissima, ex qua Messala Coruinus
orator nobilis o. tum habuit. Hic quām proiectior ætate esset, ante
biennium quām moreretur, adeo memor sensum amisit, ut vix
paucula verba coniungeret, & nominis quoque sui immemor esset.
Tandem vero ulcere ori innato, scipsum inedia confecit: auctor Cæ-
lius, & Crinit. lib. 1. c. 12. Is orator fuit. Fabio teste lib. 10. c. 1.) nitidus & candidus, & quodammodo p̄ se ferens nobilitatem suam: vi-
tibus tamen minor. Illius familia Coruini cognomentum tulit à cor-
vo, qui Valerio Tribuno, unū ex maioribus adversus Gallum pu-
gnanti, suppetias tulit, ut meminit Gell. lib. 9. c. 11. Liu. lib. 7. Vide Sue-
ton. in Tib. cap. 70.

Mēsālīna, *μεσσαλίνα*, nōmen filiæ Barbati Messalæ, consobrini Claudi⁹
Imperatoris. Tandem à Claudio supplicio affecta, quum C. Silio nu-
p̄sister. Auctor. Tranquillus in Claudio Prodigiosam huius libidinem
lege apud Juvenal. Satyr. 6. Tacit. lib. 11. & Plin. lib. 10. c. 62.

Mēsāna, *μεσσάνα*, urbs est Siciliæ, propinqua Peloro promontorio à Mes-
seniis Achæiæ populis condita, & à nomine reliæ ab illis urbis ita
appellata. Silius lib. 15. Incumbens Messana fieto, nivibusque revulsa.
Huius incolæ primū Messanenses dicti: postea quum Mamertini, è
Campania eò colonos misissent, ipsi quoque Mamertini sunt vocati.
Fuit inde origo primi belli Punici, ut Florus tradit lib. 2. Eius ager fe-
racissimus est vini, quod Mamertinum appellatur. Mart.

Amphora Nestorea tibi Mamertina senecta

Si detur, &c.

Messapæ, *μεσσαπαι*, Laconici agri locus, in quo Iupiter colebatur, ut ex
Theopompi sententia refert Stephan.

Messapia, *μεσσαπια*, Regio est in extremis finibus Italæ, peninsula for-
ma, Isthmo non admodum lato, qui est inter Brundusium & Taren-
tum, continent adhærens. Eadem & Iapygia dicta est & Calabria. { Die
sandwichi Colubria zu hinderst in Italia. } Vide Strab. lib. 5. c. 11.

Messapion, *μεσσαπιον*, Eubœa insule mons, ita dictus à Messapo quo-
dam, qui inde in Italianam coloniam deduxit Steph.

Mēsāpus, *μεσσαπος*, unus ex fortissimis Italæ ducibus, qui Turno
adversus Æneam suppetias tulit. Virg. 7. Æneid.

At Messapus equum domitor. Neptunia proles.

Quem neque fas igni quemquam, vel sternere ferro

Mēsēs, *μεσης*, Thessalæ fons est, non procul à Pharsalo oppido, cuius
meminerunt Plin. lib. 4. c. 8. & Strab. lib. 9.

Messene, *μεσηνη*, civitas Græcia in Peloponneso, à qua Messenij dicti
sunt, qui in Sicilia ad Pelorum promontorium ubi condiderunt,
quam à nomine patræ suæ *μεσηνη* appellarunt. Latini, in a longu
commutato, vocant Messanam. De messenij ita scribit Hieronymus
in Iovinianum, Spartiæ, & Messenij diu inter e habuere amicitias, iu-
tantum, ut ob quædam sacra et am virgines ad se mutuò mitterent.
Tandem vero Spartiæ Messenios, propter frequentem defectionem,
in servitatem redigerunt, eosque durius etiam quām reliquos seruos
tractarunt ne denuò res novas molirentur. Hinc adsgium natum, Ser-
vilius Messena His se nota litteræ M, cognobiles reddebat.

Messenio, nōmen servi, apud Plaut. Men. sc. 2. a. 2.

Messias, vox Syriaca ad Græcam terminationem facta. Græcè ο ριγός,
Christus, Latinè Vnctus. GER. Gesalbter dicitur.

Mēsō, Mēsor, Mēsorius, vide Meto.

Mēssis, is, Tempus metendi & ipsæ etiam segetes. { *רִישׁ katsir*. EGYP-
TIANUS, άντερ. GAL. La moisson, le temps de la moisson. ITAL. Raccolta.

GERM. Die end. HISP. Mēs. ANGL. The harvest. } Virg. 5. Eclog.

Anate focum si frigus erit: si messis, in umora.

Idem 1. Georg.

Illius immensa ruperunt horrea messes.

Dicitur autem messis propriè de his rebus quæ metiuntur, quemadmo-
dum Varro auctor est lib. 1. de re rust. Interim ratione sacerdē etiam de
frumentis, pomois & alijs omnium reium p̄ventu dicitur. Ovid.
3. de Ponto:

Tristia per vacues borrent absynthia campos,

Conveniensque suo messis annara loeo est.

¶ Per translationem accipitur p̄ multitudine cuiusvis rei. Plaut. in
Tristia. Neque quicquam hīc vile est. Nisi mores mali: eōtum licet
iam messenimete maximam. Eventus rebus in omnibus velut horrea
messis magni sit. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Quod attinet messis ad lava-
tionem, nihil plus quām lavatio ad messim. Ibidem. ¶ Interdum idem
est quod Messio, sive actus metendi, θεορης. Cic. 1. de Orat. Tamen
nemo tam sine oculis, tam sine mente vivit, ut quid sit sementis ac
messis, quid arborum putatio, ac vitium, quo tempore anni, aut quo-

modo ea fiant omnino nesciat. Messibus pro tempore messis. Plin. 1. 12.
c. 2. 2. Semen colligi messibus oportet per messes. Idem lib. 2. 3. c. 7. Radix
per messes incisa succum dat aptissimum dentium dolori. Messim ac-
cusatius, pro messem, apud Plaut. in Mostell. Vide supra.

Messicula, parva messis. Cath.

Messoa, *μεσσα*, urbs Laconie, & tribus eiusdem. Gentile messostes
Stephanus.

Messoniu, Ptolemæo, lib. 2. cap. 13. Germanæ urbs: vulgo Mayzburg.
in Saxonia.

Messogis, *μεσσογη*. mons Lydiæ: inde messogites, optimi vini ferax,
Stephanus.

Mēsthēs, *μεθης*, Dux mænonum, qui unā cum fratre Antiphō Troianis
suppetias tulit adversus Gæcos. Homer. lib. 2. Iliad.

Mēt, Piam, & Te, syllabæ sunt adiectiones, extra compositionem nihil
significantes: in compositione autem aliquid addentes significationē
dictionum cum quibus componuntur: ut, Egomet, Quispiam, Tute. Sed
met iungitur casibus omnibus pronominis primæ personæ, tam plura-
lis, quam singulatis numeri, absque genitivo plurali, ut Egomet, me-
met, nosmet, & rel. qua. Secundæ vero personæ obliquis tantum casi-
bus: ut, Tuimet, tibimet Nominativo non addunt, ne verbum puretur
Tumer à Tumeo: sed Tute, & Tudemet profertur. Adverbio Tanquam
coniunctit etiam Plaut. Phædri ome serva me. Ph. Tanquammet genium
meum. in Cure. sc. 2. a. 5. Item, Vosmet, vide Vos. Et quidem sic iuncta
discretionem significat: ut ipsem, id est, ipse per se, & non per alios.

¶ Pte iungitur cum ablativis horum quinque pronominum, mea, Tua,
Sua, Nostra, & Vestræ: ut *μεαπτε*, *Τυαπτε*, *Συαπτε*, *Νοστραπτε*, *Βεστραπτε*.

Vel cum eorum masculinis, aut neutris: ut *Μεοπτε*, *Τυοπτε*, *Συοπτε*, *Ετοπτε*, *Τε*.

Te, similiter cum pronomine secundæ personæ idem efficit: ut Tute
id fecisti, id est, tu ipse per te, & non per alium. Sed hoc soli nominati-
vo iungit, nam Tute, aut Tibite non dicimus. In accusativo ali-
quando legimus Tete, sed tunc divisæ potius videntur dictiones, ma-
joris effectus causâ figuratæ geminate, quemadmodum etiam ali-
quando legimus Men. ¶ Ce, vero iungitur obliquis horum prono-
minum. Hic. Alle. Ille in S. litteram desinentibus: ut *Huiusc*, *Hisc*,
Hosce, Hæsc, Istiūsc, & Illiūsc: unde sunt composita, *Huiuscemo-
di*, *Istiūscemodi*, & *Illiūscemodi*. Interdum etiam inventur iunctum
cum casibus horum pronominum desinentibus in c, litteram: ut *Hic-
ce*, *hæcce*, *hocce*: pro quibus tamen frequentius utimur, *Hiccine*, *hæc-
cine*, *hocce*, *hoccine*. Virg.

Hocce e at alma parens, quod me per tela, per hostes

Eripis?

Terent. Hoccine est credibile, aut memorabile factum; ¶ Hicce,
seu hiccine, ενοι. Sicce, sive siccine, ενωι. Hiccine, hancce, illiccine,
εκενοι. Isticcine, illancine. Idem, illancine mulierem dixit, pro
illamne.

Mētā, æ, Congeries, seu strues in acutum tendens, seu turbo inversus: ita
dicta quod esset posita in dimenso spatio: vel quia eam metiantur
quadrigæ circumcurrentes. { *τύχη κατερη ηδονη σοφη*. GAL. *Μετ-*
but ou borne, ou autre chose large par bas & montant en pointe. ITAL.
Meta. GER. Ein jedes ding so da vnden breitleicht vnd oben aufgeset-
zt ist wie ein kegel. HIS. El termino. ANGL. Any thing. broad be-
neath and sharp above, abutte. } ¶ mois enim erat septies metas
lustrare Propeit. lib. 2. Eleg.

Aut prius infecto depositit præmia cursu,

Septima quām metam triverat ante rotas.

Quām enim iam carceribus emissæ, ad metā venissent quadrigæ, erat
opus ut circum ipsam flesterentur. Meminit Suet. in Cas. c. 39. Quod
laxius dimicaretur, sublatæ metæ, (è circa.) Idem in Claud. c. 2. 1. Cig-
cus maximus, māmorei carceres metæ aureæ. Virg. 5. Æneid.

Hic viridem Æneas frondenti ex ilice metam

Constituit signum nautis.

Hinc etiam agrorum termini, quod pyramidali figura fieri soleant,
Metæ vocantur. ¶ Eadem etiam ratione metæ fœni vocantur, quæ ita
congestæ sunt, ut inferiore parte latiores, superne in angustum defi-
nant conum. Col. lib. 19. c. 2. Certe quicquid ad eum modum, quo
debet, siccatum erit, in metas construi conveniet, calsque ipsas in an-
gustissimos vertices exacui. Sic enim commodissimè fœnum defendi-
tur à pluviis. Sic metæ trianguli vocantur pyramides, à Gellio c. 20.
lib. 1. Per translationem vero quoniam metas collocari consuevit in
fine circi, vel alterius spatij, in quo quadrigæ certabant, factum est,
ut metas accipiatur pro quocunque termino ac fine, ἡρος, τίμης. Virg.
lib. 1. Æneid.

Hu ego nec metas rerum nec tempora peno.

Ovid. ad Liviam.

Tendimus huc omnes, metam properamus ad unam.

Omnia sub leges mors vocat alia suas.

Idem Eleg. 8 lib. 4. Trist.

Nec procul à metis, quas penè tenere videbar.

Curriculo gravis est facta ruina meo.

Gell. c. 22. lib. 2. Meta Orientis solstitialis. Et Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Detur inoffensa vita tibi tangere metam.

¶ Hinc perveniente ad metam dicuntur qui iter aut aliud opus perfe-
cetint. ¶ Meta lactis, dicitur: caseus, qui factus est ad formam metæ
τυρος καρυστης. Mart.

Fert ille cerus cana cum suis mella,

Metamque lacris Sappitate de sylla.

¶ Meta item significat inferiorem partem molæ sub qua catillus, id
est, superior pars veritutis, quemadmodum auctor est Paulus in 1. 18.
D. de instrucl. & instrum. leg.

Meta, & metum (vox barbara) est pretium quod donatur, quando
sponsam maritus sponsat in II. vet.

Meta, ματα, præpositio Græca est cum, item trans, ultra.

Mētūla, æ, diminut. legitur apud Plin. iun. in epistolis.

Mētabasis, μεταβασης, Latinè Transitio: figura qua monemus quid di-
ctum sit, & proponimus quod superelbitur. Cic. pro Deiotaro, Habetis
crimina

ermina insidiarum: nihil enim dixit amplius, & paulo post sequitur, Reliqua pars accusationis duplex fuit. Huius figuræ Fabius (quam esse sit, quum sensus non mutatur, sed forma loquendi) longè diversum exemplum adducit, lib. 3. c. 3. ex Virg. Aeneid.

Fas omne abrumpit, Polydorum obturcat, & auro
Vi potitur, quid non mortalia pectora coges
Auri sacra fames?

Mētābōlē, μεταβολή, quam quidam Traiectionem interpretantur. Figura est quæ sit contrariis ita transpositis, ut à priori posteriori oppositum proficiatur: ut apud Terent. in Andria. Quoniam id fieri quod vis non potest, id velis quod possit.

Mētābūlum, fausta navigatio. Isid. gl.

Mētābūs, μεταβόλος, Sisyphus filius fuit, teste Steph. & nepos Mæoli, qui Metapontum in Italie finibus condidit.

Mētācarpinū, vola pars manus, à iunctura usque ad digitorum crassitatem, ubi infra digitos aperit. Pobl.

Mētāchoētūm, μεταχοέτον, Arx Boeotiae, inter Orchomenum & Coronam, quam alij Metachœtum appellant. Steph.

Mētagōgūs, conductor. Tertull.

Mētagōnūm, μεταγόνον, Promontorium Africam à Numidia dividens ita dictum, quod angulare sit. Ab hoc promontorio Numidia ipsa Metagonitis dicitur. Auctor Plin. lib. 5. cap. 3. & Mela lib. 1. Vulgo Cabo de tres areas.

Mētālepsīs, μεταλεψίς, Figura est, quæ sit quum aliqua dictio aliud à propria sua significatione, ex iis quæ antecesserunt, significat: ut apud Virg. 1. Eclog.

Post aliquot mea regna videns mirabor aristas.

Post aliquot (inquit) aristas, hoc est, post aliquot annates, vel post aliquot annos. Nam ex aristis annates, ex astatibus annos intelligimus. Idem 1. Aeneid. Speluncis abdidit atris. Vbi ex atris tenebris: ex tenebris, profundæ intelliguntur. Latine Transumptionem vocare possumus. Deducitur enim dōs r̄is μεταλεψίσ, quod inter cetera significat transmittere.

Mētalepticus, a, um, μεταληπτός, nō participatius: metalepsin habens. Metalepticē per metalepsin.

Mētallūm, i, οὐρανός, GALL. Metail. ITAL. Metallo. GERM. Ein metall ein edes ern so man aus dem erdtreich grabe/ als gold/silber/ eissen/ &c.

HISP. Metall. ANGL. Metall. 3. Dicitur quævis materia dura, è terra visceribus effodi solitari: aurum, argentum, cuprum, stannum, plumbum, & similia. Dictu putatur à verbo Graeco μετάλλω, vel μεταλλίω, hoc est à fodiendo, vel perscrutando. Alij dictum putant πάγα τὸ μέταλλον: eo quod vix illa metalli vena invenitur, quin alterius metalli vena in propinquuo postea inveniatur. Plin. lib. 33. c. 6. Id quoque in sterili solo, atque etiam in montibus, & ubique una inventa vena est, non procul invenitur alia. Hoc quidem & in omni sece materia, unde Meralla Gæci videntur dixisse. Virg. 2. Georg.

Hac eadem argenti riuos, arisque metalli
Ostendit venus, atque auro plurima fluxit.

Ovid. 4. Fast.

Omnia purgar edax ignis, viviūque metalli
Excoquat.

Horat. 1. Epist. 10.

Sic qui pauperiem veritus, potiore metallis
Libertate caret.

¶ Metallum miniatum, Fodina ex qua effodiatur miniatum, μεταχούχιz, sicut Argentarium, ex quo argentum, & Plumbarium, ex quo plumbum effodiatur. Plin. lib. 3. c. 7. Celeberrimum ex Sisaponensi regione in Boeotiae miniatum metallo, vestigalibus populi Romani nullius rei diligentiore custodia.

Mētāllūlī, sive Metallici. οὐρανός. GAL. Tireurs de metas. ITAL. Cavatori de metalli. GERM. Erzgräber, die zu einer straff in das bergwerk verdampf sind. HISp. Cavadores y sacadores de metal. ANGL. Diggers of metall out of the earth. 3. Qui metallis versantur, & præcipue qui ad effodienda metalli damnati sunt: de quibus apud Iurisconsult. ff. de paenit. & C. de metall.

Mētāllūcūs, a, um, quod ad metallum pertinet. οὐρανός. GALL. De metal. ANGL. Di metallo. GERM. Das zu erz gehört. HISp. Cosa de metal. ANGL. Belonging to metal. 3. Plin. lib. 27. cap. 4. Fuere, qui tradierent in Iudea super Hierosolymam eius naturam metallicam. ¶ Metallicum atramentum, Corpus est metallicum, quo mulomedici excrescentem in iumentorum ulceribus carnem consumunt. μελαθρία. Vide supra in dictione Melaneria.

Mētāllūcūs, substant. Metallarius, qui metallis effodiendis & purgandis operam dat. οὐρανός. GAL. Tireur de metal. ITAL. Cavatore de metalli. GERM. Ein erznap, bergnap. HISp. El que anda à buscar mineras, sacador de metal. ANGL. A purger of metall or digger. 3. Plin. lib. 34. c. 16. Lavant eas arenas metallici, & quod subsidit coquunt in fornacibus.

Mētāllūcūs, Metalluan gignens. οὐρανός. GALL. Qui porte metal, où il y a mines de metal. ITAL. Che produce metal. o. GERM. Das erz oder metall treze. HISp. Cosa que trae de la terra metal. ANGL. That bringeth metal. 3. Stat. sylv. lib. 4.

A me metallifera repperit iam mœnia Luna?

Mētāmētrōhsīs, μεταμēθōphōs. Transfigutatio, seu transformatio Latinæ: dicitur à verbo Graeco, μεταμēθōphōs, quod significat transforino. Hoc nomine Ovid. & Apul. libros transformationum inscriperunt.

Mētāncea, μετανοία, pœnitentia, mentis mutatione, res est mens, pœta transnotat mutationem. Auson. Epigr. 11.

Sum dea, quæ factique exigo, pœnas.

Nempe ut pœnitentat, sic metanœa vocor.

Meurs. in Gloss. Græcob. μετανοία inclinations. Reverentia, ut vulgo loquuntur.

Mētāpā, a, μεταπο. Acarnanæ oppidum, apud Polyb. lib. 5. cuius gentile est Metapœus. Steph.

Mētāphōra, οὐρανός, Translatio à Cicerone dicitur, sicutque quem nomen, aut verbum ex proprio loco in eum transfertur, in quo aut proprium deest, aut translatum propterea melius est: ut, Clasiques Calepini. Pars II.

immittit habetas, Virg. Aeneid. 6.

Metaphoricus, a, um, sumptius per metaphoram. Metaphorice, μεταφορικῶς, modo metaphorico.

Metaphoris, mutatio in aliud orationis genit.

Metaphrenum, μεταφρένος. Pars illa cor. oris, quæ præcordiis à tergo est obiecta, ita dicta quod μετά τὸ φρέν, hoc est, post præcordia sita sit. Metaphysica, metaphysicorum, tantum pluraliter, supernaturalia vocant.

Quum tamen vere, & ex iphus operis, quod conscripsit Aristoteles, titulo, μεταφυσικόν scribatur, q.d. postnaturalia. Metaphysica quid, Plutarch. in Alexan.

Mētāplāsmūs, μεταπλάσιον, dici potest transformatio. Est autem, teste Donato, translatio recti, solitique sermonis in alteram speciem, metri vel ornatus, vel necessitatis gratia, ut Agreste in ablativo, pro agresti. Est autem à verbo μεταπλάσιον, quod est transformo.

Metaplasticus, a, um, transformativus. Metaplasticus dicitur apud poëtas usurpari id, quod propter necessitatem mutare consueverunt, quod idem barbarismus dicitur in soluta oratione consribenda. Fest. Metapinum, teste Plin. lib. 1. c. 4. unum est ex ostiis Rhodani.

Mētāpōntūs, τιδις, πανεπινός, Insula est in mari Carpathio, inter Rhodum & Gnidum sita, eccentrico nomine Syme appellata, à Syre Ialyssi filia. Vide Steph. in dictione Syme.

Mētāpōntūm, μεταπόντιον, Ptolemæo, quasi transponatum, dictum est opidum Italie in sinu Tarentino: à quo Metapontini populi à Pyliis, qui Nestore duce è Troia navigaverunt, conditum: adeò tenet preventu, & agricultione felix, ut ea gratia auctam æstatem Appollini Delphico, aliquando donum obtulerit. Pomponius. lib. 2.

Mētāsæ, bidentes, quæ nec agnæ sunt, quia illæ needum dentes edidierunt: neque adafæ, quia iam eiecerunt, id est aptæ sacrificiis bidentes, quod duo dentes habeant. Cerdæ.

Metastasis, πατάσις, remotio, translatio, cum culpam vel in rem conferimus, quæ iudicium vocari non possit, vel in personam, quæ non accepit ipsa malum, μετασημ̄ est transloco, transpono.

Mētāsynesis, metaporopocalis, est exiguorum meatuum transmutatio ad statum naturalem. L.M.

Mētāthēsīs, παρέτοις. Latinæ transpositio, quum una littera necessitatis causa, ex uno dictioñis loco in alium transponitur, ut Tymbre pio Tymber. Virg. 10. Aeneid.

At tibi Tymbre caput Evandrius abstulit ensis.

Mētātōr, & Metatio, vide in verbo Meto.

Mētātūm, μετάτοις, Lesbi oppidum, à Meta quodam Tyrrheno, ita appellatum. Stephan.

Mētātūrūs, & Metaturum, μετάτοις. 3. Metro ein flus in Italien. 3. Umbriæ fluvius per Elaminiam decurrent, & inter Fanum Fortunæ, & Senogalliam in mare defluens. Iuxta hunc fluvium Claudius Nero Consul, cum Livio Salinator ad intermissionem ejus exercitu deleto Asdrubalem interfecit. Plin. 3. cap. 14. Nunc in ora flumen Æsis, Senogallia, Mentaurus fluvius, colonia Fanum Fortunæ, Pisaurum cum amne. Lucan. lib. 2.

In lauum decidere Latuus, veloque Metaurus,
Crustumiamque rapax.

Horat. lib. 4. Carm. Ode 4.

Quid debeas, b Roma Neronibus,

Testis Metaurum flumen.

quo in loco Metaurum flumen, neutro genere protulit, sicut alibi Rhenum. Quom flumen Rhenum aut pluvius describitur arcus.

Metaxa, sericum rude. In Cod. Inst. lib. 10. in. 8. l. 10. Serico blattæ, & metaxæ species.

Metaxaius, μεταξαῖος, metaxæ, i. serici negotiator.

Metaxatus, μεταξοῖς, sericus.

Metaxaticum, tributum, quod metaxaij soluebant. μεταξαιδιά.

Metaxylogia, μεταξοδοῖς, est μεταξοῖς sive ἀποστολὴ, cum in medio orationis causa aliqua, vel circumstantia rei interponitur, μεταξοῖs in medio: λόγος sermo.

Mētēlīs, μετέλης, oppidum Ægypti, non procul ab Alexandria, recentiorē omne Bechus appellatum: à quo vicinus Nomus Metelites dictus est Steph.

Metella, Veget. lib. 46. Inventum quoque remedium est, ut de ligno erates facerent, quas metellas vocaverunt, lapidibusque completerent. Aliter legitur, metilas, & medulias. An potius metulas, ut sit diminutum à metu; quod matarum instar erigerentur.

Mētēllūs, μετέλης, Cæciliorum familiæ cognomen, ex qua non pauci fortissimi, Reique pub. utilissimi cives orti: in primis L. Cæcilius Metellus Pontifex Maximus quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuisse tradunt ut multis mensibus fatigatus, totiusque sit, dum meditaretur dicenda in æde Opiferæ dedicanda. Hic fuit ille Metellus quis test. Plin. lib. 7. cap. 44. conflagrante æde Vestæ, Palladium Troia advectum, subtraxit ab incendio, magna quidem pietate, sed eventu misero. Nam dum in flammæ avidius se coniiceret, oibatus est visu, Iuven. Satyr. 3.

Da testem Roma tam sanctum, quam fuit hospes

Numinis Idai: procedat vel Numa, vel qui

Servavit trepidam flagrant: ex arce Minervam.

Hic Metellus eriam primo bello Punico de Pœnis speciosissimi egit triumphum. xiiii. ducibus hostiis, & cxx. elephantis in eo ductis. 3. G. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus est vocatus, Praetor Pleu-dophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphans Mum-mio tradidit. Invisus plebi ob nimia severitatem, & ideo Cœsul ægre factus. De hoc Liu. lib. 59. Memorantur alij plutes Metelli, ut Ba-learicus, Vitruvius, quem Plinius Diadematum vocat. 3. Metellus pæ-terea Numidicus, qui, de Numidia rege lugurtha triumphavit. Cuius meminit Cic. & item Aulus Gell. c. 6. lib. 1. & lib. 6. c. 11. 3. Metellus Creticus à devicta Creta dictus, cuius meminit Plutarch. in Pomponio. 3. Metellus Dalmaticus, à devictis Dalmatis. Auctor Pædianus in act. 3. contra Verrem. 3. Metelli, Plebeij fuisse, ut ait Liu. lib. 19. verum clati viatoris & magistratibus, Cæciliique omnes appellati.

Mētēmpsykōls, μεταψυχῶν, Latinæ reddi potest Animæ transmigratione, hoc est, transitus animarum, ex uno corpore in aliud. Puta-

D 4 bat

bat enim Pythagoras nihil interesse inter animam hominis, quam rationalem animam vocamus, & brutorum animantium: sed mortuo homine eius animam transmigrare in corpora brutorum. Vnde Ovid. Pythagoreorum dogma lib. I. 5. Metam. explicans ait,

Morte earent anima, semperque priore relicta.

Sede, novis dominibus vivunt, habitantque recepta.

Ex hoc Pythagoræ dogmata inducta est ab eis animalium abstinentia, ne foite (ut festiviter ait Tertull.) bubulam quis de aliquo proavo suo obsonaret. Hieron. Probabo non Empedoclis, & Pythagoræ vos dogma sectari, qui propter μητεράζων id est, transformationem, omne quod moverur & vivit edendum non putant.

Mētēora μετέρα, à Græcis dicuntur. Mista imperfecta, quod in sublimi, hoc est, in aere generentur: cuiusmodi sunt pluviae, nives, grandines, faces ignitæ: de quibus tractat Aristoteles tribus primis libris meteorologis: nam quarto qualitates persequitur. Vox Philosophis usitata planè à monumentis scriptorum veterum abest.

Meteorologes, x, μετεραζόντες, qui de rebus sublimibus nugatur, μετέρα, sunt sublimia, λιτέρα, nugatio.

Meteorologus, μετεραζόντες, qui de meteoris differit. Meteorologia, doctrina de meteoris.

Mētēroscopūs, μετεραζοντες, qui sublimia respicit. § Accipitur pro stolido, rebusque gerendis inutili, Græca vox.

Methium, sponsalitia, vel nuptialis donatio. Cod. ll. antiq.

Mēthōdūs, μεθόδος, ex μεθε & ὁδός, aspirato componitur, Methodum appellat Quint. lib. I. Institut. quam Cicero viam, artem, & rationem vocat: & alibi breve dicendi compendium vertit, quasi brevem viam, qua quām celerrimè ad peritiam, propositum nobis in discendo finem, perveniamus. § Deinde est ipsa aliqua disciplina compendio & ordine tractata; ut cum Cels. lib. I. in pref. ait: Medicinam ita finiunt, ut quasi viam quandam, quam μεθόδος Græci nominant, eouimque quæ in morbis communia sunt, contemplaticem esse contendat. § Est etiam μεθόδος, fraus, illusio: unde μεθόδιον, machinor, decipio: nempe via quadam compendiaria circumveniendo. Similiter τέχνη, artem & fraudem significat. Scribens ad Theonem ait Ausonius.

Vale beatus nomen à Divu Theon

Methodus seu ista se p̄ currentem indicat.

§ Methodus in Dialecticis est διάλεξις, seu διάγνωσις argumētorum, quum examinātur syllogismi, aut τὴν ἀντίστροφὴν, aut τὴν ἀποτυγχανήσασθαι, aut τὴν ἀπόβασιν. Propterea dicuntur syllogismi μεθόδιοι, cum his modis exiguntur. In Grammaticis autem, ut etymologiis, v.g. methodus Theonis nominis est disquirere utrum à verbo εἰμι, an παρέχει τὸν θεῖον Theoni igitur suum nomen παρέχει τὸν θεῖον. Auson. ad Plin. lib. I. cap. 20.

Mēthōdūs, μεθόδοι, à methodo dicti sunt qui rationem artis, & discendi compendia sequuntur. § Et Amethodi, αμεθόδοι, hoc est, à via, & ratione docendi, discendique abhorentes, quasi que avij. Hæc ex Budæi annotat. in Pandectas.

Methodices, fœm. gen. est, pars Grammatices, rationem loquendi tradens. Quintil. lib. I. cap. 15.

Mēthōne, μεθόνη, vulgo Modon, Civitas est littoralis Peloponnesi, in Messeniaca regione, quam quum obsideret Philippus Rex Macedonum, Alexandri magni pater, oculum amissit iecu sagittæ, quam iccerat Aster oppidanus, cui quoque inscriptum erat, Aster telum Philippi immisit in oculum. Valer. Flaccus lib. I.

Neleidésque Periclymenus, quem parva Methone, &c.

Huius meminit Ptolemaeus lib. 3. cap. 16. Hodie Modona.

Methone: Steph. urbs Thracæ, Homer. per οἰστόν' ἄρα μεθόνην καὶ βασιλεὺς ἐγένετο. Civis Methoneus. Alia est Macedonia, abundat vino quod Græci μέθον vocant: unde nomen. Alia est Laconia, cuius gentile Methonæus. Quarta Persidis. Quinta Eubœa.

Methuriades, μεθύριας, Steph. lice (ut apud Plin. legitur) Methuriades, insulae quatuor sunt in sinu Megalico, non procul à Træzene. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Methydrum, μεθύδριον, Steph. Arcadiæ oppidum est, de quo Strab. lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 6.

Mēthymnæ, vel Methymne, μεθύμνη, urbs Lesbi, apud quam nascitur generosum vinum. Ovid. de arte amandi.

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

Mēthymnæs, a. um, μεθύμνη. Ovid. lib. I. Metam.

Et Methymnae potiuntur littore Lesbi.

Ab hæc urbe ortum habuit Arion cithareodus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mare proiectum, & à Delphine in columnem dejectum in portum ad Tanatum fabulatur.

Methymnæs, adis, fœm. gen. μεθύμνη. Ovid. Epist. 2. I.

Nec Pyrrhiades. Methymnæsque puella.

Meria porta. Vide infra in Metiso.

Meticulosus, vide Metiso.

Mētōchus, μετρίχος, fuit, teste Herodoto lib. 6. Miltiadis Atheniensium ducus filius, qui cum à Phœnicibus captus, ad Darium Persarum regem, contra quem pater bellum gerebat, adductus esset, donatus ab eo amplissimis ædibus, divitiis auctus, data uxori Persica, ex qua liberos suscepit, & magno in honore habitus fertur.

Mētōr, iris, mensura, Mensuro, dimetior, iudico, aestimo. § ΤΙΜΗΤΟΣ μεθαδ. μετρίων. GALL. Mesurer. ITAL. Misurare. GERM. Maßen oder ausmässen. HISP. Medir. ANGL. To measure. § Cic. I. de nat. deor. Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla temporum circumscriptio metiebat. Idem I. Offic. Etiam si dinumerare se stellas, aut metiri mundi magnitudinem posse arbitraretur. Idem de Amic. Iam virtutem ex consuetudine vitae, sermonisque nostri interpretemur: nec metiamur eam, ut quidam indocti, verborum magnificentia. Idem in Cat. Neque enim ipsorum conviviorum delectationem corporis voluptatibus magis, quam cœtu amicorum & sermonibus metiebar. § Aliquando ponitur pro transire, & abiare. Virg.

magnum qui piscibus aquor,

Et iunctio bipedum cursu metitur aquorum.

Composita eius sunt, Permetior, hoc est, ad finem usque metior, vel peragro. Virg. I. Aeneid.

Nos sumidum sub te permensi classibus aquor. id est, cyclops, inquit Servius.

Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Tripl.

Erecta sideribus totis Distantia mensos, (i. permensos.)

¶ Remetior, Rursus metior, avare, Virg. lib. 2. Aeneid.

Arma desque parant comites, pelagoque remenso

Improvisti aderunt.

§ Metiri stipendum Curt. lib. 3. Ex pecunia deinde Babyloniae Macedonibus equitibus sexcenti denarij tributi, peregrinus eques quingenos accepit, ducentis pedestribus stipendum megalum est.

Mēnsōres, à Metior appellantur agrorum finitores. § ΤΙΜΗΤΟΣ μεθαδ. ut lexi. GALL. Arpentours, mesureurs. ITAL. Misuratori. GERM. Aufmässer veldmässer. HISP. Medidores. ANGL. Measurers. § Colum. lib. 6. c. 1. Ego non agricultor, sed mensotis officium esse dicebam. § Mensores præterea sunt (inquit Vegetius lib. 2. c. 7.) qui in castris ad podisimum dimicunt loca, in quibus tentoria milites figant, vel hospitia in civitatibus præstant. Hoc in loco Podisimus est dimensio pedibus facta.

Hi etiam Metatores (auctore Budæo) dicuntur.

Mēnsō, onis, à verbo metior, Mensura, dimensio. § ΤΙΜΗΤΟΣ μεθαδ. μεθod. μετρησ. GALL. Measurement, mesurage. ITAL. Misuramento. GERM. Ein mässung. HISP. Obra de medir, medimiento. ANGL. A measuring. § Cic. in Orat. Aures, vel animus aurium quantius naturalem quandam in se continent vocum omnium mentionem.

Mēnsū, à. x. Instrumentum quo metimur, unde & nomen habet: aut quæ rei alicuius quantitatem deprehendimus. § ΤΙΜΗΤΟΣ μεθαδ μεθod. μετρησ. GALL. Measure. ITAL. Misura. GERM. Ein maß oder mäss. HISP. Medida. ANGL. A Measure. § Plin. lib. 7. c. 56. Mensuram & pondera Phidion Argivus, aut Palamedes (ut maluit Gellius) invenit. Ovid. Eleg. uis. lib. 4. Tripl.

Curia restabat clavi mensura coacta est.

¶ Transfertur etiam ad alia. Plin. lib. 2. c. 1. Quasi vero mensuram ullius rei possit agere, qui sui nesciat. Plin. iun. in epist. Ex illo enim mensuram beneficij tui prouersus intelligo. Mensura corporum humatorum, apud Solin. cap. 5.

Mētis, μῆτις, Nympha Oceani & Tethys filia, sic dicta à consulendo: μῆτις enim consilium significat. Huius meminit Hesiod. in Theog.

¶ Est & urbs in Mediomaticis sita, huius nominis. § Mey. §

Mētiscus, Turni auriga, de quo Virg. lib. 12. Aeneid.

Aurigam Turni media in er lora Metiscum Executit, &c.

Sunt qui scribendum putent Methyscus, Etymon cius deducentes à Græco veibōnīs, αὐτοῦ, quod est incerior.

Mētūs Sufficius, Dux Albanus tempore Tulli regis Romanorum, qui quod ex præscripto fœderis ad bellum societatem contra Fidenates vocatus, cunctibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, iussu Tulli duabus admotis quadrigis disserptus est. Vide Liu. lib. 1. ab Vib. Currendum est extra portam Metiam. I. auct. Pseud. sc. 3. a. I.

Metius Geminus, Dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino. § Metius item Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob ratas Sabinas acriter pugnavit.

Metius Carus, Delator insignis fuit, de quo Plin. I. Epist. ad Vocanum & lib. 6. ad Hispanum.

Mēto, is, messui, messium. Fruges seco, & fructus colligo. § ΤΙΜΗΤΟΣ κατάσ. βιβλ. απάντ. GAL. Moissonner, recueillir le grain, auoster. ITAL. Miettere. GERM. Schneiden, erden. HISP. Segar. ANGL. To reap or mow. § Proprieté en segetes meti dicitur, & herbæ, quum falce aliōve instrumento ressecantur. Cic. 3. de Orat. Ut sementem feceris, ita & metes. Cæsar 4. bell. Gall. Tum dispersos depositis armis, in metendo occupatos subito adorci. Cato apud Enn. I. 10. In campo Tiburti, ubi hordeum demessuit. ¶ Vuas quoque metere dixit Virg. 2. Georg. pro colligie vuas, seu vindemiam facere.

Sarmenta (inquit) & vallos primus sub recta refero.

Postremus metito.

¶ Item pro depalcor, apud eundem 4. Georg.

Ille continuo saltus sylvasque peragunt,

Purpureosque metunt flores.

¶ Metere maximam messem malorum, dixit Plaut. in Trin. pro maximam malorum hominum copiam invenire. Vide in dictione Messis.

Idem in Epidico. Mihi istic nec situr, nec metitur, hoc est, ista res nihil ad me pertinet, ut quæ neque meo periculo fiat, neque emolumento. Vide Erasmus in Chiliad. § Huius composita sunt, Demeto, Emeto, & Præmeto, de quibus suis locis.

Mēssio, Ipsa metendi, id est, fruges, vel herbas secandi actio, à verbo Meto, metis. Hanc vocem negat esse Latinam Diomedes lib. 1. Messura enim dicitur (inquit,) non Messio. Vide paulò infrā. § ΤΙΜΗΤΟΣ κατάσ. βιβλ. απάντ. GAL. Moissonnement. ITAL. Il mietere. GERM. Schneidung das erden. HISP. Miesse o mies. ANGL. Reaping mowing. § Varrō de rust. I. 1. c. 50. Frumenti tria genera sunt messianis.

Mēssoris, dicitur qui metit. § ΤΙΜΗΤΟΣ κατάσ. βιβλ. απάντ. GAL. Moissonneur. ITAL. Mietitore. GERM. Ein schnitter HISP. Segador. ANGL. A reaper, a mow. § Virg. Georg. I.

— quum flavis messorem induceret eruvi Agricola.

Cic. 3. de Orat. Non mihi oratores antiquos, sed messiores videris imitari, Virg. 2. Eclog.

Thestylus & rapido fessis messoribus astu

Allia, serpillumque, herbas contundit olentes.

Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. — rogas? Sartor, satörque scelerum, & messor maxime.

Messō, iūs, a. um, quod ad Messorem pertinet. § ΤΙΜΗΤΟΣ. GAL. Appartenat à moissonneur. ITAL. Pertinente à mietitore. GERM. Das des schneiders ist. HISP. Cosa perteneciente à segador. ANGL. Belonging to a reaper or mow. § Cic. pre Sestio. Messoria se corbe contexit.

Messura, ΤΙΜΗΤΟΣ, Messio. Diomedes Grammat. lib. 1. Metor metris cum ad fructum, ex quo perfectum fit Messus, non metitus sum: messuram enim dicimus, non messionem: & futuro activo messurus, passivo metendus.

Meteche, Proprieté μετέρα est participatio, à μετέρα participate.

Meteccia, sacrificia de receptis in civitatem colonis. Athen.

Meteccium,

Mētēcīmū, pēnīo, vētīgāl, quōd incōlāz quōtānnīs pēr sōlvunt. ¶ Itēm locū cārcēs. Tributū quōd extra pātriām hābitāntēs pēr sōlvēbānt.

Athen.

Mētēcīmū, translātō incolārūm, hābitātō apud extērās gēntēs.

Mētēcīs, μέτεκος, Qui de una cīvītātē in aliam immigrāt hābitāndi animo, Latinē advenā dīci potēst, vel inquīlinus. Pompon. de verb. si- gnific. l-pupillus, Parēcum μέτεκος, appellat. Specialiter Mētēcīs est, qui iussu magistrātū in aliam cīvītātē pēnēz cāusa transfētūr. De Metone Astrologo Plutarch. in Aleibād.

Mētōnymīā, μετωνυμία, cum accentu in penultima, Latinē transnomi- nātō. Figura ēst, vel potiū tropus, quum causa pīo effectu, subjectū pro adjunctō, aut contrā ponitūr, ut cūm Cērētē pro pane & frugi- bus, Bacchūm pro vīno ponimus: ferrum pro armis: Italiam pro Ita- lis, &c. De hac vidēndi sunt Rhetōres. Neque enim huius loci ēst exempla adducere ex auctoribus, & paginas implere.

Mētōnymīcīs, a, um, ad metonymiam pertinēns.

Mētōnymīcī, metonymico more.

Mētōpa, μέτρη, vocabulum architectōrum.

Mētōplōn, μέτρη, arbor ēst in Afrīca Āethiopīa subiectā nascēns, ex qua Ammoniaci lacryma in subiectas arenas distillat. Plin. l. 12. c. 28. Ergō Āethiopīa subiectā Afrīca Ammoniaci lacrymā stillat in are- nīs suis. Inde & nōmen etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gi- gñitūr arbor, quam Metopion vocant. Hactenus Plin. Dioscoridi ve- rō Metopion, ferula ēst in Syria nascēns, ex qua galbanūm distillat.

¶ Est & Metopion olei genus ex amaris amygdalīs confectūr, teste Plin. lib. 15. c. 7.

Mētōpskōpūs, μέτροσκόπος, Latinē frontis inspectōr interpretari potēst, δέ τις μέτρα, quod frontem significat, εἶναι, quod est con- templari, inspicere, considerare. Sunt enim Metoposcopi, qui ex fron- tis & oris lineamentis, quid cuique eventurū sit, divināt. Suet. in Ti- to. Quod quidem tempore aiunt metoposcopū à Narciso Claudiū li- berto adhībitūr, ut Britannicū aspiceret, constantissimē affirmasse, illum quidem nullo modo, ceterū Titū, qui tum propē adīstebat, utique imperatū. Plin. lib. 5. c. 10. Imaginū similitudines adeō in- discretē pīxīt, ut (incredibile dictu) Appion Grammaticus scriptū reliquerit, quemdam ex facie hominū adivinātēm) quos Metoposcopos vocant ex iis dixisse, aut futurā mortis annos, aut præte. itē.

Mētōr, axis. Metas & terminos pono, dividō, definio, metior. ¶ מְתָרָה, madhabh תַּחַבָּה tachbah, תַּכְבֵּרְכָּה ghabāl, מְתָגָּה, ḥaṭāg. GALL. Aligner, mestre bornes, mesurer, asseoir. ITAL. Porta meta, misurare. GERM. Rüstzelen, aufmaren, aufmässen. HISP. Aposentar, poner termino. ANGL. To set marches and boundes, to measur. ¶ Gell. lib. 1. c. 1. Nam quum seīe constaret curriculum stadij, quod ēt Pīsis apud Iovem Olympium, Herculem pedibus suis metatum, idque fecisse longum pedes sexcentos. Virg. lib. 2. Georg.

— si pinguis agros metabere campi, Densa sere.

¶ Metari castra, id est, describere & collocare, τίθεσθαι. Salust. in Ingur- tha, Sylla pariter cum ortu Solis castra metabatur. Et simpliciter Me- tari, pro caltra metari, Liv. lib. 4. d. 5. Et metari frontem castrorū. Idem ibid. Item, Metata castra passivē. Vide infra, in Metatus. Metari cœlum. 1. Fast.

Nos quoque sub ducibus cœlum metabimur illis,

Ponemusque suos ad vagā signa dies.

¶ Invenitū etiam Meto, metas, Virg. in Culice, Metabat sese circum loca. Compositum à Meto est Emetor, penultima producta, perfectē metior. διαμέτρη. Lactant. De Opificio Dei. Nam si peritus architectus, quum magnum aliquod ædificium facere constituit, primō omnium cogitat quā summa perfecti ædificij futura sit, & ante emetatur, quem locum leve pondus expētāt.

Mētāto, nīs, ipse metandi, hoc ēst, collocandi, dividendi, vel dispo- nendi actus. ¶ מְתָנָה machonch. μέτρης καταρρεόντος διάβολος, δι- τάχης. GALL. Assiette, alignment. ITAL. Ordine, dispositione. GERM. Auszügung, ordnung, setzung. HISP. Aposentamiento. ANGL. A measur- ing or bounding of landes. ¶ Colum. lib. 9. c. 1. Hacten in quincuncem vinearū metatio expeditissima ratione conficitur.

Mētātor, is. Mensor qui arbōres in seminatio, vel arbusto disponit, & or- dīne quodam dīgit. ¶ מְתָנָה modhéah. μέτρης διατάχης, διατάχης. GALL. Quis assīet, quis plantē les arbres à la ligne. ITAL. Chi pianta gli albori con ordine & dispositione. GERM. Ordner, aussteyer, auszügler. HISP. Aposentador, el que planta o assienta los arbóles por orden. ANGL. A planter of trees by order and ranks. ¶ Item qui locum futuro ædificio, aut castris collocandis metitur, aut qui agrum, aliūmve quenvis locum in certas distribuit partes. Cic. in Philipp. Saxa, castrorū antea metator, nūc ut sperat, urbis. Ibidem. Saxa peiitus metator & callidus urbē iam decempeda sua diviserat. Lucan. lib. 1.

Hesperios audax veniam metator in agros.

Pro eodem Cic. in Philip. Decempedatorem dīxit. L. Antonius (inquit) agri publici & privati æquisimius decempedator. Metatores etiam di- ci possunt, qui iussu atque auctoritate principis militibus diversoria assignant: quīque in castris, figendis tentoriis locum unicuique ostendunt. Vegetius lib. 2. cap. 7. Metatores (inquit) in castris dicuntur, qui præcedentes, locum castris idoneum eligunt. Hi etiam Mensores di- cuntur, ut suprā suo loco docuimus.

Metatorium, hospitium, quod advenienti hospiti paratur. Græcis α- στρατεύονται.

Mētātūs, particip. quod aliquando passivē acceptum, videtur esse à vetero Meto. Horat. lib. 2. Carm.

Nulla decempedis metata privatīs

Opacam porticus excipiebat Arcton.

Liv. lib. 4. dec. 5. Metata castra.

Metorchium, interstitium inter plantarū ordines. Colum.

Metagyra, μεταγύρης, ætuscator, æsculator magnæ matris Idæz.

Mētēnchyta, μετανήσκοτη. Instrumenta sunt medicorum, per quā me- dicamenta in uterū injiciuntur. Lynacrus vertit uterinos clysteres.

Vide Galenū 5. Methodi.

Mētrā, Erisichthonis ejusdem Thessali filia, metetrix liberali forma, ad quam qui comīcabant adolescentes corporis copiam non assequē-

bantur, nisi equos, boves, amplissimāque deferent mūnera: quia non- dum id temporis repertus fuerat gemmarum usus. Postò Thessali pet iocum dicebant: Metram Erisichthonis verti in ea omnia, quā illi ab amatoībus donabāntur: unde fluxit proverbium, Mutabilior Metra Erisichthonis. Ovid. lib. 8. Metam.

Mētreos, October mensis Bythiniis. Pap.

Mētiēta, æ, Genus vasis constans ex duobus batis. ¶ μέτρητη. GALL. Vne sorte de mesure contenant, selon la supputation de Budée, soixante septiers. ITAL. Misura di dieci congi. GERM. Ein meß heile zölf con- gios, das macht sechs vñnd dreißig maſ. HISP. Cierta medida antigua, ANGL. A vessel or measure of ten gallones. ¶ Quod (inquit Budæus lib. 5. de asse,) Dioscorides metretam dīxit, Plinius cadum transtulit, quod & ipsum Græcum ēst, sed utroque nostri utuntur, Metretam enim Cato, & Columella dixerunt. Est autem congiōrum decem, ut auētor est Dioscorides lib. 5. his verbis. Εἴη μέτρη χοῖς δύο. Legēd. ist δι μέτρητη χοῖς δύο. Ita in editione Basileensi de anno 1529, si quod ibi est χοῖς δύο, debet enim ēsse. ¶ Et sic in Mathiolii versione lib. 5. cap. 45. Implet autem metretam congiōrum duodecim. Vide Martinum in suo Etymologico. Decem autem congiij sexaginta sextarios valent, id ēst, amphoram & quadrantem. Polluē tamen in 10. de vocabulis ait, Cratinum comicum metretam amphoram appelle. Iuvén. Satyr. 3.

— Capiti Incutit ille metretam.

De hoc nomine plura apud Budæum lib. 2. de Asse.

Mētrasmus, medietas. Pap.

Metricus, a, um, vide Metrum.

Mētōacum, μέτρων, carmen à matre deorum. aliter Galliambicus.

Mētōcles, μέτρολης, Cynicē sectā Philosophus, & discipulus Cratē- tis, qui Hipparchiam sōtorem eius in matimoniū habebat. Vide Laertium.

Mētōcomīā, μέτρωνον. Sic est inter vicos, ut Metropolis inter ur- bes, à suisque coloniis agnoscitur. Est enim propriè Metropomia vi- cus vel pagus, unde in alios vicos ductæ sunt coloniæ; quemadmodum Metropolis urbs est, ad quam deductæ coloniæ, velut ad matrem ori- ginem suam referunt. Vide annot. Budæi. Utitur hac voce Iustinian. in suo Codice, tit. non licere habitatoribus metropomia possessiones suas ad ex- traneum transferre, & Iuriscons. l. ult. de exact. tribut. Latinē Matrix villa dici potest, quemadmodum Metropolis, Matrix civitas. Nam πόλις μητρὶ significat, & καὶ πόλις vicum, sive villam.

Mētōdō, üs, μέτροδος, Piator, & Philosophus Atheniensis. Carneadis auditor. Cic. de Orat. lib. 1. Erat, inquit, etiam Metrodōtus, qui cum illis quā illū ipsum Carneadem diligenter audierat. ¶ Fuit præterea Metrodōtus quidam Scēpius, qui postea relictā philosophia, ad civilium retum administrationē sese contulit. Hic oratori in scriptis suis, quām philosopho vicinior fuit, noīque quodam dicendi generē multos à sui imitatione detinuit. Propter nominis tamē famam, quanquam pauper erat, clarum conjugium apud Caithag. assequutus, atque uīi Carthagin. civis est habitus. Quāmque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum uxore profectus, honore maximo ab eo affectus est. Nam juridicundo præfectus dicitur fuisse, cum potestate tam ampla, ut ab eo ad regem provocare non licet. Quā tamen res ei non feliciter cessit. Nam quum hominū aliquot improborum odium incurrit, legatus ad Tigranem Armeniorum regem missus à Mitridate dīscivit. Quamobrem comprehensus à Ti- grane, invitus ad Mithridatē remissus est, quo in itinere, sive regis opera, sive morbo (nam utrumque dicitur) extīctus est. Hec Strabo lib. 13. Hujus etiam meminit Cic. memorāque eius commendat Tusc. quest. lib. 1. Non querō, inquit, quanta memoria Simonides fuisse dicatur, quanta Theodectes, quanta is, qui à Pyrrho ad senatum mis- sus est legatus, Cineas, quanta nuper Carneades, quanta qui modō fuit, Scēpius Metrodorus, quanta noster Hortensius. Hactenus Cicero. ¶ Fuit & Metrodorus quidam Chius, qui universum senapiternum esse dicebat. ¶ Fuit item Metrodorus Lampsacenus, Epicuri discipu- lis, fidissimūsque amicus. Strabone, Diogenēque testibus.

Mētropater, Mater & pater. Tertull.

Mētrophamelius, mater fam. L. gr. b.

Mētōpōlls, ¶ μέτρη μέτρον. Dicitur urbs, teste Budæo in priori- bus annos. in Pand. ex qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ ex Athenis missæ sunt, & ab urbe Roma. Latinē Matricem civitatem di- cere possumus. Nam πόλις matricem sonat, & πόλις civitatem. Nam quemadmodum in pēcōre ex matribus novi semper fūtus: ita ex metropoli novæ civitates propagantur. Potest & δέ τις μέτρης compositum videri. Sic enim se habet Metropolis ad coloniam, ut mater ad filiam: id quod illo Thucydidis loco manifestè declaratur. Αποκατέστη μέτρη πόλις πόλιν μέτρην αδικεῖ, δέ τις μέτρητη, id est, Colonia beneficio affecta honore Metropolim suam prosequitur: iniuria su- tem affēcta, ab ea alienatur. Metropoles, inquit Suidas, dicūtur quācū- que civitates colonias deduxerunt. Latinē dici possent Matrices urbes. Mētropolitæ, sive Metropolitani, μέτροπολῖται, qui ex Metropoli otium- di sunt, quive metropolim inhabitant.

Mētō, öli, ès, μέτροπολῖται Metropolitane civitatis incola.

Mētō, öli, μέτροπολῖται, urbs Phrygiae, teste Stephano, à Cybele Deum mate condita. ¶ Item alia eiusdem nominis in conventu Apameno.

¶ Tertia in conventu Ephesiorum ad Caystrum fluvium. ¶ Stephanus præterea alias septem enumerat, quarum primam in Lydia, secundam in Thessalia collocat, tertiam Acarnaniæ, quartam Scythiz attribuit, reliquas tēs in Ponto, superiore Thessalia, & Eubœa constituit.

Mētrūm, i. Mensura, dimensio. ¶ מְתָרָה meschura שִׁיר מְתָרָה mōr. μέτρη. GALL. Mesure. ITAL. Misura. GERM. Ein maſ oder maſ. HISP. Medida. ANGL. Measure, dimension. ¶ Et quoniam me- tiuntur versus, à nostis dicuntur metra Col. lib. 3. c. 10. Nam id ipsiū censuisse majores nostros non dubium est, quamvis nullo alio sit scri- pto proditum, exceptis, quācūlimus metris Virgilianis. ¶ Hinc fūt per compositionem Monometrū, quod unica mensura majori, hoc est, duobus pedibus constat. ¶ Dimetrum, quod duabus mensuris, hoc est, pedibus quatuor. ¶ Trimetrum, quod sex pedibus. ¶ Tetrametrum, quod octo pedibus, sive quatuor mensuris constat, quem numerum

D 5 pedum,

pedum raro supergredimur. ¶ Pentametrum dicitur, quod quinque habet mensuras minores, quas vocamus pedes. ¶ Hexametrum, quod sex minoribus mensuris, seu pedibus constat.
Metius, a. um, *μετίους*, quod ad metrum, hoc est, ad versum, sive ad mensuram pertinet: ut Ars metrica, *μετρική*, & Lex metrica. Plin. lib. 11. c. 27. Arteriarum pulsus in modulos certos, legesque metricas per rectates stabilis, aut citatus, aut tardus, Metri, (i. qui metra faciunt.) Gell. c. 14. lib. 18.

Mētūo, is, ui, Timeo. { *Μέτωπον* jarō. didic. φόβος. GALL. Craindre, avoir peur. ITAL. Temore. GERM. Furchten. HISP. Temer. ANGL. To fear, to dread. } Vario à motu animi deductum putat, quum id, quod male casum putat mens refugit. Quisque vehementius in movendo, ut à se beat, foras fuit, Formido appellatur: si autem ex horrore venturae rei vehementer tundatur pectus, à paviendo Pavor dicitur, Pavore enim tundere est. Inde pavimentum, quod pedibus paviatur, id est, tundatur, & quia in hac perturbatione frigescimus, ab horrendo Horror dicitur, ut à tremendo Tremor. Et propriè Metuere, servorum est: Verei liberorum. Cic. in Cat. Metuebant enim servi, verebantur liberi, charum omnes habebant. Servi qui cum culpa carent, metuunt, iij sunt hec utiles, non qui metuunt malum promeriti. Plaut. Men. sc. 6. a. 5. Sanè ego illum metuo ne quid male faxit mihi. Ibid. sc. 2. a. 5. Sed metuo ne serò veniam. Ibid. sc. 7. a. 5. Metuo maximè. P. Quid metuis? Ne nos pediderimus. Idem Mil. sc. 5. a. 1. Deos, quos maximè equum est metuere. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Et nunc cum male metuo miser! Ibid. sc. 1. a. 5. Quam (Iunonē) me verei & metuere est par maximè. Idem Amph. sc. 3. a. 1. ¶ Quænt Aristot:les in problem. Cur tremunt qui metuunt. An propter refrigerationem? Deficit enim calor, atque contrahitur. Hinc Virgilius,

— gelidusque per ima cucurrit.

Offa tremor.

Metuentibus alvis funditur, algid & sitis provocatur, testiculi contrahuntur, dentes crepitant, & arietantur. ¶ Dicimus Metuo te, & Metuo tibi, quemadmodum Timeo te, & Timeo tibi: quæ sic differunt, ut Metuo, vel Timeo te, idem sit quod metuo, nequid mihi mali inferas: Metuo, vel timeo tibi, nequid tibi mali accidat. Terent. in Eunuc. M. tæbant omnes jam me. Ut quum absim me ames, metuam absensem. (pro absenti inquit Passerat. si vera est lectio.) Plaut. Amph. sc. 3. a. 1. Metuo à, vel ab. Cic. ad Attic. lib. 9. Sed quum eadem metuam ab hac parte. Metuo Reip. malum ab eo. Nolo metui, amari mavolo abs te, mi gnate. Plant. Asin. sc. 1. a. 5.

Cur spolieris, eris, non cur metuaris ab hoste.

Ovid. 13. Metam. Quid à nobis metuit? Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Cic. Attic. lib. 1. Metuo de vita. Idem Attico lib. 3. Metuere pro aliquibus. Celsus lib. 3. cap. 1. Non metuo quin mea uxori latæ suppetiae sint, id est, certò scio latas esse suppetias. Plaut. Amph. Metuo ut. Plaut. Cure. sc. 1. a. 4. Ornamenta quæ locavi metuo ne non possim recipere. Cicero, Metuo ut ne pereat. Item, Nihil metuo, nisi mediis dissumpar. Plaut. Men. sc. 1. a. 2. Item hunc servum metuebam, ne uxori renunciaret. Ibid. sc. 4. a. 2. Metuo autem sit à me & tuo, pro tuorū, mihi cævo, quia metus cautio est.

Mētuens, nomen ex participio. { *Μέτωπον* jarō φοβούμενος, dedicās. GALL. Craindre, crantif. ITAL. Temento. GERM. Furchtsam oder furchtend. HISP. Temero. ANGL. Feaving. } Cic. pro red. in Sen. Nam Consules, modesti legūmque metuentes impediabantur lege, non ea q. æ de me, sed ea, quæ de ipsis lata erat. Idem pro domo sua. Homines legum, judiciorumque inquietantes. Metuens pueris, mihi formidans. Plaut. Amph. Mētuētior, comparat. Ovid. 6. Fast.

Regis opus placidi, quo non metuentius ullum

Numinis ingenium terra Sabina tulit.

Mētuēndūs. Cic. ad Arusp. resp. Eodem serè tempore factus in agro Piceno Potentiae nuntiatur terræ motus horribilis, cum quibusdam multis metuēndisque rebus.

Sic pugnat, sic est metuēndus Viysses.

Ovid. 13. Metam.

Mētuēs, particip. Lucret. lib. 5.

Nam cupidè conculetur nimis ante metutum.

Mētūs, Timor, horror, formido, & (sicut Vlpianus scribit) de instanti, vel futuro periculo, metatis trepidatio. { *Μέτωπον* πρέπει μετεῖναι *φόβος*, di. GALL. Peur, crainte. ITAL. Timore, tema, paura. GERM. Ein forcht. HISP. Miedo, espanto, temor. ANGL. Fear, dread. } Cic. 4. Tusc. Metus est opinio impudentis mali, quod intolerabile esse videatur. Ibidem. Ægritudini finitimus est metus: est enim metus, & ægritudo præsentis, sic ille futuri mali: itaque nonnulli metum Præmolestiam appellant, quod esset quasi dux consequentis molestiaz. Ista quod eveniant madeo metu, Plaut. Mostell. sc. 1. a. 2.

Videoque tremens

Pallen: emque metu, & trepidantem marte futuro.

Ovid. 13. Meta. Fugiat capite obvolo cum summo metu. Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Ego istum tibi lepidè medicabor metum, idem ibid. In metu esse maximo. Idem Pseud. sc. 3. a. 4. & Asin. sc. 1. a. 1. Item, Per metum pro metu, vel præ metu. Idem Aul. sc. 3. a. 1. ibid. sc. 4. a. 2. Metum atque fugam meis perduellibus injiciam. Idem Pseud. sc. 1. a. 3. Pone metum, (i. abiice, amove.) Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist. In metu aliquem ponere, pro metuere, dixit Cic. ad Attic. Quid autem, inquit, absurdius hunc metuere, alterum in metu non ponere? Metus autem tam activè quam passivè sumitur, teste Gellio cap. 12. lib. 9. Nam metus hostium, rectè dicitur, & quam timent hostes, & quam timentur. Et Metus meus quo ego metuo alios: itéique meus, quo metuor ab aliis. Sallustius apud Nonium, Ad bellum excitabat metus Pompei j. victoris, hoc est, quo Pompeius metuebatur. Sic. Deum metum, parentum amorem, & cognatum concordiam. Plaut. Amph. ¶ Item, Caput interdum pro religione, quia, ut ait Scerius, ex metu nata est religio. Virg. lib. 7.

Multosque metu servata per annos.

Hæc metus, Enn. apud Non. c. 3. ni metus ulla tenet, ritè in virtute quiescent.

Mēticulūs, diminutivum. Hinc

Mēticulōs, significas Timidum. { Την εὐαρέδ. φοβούμενος. GALL. Crantif, peureux. ITAL. Pauroso, timido. GERM. Furchtsam. HISP. Medroso, d. temero. ANGL. Fearfull. } Plaut. in Most. Nescis quām meticulosaies sit ire ad judicem? Idem in Amph. Nullus est hīc meticulosus æquè. Mētys, Puigamentum ceræ, ex quo partem aluei priorem apes allinunt. Hæc Sipontinus. Plin. tamen lib. 11. c. 7. (unde Sipontinus hæc videtur esse mutuatus) pium ceræ fundamentum Commosim appellat. Quare libet suspicari, si erottum deprivato Plinij usum esse exemplari.

Metytum, templum minus L. gr. b.

Mēu, per duas syllabas, μένν. Dioscor. Herba est caule, foliisque aniso non assimilis: de qua Plin. lib. 20. cap. 23.

Mēvānia, *μενενία* Ptolomæo, vulgo Mevania. Civitas Vmbriæ, inclita Propeitio alumno, sita ad viam Flaminiam, atmentorum & gregum ferax. Lucan. lib. 1.

tauriferis ubi se Mevania campis Explicat, &c.

Plin. lib. 3.5. cap. 14. In Italia quoque lateritus murus Aretij & Mevanæ est. Hujus urbis incolæ dicuntur Mevanates. Plin. lib. 3. cap. 14. Mēvius, poëta ineptissimus Virgilij & Horatij temporibus, utrique æquè invitus, quod poëmata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis oblatione gloriā aucuparetur: unde & Virgilio mastix vulgo appellatus est. Virg. 8. Eclog.

Qui Bavium non edit, amet tua carmina Mevi:

Atque idem jungat vulpes, & mulgeat hircos

Horat. lib. 1. Carm.

Mala soluta navis exit alite,

Ferens olentem Mevium.

Mēus, a. um, pronomen possessivum, ut meus ager. { οὗτος. ipso. GALL. Mien, mon. ITAL & HISP. Mio. GERM. Mein. ANGL. Myne, my. } Quum ve:ò dico, Meus sum, perinde est ac si dicarem, Meæ potestatis sum, *αὐτοὶ εἰσὶ*. ¶ Peisius Satyr. 5.

Postquam meus a Pratore recessi.

Me miserum, si te jam pudet esse meam (uxorem.)

Ovid. Eleg. 3.1.4. Trist. Ave mi Cai, meus ocellus. Gell. c. 7. lib. 15. Animæ mi, meus ocellus. Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Meo cibo & sumptu educatus est. Idem Men. sc. 5. a. 5. Mea hæc habeo, meo peculio empta. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Oculus meus, pro, oculæ mi. Idem Most. sc. 3. a. 1. Quid tibi mea, aut quid agam, curatio est? Mei tergi facis hoc, non tui fiducia. Ibid. sc. 1. a. 1.

At quæcumque mea poterunt audere Camena, (i. ego.)

Tibull. lib. 4.

Id mea me multis docuit regna querelis,

Catull. de com. Beren.

At non per dubias errant mea carmina laudes.

Tibull. 1.4 Exuigere qui terrore meo occidisti. (i. mei.) Plaut. Amph. O mea commoditas, ô mea opportunitas, salve.

Et meus hic rectè est, (enfis.)

Ovid. 13. Metam. ¶ Aliquando etiam, Meus, Tuus, Stus, substantivæ accipiuntur: facileque in eis subauditur substantivum aliquod, Amicus, Familiaris, vel domesticus. Virg. lib. 4.

dulcèque meorum Reliquias.

& lib 3.

Cape dona extrema tuorum.

Terent. in Phorm. Ego meorum solus sum meus. Item, Meus carnificx, (apud eundem in Andria) qui me excarnificat. ¶ Meum est, hoc est, Mei officij est. περὶ με τὸν σι. Sic tuum, suum, nostrum, & vestrum est, id est, tuum, suum, nostrum, & vestrum officium est, meum munus, meæ partes. Meum non est, id est, non est mea natura. Terent. in Heaut. non est mentiri meum.

Neque enim benefacta malignè

Detectare meum est.

Ovid. 13. Met. Maledictis tu eam ductare postulas. A. Non meum est L. Nec meum est, ut mittam gratis. Plaut. ¶ Mea, Mea tu, & hujusmodi, muliebria sunt blandimenta, sine quibus, inquit Donatus, non progreditur colloquium fœminarum, & maximè trepidantium, Terent. in Adelph. Modò dolores, mea tu, occupant primulum. Idem in Eunuc., Heu obsecro mea Pythias, quid istic nam monstri fuit? Meum est, pro Meum est inventum, ex cogitavi ipse. Ibidem, Tuum obsecrōne hoc dictum erat: vetus credidi. THRAS. Audieras? GNA. sappè, & fertur in primis. THR. Meum est, id est, ego ipse hujus dicti auctor sum. ¶ Mea quidem sententia, pra ut ego sentio, ut opinor. Idem in Adelph. Et errat longè, mea quidem sententia. Plaut. Men. sc. 3. a. 1. Meo quidem animo. (i. ut mihi videtur.) ¶ Mea est descriptio, apud Cic. de senect. pro Egomet descripti. ¶ Meo pretio, in prologo Hecyra, interpretatur Donatus pro Pietio à me facto, & à me statuto. Meus illuc homo est. (i. à me decipitur mox.) Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. & Pseud. sc. 3. a. 1. & sc. 2. a. 2. Item, Meus hic est, hamum vorat. (de eo, qui dolo circumveniens est.) Idem Cure. sc. 1. a. 3. ¶ Mea unius salus. Cic. in Vatin.

Mēzentius Tyrenotum Rex, summus deorum contemptor, à subjectis populis ob immanem crudelitatem cum tota familia expulsus, qui una cum Lauso filio fugiens, ad Turnum Rutulorum regem pervenit, cum quo aduersus Æneas profectus est, sed inauspicato: Æneas enim ipsum cum filio in pugna interfecit. Virg. lib. 11.

At Iovis interea monitis Mezenzius ardens,

Succedit pugna, &c.

Fuit impius in homines sine deorum respectu, inquit Macrobius.

M I. ug, dandi casus, è genitivo *dis*, pro mihi. Virg. 6. Æneid.

Et mi genus ab Iove summo.

¶ Mi, vocativus a Meus. Terent. in Adelph. O mi Æschine, ô mi germe. Idem in Phorm. Mi patiue, salve. Quo in loco, Mi, vim blandimenti habet Idem in Eunuc. Ne crucia te obsecro, anime mi Phædria: Fœminarum, inquit Donatus, oratio, et si non blanditur, blanda est ramen. Gell. c. 7. lib. 15. Ave mi Cai Plaut. sc. 3. a. 3. Da mi anime. Idem, Salve mi patrone. Min. c. 7. a. 5. Perij mi pater. Ibid. sc. 2. a. 5. Mi, invidiōs rogirantis. Terent. in Hecyra, Illius dices culpa factum. SOSTR. hand equidem dico mi Laches Donat.

Miacolus, μιάκον. Chalcidis oppidum, apud Theopo. lib. 25. referente Ste; han.

Stephano. A quo fit gentile Miacorius.

Micā, miez, Pulvisculus ille, qui in arena quasi argentum fulget. § **Μίας** pasth. **Ψίξιον**, **ψύρηγος**. GALL. Mietto, mio, petit morceau comme ce qui reluit parmy le sablon. ITAL. Poluere che lampeggia nella sabbia, brisa di pane. GERM. Ein gleslin / ist das glisterend buxlin in dem sand ebensoe silber. HISP. La magaja. ANGL. A little thing thates oyneth amangest the sand, à crumine o bread or of any other thing. § A quo & panis, & omnium rerum frustula, que tractantibus nobis aliquam rem inde emicant, Micas appellamus. מִיכָּה נְקֻדְּבִים. Vnde est illud. Nam & catelli comedunt de incis quae cadunt de mensa dominorum suorum. Catullus.

Nulla in tam magno est corpore mica salis.

Ovid. i. Fast.

Ante deos homini quod conciliare valeret,
Far erat, & puri lucida mica salis.

Horat. 3. Carm. Ode 22.

Mollibit aversos penates

Farre pio & saliente mica.

Vbi Porphyriō, Salientem micam salis granum intellige, quod saliat quum in ignem missum sit. § Micæ auri, ψύρηγον κρύσταλλον. Lutet.

Ex aurique putat micu consistere posse.

Miccorrogas, qui pauxillum rodit, παυκός τε γάγη. Apud Plaut. Stich. 12. Epitheton parasiti, qui escas alienas rodit, ad instar muris.

Mico, as, ab ico, propter ictum radiorum. Propriè est subinde, & per intervalla, ut mico faciunt, fulgeo, & resplendeo, corusco. § בַּרְקָה naghab. אֶלְעָזָרְבָּנָן. GALL. Reluire par fois, estinceler, éteindre. ITAL. Risplendere, folgorare, rilucente. GERM. Gleissen / glintern / greihern. HISP. Relandecer. ANGL. To glister and shine by fits, to sparkle or twinkle as starres. § Virg. 1. Aeneid.

crebris micat ignibus aether.

Idem lib. 10. Aeneid.

Qualis gemma micat, fulvum qua dividit aurum.

Et quoniam talis quedam variatio, dum digitis sortimur, appareat, per translationē Micare capit pro digitis sortiri, μαρτάνειν τὸ δαχτύλον. Varro, Micandum erit cum Graeco, utrum ego illius numerum, an ille meum sequatur. § Est autem Micare digitis, lusus genus quedam, quod adhuc apud Italos durat, ut repente porrectis digitis, certatum uterque numerum divinet. Hujus meminit Cic. lib. 2. de divin. Quid enim sors est? Idem propemodum quod micare, quod talos jacte, quod tesseras. Ab hoc ludi genere tractum est, ut qui certissima esse fide, quique vir bonus existimatetur, cum antiqui dignum dicerent, qui cum in tenebris micaretur. Idem lib. 3. Offic. Hæc nonne turpe est dubitare, Philosophos, quæ ne iustici quidein dubitent? A quibus natum est id, quod jam uitum est vetustate probrium. Quum enim fidem alicujus, bonitatēmque laudent, dignum esse dicunt qui cum in tenebris mices. Poiò qui cum in tenebris mices, ei liberum est, si velit, fallere. Proinde dignaus qui cum in tenebris mices dicitur, qui sit usque ad eò certa fide, ut nec si ruto possit, vel t quempiam mendacio fallere. Ex Erasmo. § Et quia splendor tremulus est, intermissis vicibus movetur, factum est, ut Micare accipiatur pro certis interpositis intervallis moveri. Virg. lib. 3. Georg.

Et linguis micat ore trisulcis.

Cic. 2. de nat. deor. Iam verò venç, & artejæ micate non desinunt quasi quodam igneo motu. Hujus composita sunt. Dimico, hoc est, pugno, & Emico. διάτην, extrà splendeo. Intermico, inter, vel in medium mico. August. 1. 9. de Civit. Id quoq; vel in altissimis tenebris rapidissimo coruscamine lumen candidum intermicare. Promico, ἀπόνησθαι. Extendo, vel longè jacio splendeōque. Habent autem hæc omnia penultimam correptam.

Michale, μιχάλη, foemina venefica inter Centauras. Seneca Her. OEth. Hoc docta Michale Thessalas monuit nurus: Vnam inter omnes luna quam sequitur astris relictis.

Micipsa, Numidarum rex, Masinissa regis filius, qui Iugurtham Manastabalum frattis filium, unā cum Adherbale & Hyempiale filiis regni participem reliquit. Auctor Salust. de bello Iugurthino.

Microcosmus, μικρόκοσμος, Latinè parvus mundus: sit à jungōs parvus, & nōrūs mundus.

Micrologia, μικρολογία, à Græcis appellatur, anxia cura circa minutula, & sedulitas quo vis modo rem augendi. Is quoque qui reis, vilem magni facit, & tenuissimum lucellum undecumque aucupatur, Micrologus, μικρολόγος, appellatur.

Micropsychus, Μικρόψυχος. GALL. Pusillanime, de peu de cœur. ITAL. Pusillanimo, di poco animo. GERM. Kleinmütig. HISP. Medroso, ò temeroso, de poquillo coraçon. ANGL. That hath no courage or spirites. § Pusillanimis dicitur, & timidus. Nam ψυχή, anima, & παρος parvus. Plin. lib. 22. c. 24. Invenio apud auctores hunc potum bibendum alios: si item, animi humilis, ac præparci, quos illi dixerit micropsychos.

Micropsychia, μικροψυχία, pusillanimitas.

Micropsychon, μικροψυχος, Nardi folium est, ex tribus speciebus, ut, minimum, ita & longè præstantissimum. Vide Plin. lib. 12. cap. 1.

Mictürlo, micturis. Verbum desiderativum à Meio. Idem quod cupio meiere, vel teneor cupiditate meiendi. Σύρειν. GALL. Avoir désir de pisser, vouloir uriner. ITAL. Desiderare de orinar. GERM. Much brunnen, es thut mir not zubringen. HISP. Haver gana de mear. ANGL. To desire to piss, or urine. § Iuvenal. Satyr. 6.

Noctibus hic ponunt lœticias, millurunt hic.

quanquam videatur hic idem significare, quod mergere absque desiderio, qua in significatione usus est quoque Cornutus in Persium satyr. 1. Pueris ne in loco sacro miesturiant, anguum pictura terrori est.

Mictyris, Pauperculum pulmentum. Pulmentario utentibus, aut aliquod genus herbae, & jus menaru bene habet se myctiris. Lucil. apud Non.

Midium, vel Midæ, aruin, μιδία, Phrygiae oppidum Stephano. Plin. lib. 5. cap. 2. Midaion appellat.

Midas, μιδας, Gordij bubulci filius fuit, & rex Phrygū, qui cunctos pendere reges pecuniae abundantia antecessit. Huic (ut est in fabulis) propter Bacchum hospitio suscepsum, concessum est, ut quidquid vellet optaret, futurus voti compos: opifex autem, ut quicquid corpore conti-

gisset in aurum verteretur: quod, annuente Baccho, factum est. Sed quum cibus, & potus contacti etiam in aurum mutarentur, sensit tandem stolidus, se stulte petuisse: & facti penitens, oravit Bacchum, ut hoc minus auferret: tum Bacchus iussit, ut in Paçholo flumine se lavaret, & sic liberaretur. Quod quum fecisset, cepit deinceps Pastolus aureas arenas trahere. Postea quum Phœbus & Pan carmine certarent, & Midas iudex electus cum Tmololo monte (qui Phœbūm victorem pronuntiaverat) secundum Pana judicium tulisset, indignatus Apollo, Asininas ei auriculas addidit, quas tam scire occultavit, ut nemo sciret præter solum tuisorem: qui quum rem inauditarac tacere non posset, fossam ingressus proclamavit, Aures asininas habet rex Midas. Deinde fossam terra adoperuit, successuque temporis creverunt illic arundines, quæ commotæ vocem quam tonsor infoderat, reddiderunt. Vids Ovid. 11. Metam.

arguitur tamen, atque iusta vocatur,

Vnius sermone Mida. Nec Delius aures

Humanam stolidam patitur recinere figuram, &c.

Nonnulli dicunt, quum inter Apollinem & Marsyam decertantes juxta constitutus esset, & ipse pro Marsya sententiam tulisset, auriculis asininas à hebo fuisse donatum. Hinc natum est proverbium, Auriculas asininas Midas habet; quo utimur in stolidos, & crassis auribus pinguique judicio homines. Alij narrant, quum præteriret aliquando Liberi patris asinos, atque eos afficeret injuria, iratum Bacchum Midas auriculas asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes; atque hinc fabula locum ortu esse, quanquam pluribus placet, hac allegoria significatū Midam, utpote tyrannum corcyros ac subauctatores dimicante solitū, per quos quæcumque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoscet, nimirum illis utens aurium vice. Proinde quum vulgus adiungaretur, ab illo resciri etiam ea quæ clam ac procul fierent, occasionem fabulæ datum esse, ut Midas diceretur auriculas asinii habere. Vel quod nullum aliud animal acris audiat, quam asinus, excepto mure; vel quod aures habeat omnium longissimas. Persius, Auriculas asinii quis non habet? Ferunt nonnulli primū poëtam scripsisse, quis non habet? Hæc ex Eiasini Chiladiibus. § Est etiam vermiculus in tabis nascens, inquit Theophrast. lib. 4. de plantarum causis, & Hermolaüs in Plinium lib. 21. c. 19. Item felicissimus iactus in ludo tessellarum à Mida beatissimo rege nomina habens.

Midiā, sive Midea μίδη. Steph. Oppidum in agro Argivo ita dictum à Midia Aloëi filia, quum antea Persepolis appellaretur, Meminit hujus oppidi Homerius lib. 2. Illydos.

Miezā, μιζά, oppidum Macedonie, quod olim Strimonium vocabant; à Mieza Beatis Macedonis filia cognominatum. Auctor Stephan. Hujus oppidi meminit Plin. lib. 3. c. 2.

Midion, genus navigij, apud Fest. Pomp.

Migma, mistura ferrugis, πυργυγος, à πυργωνη misceto.

Migro, as, à Magar Hebr. Eit, inquit Valla, domicilium muto, & alio me ad habendum confero relicta priore habitatione, demigro, in aliud locum me confero. § מִגְּרָה תְּהַבֵּחַ תְּלַבֵּחַ וְנַסְּאָה. μετρούω, μετρώ. GALL. Déléger, changer de logis, aller demeurer d'un lieu en autre. ITAL. Mutar stanza, andare ad habitare altrove. GERM. Wusziehen, aus einer wohnung oder behausung in ein andere ziehen. HISP. Mudarse de casa à otra. ANGL. To go out of one place to an other for to dwel, so flitte. § Liv. lib. 1. ab Urbe. Et Roman inde frequenter migratum est à parentibus maximè, & propinquis raptarum. § Migrare ex vita, pro mori, μεταβάλλειν τὸ πένθος. Cicer. lib. 6. de Repub. Antequam ex hac vita migrare, conspicio in meo regno & his testis P. Cornelium Scipionem. Idem de finibus 1. Non dubitat, si ita melius sit, migrare de vita, id est, mori. Hoc est magis feliciter de vita migrare, quam mori. Velleius, loquens de Metello. Ego in cœlum migro; Iuppites apud Plaut. Amphit. Migrare cœtum est jam nunc ē fauo foras. Idem Curc. sc. 3. a. 1. Item, fac sis, vacuas Pseudole ædes aurium, mea ut migrate dicta possint, quod volo. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. § Legitur interdum migrare aetivè pro transferre. μεταβάλλειν. Gell. lib. 2. c. 29. Ita Cassita nidum migravit. § Apud antiquos in usu fuit, Migrassit pro Migraverit, ut apud Cicer. 3. de leg. XII. Tabul. Quisquis earum item migrassit, noxite pena par esto. Migrare in mucronem, Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis ad jactum pluribus modis, supina, conversa, convexa, omnia in mucrone migrantia, id est, cuspidem acuminatum habentia, veluti mucro. § Hujus composita sunt Commigro, Demigro, Emigro, Immigro, Remigro, Semigro, Transmigro: quorum significata vide suis locis.

Migratio, tionis, Commigratio, discessio. § תְּלַבֵּחַ תְּלַבֵּחַ וְנַסְּאָה. μִסְּאָה. μετανοία. GAL. Deslogeant, changement de logis. ITAL. Dilogiare, il mutar stanza. GERM. Das aufziehen von haus zu haus, verenderung derwohnung. HISP. Mudanza de casa. ANGL. Changing of lodging or habitation a flitting. § Cic. fam. 9. Migrationem, & emptionem feliciter evenire volo, tuumque in ea re consilium probo. Idem Tuscul. 1. Si vera sunt quæ dicuntur, mortem esse migrationem in eas horas, quas, qui vita excesserunt, incolunt, id multo jam beatus est.

Mihi, pronomen dativi casus ab Ego. ex mi: mi ex mi. Spiritus interpositus est plenioris soni & distinctionis gratia. Si bonam famam mihi servasso, sat ero dives. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Dij te omnes mihi servent. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. & sc. 1. a. 4. Nisi quid in te est auxiliū mihi. Ibid. Nimirum mira mihi hodie exorta sunt. Idem Men. sc. 7. a. 5. Palla est mihi surrepta, ibid. sc. 4. a. 2. Rem mihi esse dico. Ibid. sc. 1. a. 5. Hoc (ense) ait, in me utendum est mihi, Ovid. 13. Metam. Varium usum habet. § τηλιποστοι, ποσι. § Ad neam utilitatem hoc spectat, ad meum incommodum. Terent. in Adelph. Si quid peccat, Demea, mihi peccat. Sic Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Mihi dolebit, non tibi, si quid stulta fecero. § Aliquando quantum ad meum judicium, ut interpretatur Donatus illud in Adelph. Nam is mihi est profectus & sevus spectans satis, Cui dominus cura est. § Aliquando A me. Idem in Heaut. Syrus est prehendendus, atque adhortandus mihi. Taeta mihi tandem ora Sarmatis. (Là me.) Ovid. Eleg. n. 1. lib. 4. Trist.

Liberior fratri sumpta mihi que toga,
idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Non hac mihi crimina singi
Seit bene Tydides. (i. à me.)

idem 13. Metam.
Illa nocte mihi Troja victoria parta est.

idem ibid. (i. à me.) Aliquando, in me, Circa me Terent. in Hecyr. Ut vos mihi domi eritis, proinde ego eis fama fosis. ¶ Item apud me Plaut. Menach. sc. 3. a. 1. Superior sis mihi. (i. potior apud me.) Item, Quid mihi tristis es. (i. contra me, vel vocat.) Ibidem, sc. 2. a. 4. Et, malignitate oneravit omnes mortales mihi. (i. in me.) Idem Capt. sc. 1. a. 3. ¶ Item mihi pro me. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Namis velim, qui tecum mihi faciat. ¶ Mihi pro me: Quantum axiis mihi sit, & quantum alieni. Idem Cure. sc. 1. a. 3. ¶ Item pro meo, Peccato mihi. Terent. Hecyr. ¶ Pro Me. Quid mihi futurum est, Plaut. Menach. sc. 2. a. 4. ¶ Pro Mea.

Nec tanto careat mihi nomine charta.

Tibull. lib. 4. ¶ Item eleganter dicimus Mihi scribo; mihi lego, mihi bibo, cito, edo, curio, &c. pro, scribo pro me, lego pro me, &c. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Ipse mihi (quid enim faciam) scribōque legōque.

Mihi cito, non tibi. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Is dies mihi cesso. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Item, Mihi sapio, mihi credo, Ego mihi video; Vide Credo (upi. a. ¶ Aliquando mihi & Tibi in oratione ponuntur festivitatis tantum gratia. Cicero. in Pison. Is mihi etiam gloriabitur se omnes magistratus sine repulsa assequuturum; Mihi crede, seu Credas mihi velim, affirmantis sunt particulæ, quæ idem significant, quod certè. Cic. Tuis (mihi crede) li: teris perlectis, exilii gaudio. ¶ Mihimet- ipsi dativus est ab Egometipse: quo usus est Cic. pro Quintio. Brevis postulatur, quæ mihimet ipsi amicissima est. Plaut. Moestell. sc. 3. a. 1. Cupio mihimet approbarier.

Mihī, tē pro mihi ipsi posuit Cato. ipsa vobis Festus.

Mihi, piscis super aquas volitans. Isid.

Milax, μιλαξ. A Galeno appellatur frutex hederæ similis, quem Similacrum vocat Dioscorides. Vtique duas ejus facit species, asperam & lœvem. Vide infia in dictione Smilax.

Miliciades, lege infia in Militiades.

Mile, milia pro mille, millia, antiqu. Casaub.

Miles, itis gener, commun. vulgo q. mollis καὶ ἀρτιφεγον aliis à moles Reftissimè à millies: quia primum legio erat trium millium, singulæque tribus mittebant mille milites. ¶ τοντόλιθον ἀισχαμιλχά māh. σεγλίνης. GALL. Soldat, homme de guerre, gendarme. ITAL. Soldato. GERM. Ein krieger. Hisp. Hombre armado para la guerra, soldado. ANGL. A man of war, à soulaour. ¶ Dicitur quicunque militiam exercet, auctore Valla lib. 6. c. 2. sed propriè qui pedes militat: à militia, id est, à duritia, quam pro Repub. sustinet dicitus, aut à multitudine, aut à malo, quod arct, aut à mollicitie per contrarium (ut Festus putat.) Itémque Donatus eo quod nihil molle, sed potius asperum quid gerat. Vel à mille, quasi millesimus quisque quod trium millium prius legio siebat, & singulæ tribus, Tatiensium, Ramnensium, Lucerum, mille milites mittebant. Eutropius scribit militem dicum à Mille, quod cum Romulus iorito mille ex populo delectos armasset, à numero milices appellavit. Donato placet ita dictum καὶ ἀρτιφεγον, quod minimè sit mollis. Quis hic ferat tot Grammaticorum inceptias? Plaut. Capt. prolog. Meretrix mala, miles glorioius.

Miles ubi emeritis non est satis utilis armis:

Ponit ad antiquos quæ tulit arma, lares.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist. Cedit miles, æs petit. (i. stipendum à privatis.) Plaut. Aul. sc. 5. a. 3.

Laudis assidue urgat certamine miles,

Tibull. lib. 4. De miutum cibaiis dicitur grave crimen. Quintil.

¶ Miles pro latrone.

Dicolor, ut recto grassetur limite miles.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. De Iurejando & excusationibus militum. Gell. c. 4. lib. 1. 6. Milites pro limitibus. Cæsar. 2. bell. civil. Et Livius sæpè. Cicer. pro lege Manil. Qui extrema pueritia miles fuit summi Imperatoris. Idem pro Corn. Baib. C. Marius P. Africani discipulus ac miles. ¶ Levis armaturæ milites, Cæsar. 8. bell. Gall. Quibus tulerit subveniunt levis armaturæ milites. Qui pedites erant, & expediti milites. ¶ Aerarij milites, ut ait Varr. 4. de L. L. dicuntur ab ære, quod stipendia facerent. ¶ Aurati & Argentati milites in Samnitium militia. Liv. 9. ab Urb. Tunicae auratis militibus versicolores, argentatis linteæ caudidæ. ¶ Causati milites, hoc est morbo, aut debilitate affecti, ob idque celsitate coacti. Idem 6. ab Urb. Tertius exercitus ex causatis senioribus à Luc. Quintio scribatur, qui urbi incenibique præsidio fit. ¶ Legionarij & Auxiliarij milites. Asinius Pollio Ciceroni lib. 10. Epist. Militem non modò legionariū, sed ne auxiliarium quidem ullum quoquam misit. ¶ Tria autem sunt (ut inquit Servius) militum genera, Evocati qui non milites, sed pro milite erant. Vnde Consul solebat dicere, qui vult Remp. salvam, me sequatur. Nam diversi ad diversa loca propter cogendos exercitus mitrebantur. Virg. 9. Æneid.

Mittitur & magni Venus Diomedis ad urbem.

Salust. Ab his omnes evocatos centunes. Tumultuarij qui necessitate aliqua electi ad unum dum taxat bellum, militant, quando vicinum periculum viribus singulos jurae non patitur. Virg. lib. 7.

— simul omne tumultu.

Conjurat Trepido Latium.

¶ Sacramento religati, qui post electionem in Rempub. jurabant, se non recessitos à pæcepto Consulis, nisi post completa stipendia: quod militare sacramentum dicebatur. Hi plenam militiam habebant, etiamque quinque & viginti annis obligati: ut apud cundem in illud Virg. 1. Æneid.

Fas mihi Graiorum sacrata resolute inva.

De his tribus mil. tæ generibus vide Bud. in Pandectas. Milites pro apparitoribus judicum & magistratum. Vlp. in l. in eadem ff. ex quibus caus. maiores. In eadem causa sunt & qui à militibus statutoribusq; vel à municipalibus ministeriis adiuvantur: si probentur rei suæ su-

peresse non potuisse.

Milesius, sermo voluptuarius.

Milesius, a. sum, quod ex urbe Miletō.

Miletō, Ölis, μιλετόπολις, urbs in minore Asia, inter Cizicum, & Bithyniam, ad Rhyndacum amnum, cuius meminit Strabo lib. 12.

Miletus, μιλετός, filius fuit Apollinis, & Argeæ Cleochi filia: vel (ut Ovidius censet) Deiones, qui quum Minoa Cretenium regem jam secundum regno private vellet, à Iove territus, in Samum, deinde in Cariam Aliae regionem fugit, ibique oppidum condidit: quod de suo nomine Miletum appellavit, ejusque incolas Milesios. Ovid. lib. 9. Metamorph.

Tunc erat invalidus, Deionidemque iuventa,
Robore Miletum. Phæbōque parente superbum
Pertinuit, credensque suis insurgere regnis:
Haud tamen est patriis arcere penatibus ausus.
Sponte fugis, Miletē tua, celerique carina
Ægeas metu aquas & in Asia terra
Mænia constitutis positoris habentia nomen.

Alij tamen aliam afferunt nominis rationem: vide in dictione sequenti. Inde Miletis, idis, patronymicum, id est Byblis, Miletii filia. ¶ Est præterea urbs in finibus Ionie & Cariae, auctore Herodoto: ædificata à Miletō Solis, & Deiones filio, ut testatur Ovid. 9. Metamorph. Strabo lib. 12. à Sarpedone conditam maxuit, Iovis filio, & Minois ac Rhadamanthi fratre; & ab eo Miletum appellatum fuisse ab altera ejusdem nominis vrbe, quam in Creta teliquerat. Vtibet hanc præstantissimæ lanæ proventus nobilitavit, ex qua fiebant Milesia stragula, qua ob insigne molliet in proveybium celerunt. Martialis lib. 8.

Nec Miletus erat vellere digna tuo.

Et Virg. lib. 3. Georgic.

— quamvis Milesia magno

Vellera mutentur Tyrios incolta colores.

Vbi Servius, Milesia vellea, id est, lanæ pretiosissimæ. Nam Miletus civitas Asiae, ubi tinguntur lanæ optimæ. Idem 4. Georgic.

— Milesia vellea Nympha

Carpebant, hyali saturo fucata colore.

Cicer. in Verrem. Nam quid à Milesis lanæ publicè abstulit. ¶ Eadem est Anactoria nominata ab Anacte quodam, Cæli & terræ filio. Fuit autem hæc vrbs colonis à se conditis in primis fœunda, quæ oestoginta & amplius urbium per omnia maria metropolis extiterit. Oraculum habuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymæi. Ex Miletō ortum traxerunt vii memoratu digni, Thales unus ex septem sapientibus, qui primus Physiologæ, ac Mathematicæ auctor inter Græcos est habitus: & Anaximander ejus discipulus. Item hujus discipulus Anaximenes, & Hecatæus, qui scripsit historiam, & Æschines orator, non ille qui cum Demosthene contendit, sed alter qui sibi sumpta nimia in Pompeium licentia, in exilium missus est. Hinc & Timotheum musicum ortum ferunt, & Pittacum philosophum. ¶ Alia fuit ejusdem nominis vrbs in Creta, teste Hom. lib. 2. Iliad.

Milesij, μιλετοῖς. populi à Miletō vrbe dicti sunt, qui quam prius potentes essent & opulent, deliciis deinde addicti & opes, & potentiam amiserunt. Hinc Milesius sermo dicitur voluptuarius, à Milesiorum moribus lascivis. Apuleius in Asino aureo. At ego tibi sermone isto Milesio varias fabellas conseram, auxilique tuas benevolas lepido susurto permulceam. Vnde apud Plutarch. in Crasso, Milesij libri & Milesiæ delitiae. Martianus Capella. Nam certè mythos poëticæ etiam diversitatis delicias Milesias, &c. Et μιλεταῖς librorum impudicorum auctor Aristides, apud Plutarchum in Crasso, de quibus Ovid. in Epist. ad August.

Verit Aristidem Cicena, nec obsuit illi

Historia turpes inscrutasse iocos.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Iunxit Aristides Milesia crimina secum.

Miliens, milles. Sup.

Miliaria, avis, dicta quod milio vescatur, & pinguecat, κιλικές. Hujus meminit Varro lib. 3. de re rust. cap. 5. ¶ Miliaria etiam herba est, quæ milium necat. Plin. lib. 22. cap. 25.

Miliaurum, vas æneum grande ad aquam calcificandam: vide Milliarium.

Miliars, lege Miliars.

Milichia, fontis nomen in agro Syracusano, teste Plinio lib. 2. cap. 8.

Milesia, μιλεταῖς, urbs Epidauriis dicta, ut suprà ex Stephano diximus.

Militia, æ, Bellum, & rem militarem significat. ¶ τοντόλιθον milchamah נְכָבָה tsabâ. σερτια. GALL. Guerre, le temps de la guerre. ITAL. Militia, soldo. GERM. Ein Krieg, Fries füsstung. Hisp. La guerra, o tiempo de la guerra. ANGL. warfare or warre. ¶ Cic. 3. de Offic. de Vlisse. Sed insimilante cum tragœdiæ, simulatione insanæ militiam subterfugere voluisse. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 1.

O fortunati mercatores: gravis annis

Miles ait, multo iam fractus membra labore.

Contrà mercator, navim iactantibus Austris

Militia est potior, quid cuim? concurritur: hora.

Momento aut cito mors venit, aut Victoria late.

¶ Quandoque per metas horam pro quovis exercitio, munere & officio sumitur. Cic. ad Atticum lib. 5. Grata hæc & magna mihi quæ nondum laboriosa ex illa veteri militia. Hinc militia casus, cum alicuius militia, hoc est, munus alicuius eorum, qui publica principis negotia gerunt, per eius mortem cecidit, quasi dicas caducam militiam, caducum officium, de qua Novel. 53. apud lustiniatum. ¶ Militia nomen dare est, inquit Budæus in annos. ad Pandæt. ad delectum, respondere, non ménque uum in militum alium describendum cedere. Cic. in Philip. Re & veritate nobis milites sine ulla recusatione summo etiam cum studio nomina dant, id est, ταῦτα ιδεῖσθαι δούλως. Militiam urbanam sequi, dixit Cicer. pro Murana, in iudicis versari & cum adversariis in foro contendere. ¶ Imagina iam militiam. Sueton. in Claud. vocat pugnam simulatam ad spectatorum delectationem exhibitam. A militia fit compositum, Comilitium, hoc est, ipsa belli societas, & Comili

Commilito, onis, qui nobiscum militat. *σπαθίων*. Cic. pro Deiotaro. Hic verò adolescens, qui meus in Cilicia miles, in Græcia commilito fuit. *§ Militiae*, genitivus adverbij vice positus, sicut domi. Terent. in Adelph. unà à pueris parvuli suinus educati, unà semper militiz & domi fuimus. Salut. Sed mihi multa legenti, multa audienti, quæ populus Rom. domi militareque, mari atque terra præclara facinora fecit. Dectrectare militiam. Ovid. 13. Metam.

— Detrectare que furore

Militiam fecit.

Sueton. in Claud. cap. 24. Militias equestres ordinare. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Affera militia juvenis certamina fugi.

Senec. Epist. 47. Per militiam Senatoriam auspicari vaco scriptura militiae. Diomed. lib. 1.

Milito, Militiam exerceo, & stipendia facio, mereo. *{ΜΟΥ τσάβα, σπάθια, ουαγ}*. GALL. Guerroyer, militier, suivre, ou faire la guerre. ITAL. Militare, effercitare l'art de la guerra, guerreggiare. GERM. Kriegen, in krieg vmb sold dienen. HISP. Estar à andar à la guerra, guerrear. *§ ut*, Hic sub Caesare militavit. Plin. in Praefat. lib. 23. Militare didicisset sub Annibale. Cic. Offic. 1. Qui in eadem legione militabat. Militare mercede. Curt. Græcis mercede apud Persas militantibus.

Militatur, nulla certa & definita persona. Plaut. in Persa. Illa militia militatur magis. Legitur & Militor passiuum. Horat. Epod. 1.

Libenter hoc & omne militabitur

Bellum in tuam spem gratia.

Militaris, re, quod ad milites, aut militiam pertinet, bellicosus. *{εργατικός}*. GALL. Militaire, de guerre. ITAL. Cio che appartiene à militia. GERM. Krieglich / das tum krieg dienet. HISP. Cosa perteneciente à la guerra. ANGL. Belonging to warfare. *§ ut*, Militaris homo. Plaut. Epid. — scio te esse quidem hominem militarem. Salustius, Præmittit illis homines militares. *§ Militaris via, quæ vulgo communis dicitur, alio nomine Regia, seu Consularis, prætoria, aut Publica, λεωφόρος*. ID. et autem militaris, quod à militibus sternetur, vel quod milites in bellum proficiscentes, per eam iter facerent. Qui, *τιτλούμενος*, iter militari labore vocat. Eiusmodi fuerunt Roma, Salaria, Flaminia, Appia, Aemilia. *§ Έτας militaris*, hoc est, robusta, & ad militiam apta. Tacitus lib. 2. Referebat habitasse quondam septingenta millia ætate militari. Militaris eloquentia. (*i. virilis*, non effeminata, *impolitata*.) Sueton. in Ces. cap. 55. *§ Militaris ignominia sanguinis*. Gell. cap. 8. lib. 10. Ita disciplina militaris. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Militaris, ac rusticus, (*pro Imperito*.) Quintil. Dabo in timorem militarem advenam. Suprà, qui abest à milite. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. *¶ Signa militaria*. Cicero in Catil. Quum arma, quum secures, quum falces, quum tubas, quum signa militaria, quum Aquilam illam, &c. *¶ Timor militaris*. Plautus Pseud. sic ego illum dolis Atque mendaciis dabo in timorem militarem advenam.

Militaris, opinatus, id est, veterus, miles. Opinatum fortaesse vocat qui longa militia probatus est, spectatusque opinionem media Latinitas pro fama & existimatione dixit.

Militaria, *ησία*, quam & Dioscorides *στρατικός* appellat. Herba est quæ aliis nominibus Achillea, Millefolium, & Superclium Venetis appellatur. Militaris dicta, quod ab ea milites vulnerati petere soleant præsidium.

Militarius, adj. Antiqui usurpaverunt pro militaris, *στρατικός*. Plaut. in Pseud. Quin hinc metimus gradibus militariis?

Militaria, *τιτλούμενος*, adverb. significat more militum, seu more militare. *{εργατικός}*. GALL. En homme de guerre, en façon de la guerre. ITAL. Da soldato. GERM. Ruff kriegsche weiss, kriegisch. HISP. A manera de guerra a la soldada. ANGL. warre like, lik a warrier. *§ Liv. 5. ab Vrb.* Adversus hæc Tempanij oratio incomposita fuisse dicitur, ceterum militariiter gravis, non suis vana laudibus, non criminis alieno læta.

Miliuum, *ησία*. Genus frugis, à mille dictum est (ut putat Festus) propter multitudinem granorum. *¶ ησία δόχαν, κιγκόρος*. GALL. Du miliere. ITAL. Miglio. GERM. Hirs. HISP. El myo. ANGL. A kind of graine or corn amenable to miller. *§ Martialis lib. 12.*

Frumentum, milium, pisanamque, fabianaque solebas

Vendere.

Plin. lib. 28. cap. 10. Milio Campania gaudet præcipue, pulcherrimum candidam ex eo facit; sit & panis præducilis. Ibid. c. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inventum est, nigrum colore, amplum grano, arundinum culmo; adolescit ad pedes altitudine septem prægrandibus culmis. Lobas vocant, omnium frugum fertilissimum.

Miliarius, adj. *κιγκόρος*. Quod ad milium pertinet, vel quod est mili. Miliaria avis, quæ milius vescitur & pinguiscevit. Varro de rer. rustica lib. 3. cap. 5. Igitur testudo sit magna, in qua millia aliquot turdorum ac merularum includere possint, Quidam cum eo adjiciunt præter eas aves alias quoque, quæ pingues vaneunt cari ut miliaria ac coturnices.

Mille, vel mili, substantivum, & neutr. generis. à *κιγκόρος*, hinc *κιγκόρος*, & milliar. *¶ ησία έλεφ*. *κιγκόρος*. GALL. Mille. ITAL. Mille. GERM. Tausend. HISP. Mil. ANGL. Athousand. *¶ Declinaturque in utroque numero, quamvis in sing. num. genitivus, & dativus non inveniuntur.* Ablativus, quamvis hodie in usu non sit, invenitur tamen apud antiquissimos, Lucilius lib. 9. ut citat Gel. lib. 1. cap. 16.

Tum mili nummum potes uno querere centum.

Vbi, Vno mili nummorum dixit, pro mille nummis. Gell. ibidem. q.d. potes unis mille nummis acquirere centum millia. *¶ Construitur autem mille substantivum cum genitivo, utroque numero*. Cic. in Antonio, Quis unquam in illo Iuno inventus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum? Sic Mille talentum dixit Livius lib. 7. d. 4. Et, Vel manè possum mille cantharum (potare) Plaut. Menach. c. 2. a. 1.

¶ Est aliquid de tot Graiorum millibus unum à Diomede legi. Ovid. 13. Metam. Quot millia passuum declamasti? Quintil. Quot philippi? A Duo millia. Plaut. Amph. Item.

Millia qui novies distas ab urbe decem;

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Inter tot populi, tot scripti millia nostri,

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Libros mille locis plenos nomix is esse tui.

Ibidem.

Nempe ego mille meo protexi peccatore puppes.

Idem 13. Metamorph. Quadrigarius li. 3. Annal. Ibi occiditur mille hominum. Varr. lib. 7. rerum human. Plus mille & centum annorum est. Plaut. in Milite. Qui mille annorum perpetuò vivunt, hoc est, quod Græci *χιλία* vocant. Aliquando mille adjectivum est pluralis numeri tantum, & indeclinabile, quemadmodum & Centum: ut quum dicimus, Mille nummi, mille propugnacula. Nec licet dicere, Millis homines, quia substantiva non cohaerent: sine copula tamen dicitur. Decem millia, & ducenti homines, quod ita intelligitur, decem millia hominum, & ducenti homines recte dici potest. Georg. Valla putat, Mille adjectivum etiam scriptura differe à substantivo, quod illud gemina consonante scribi debeat, hoc unico L. contentum sit, quemadmodum ille, & cubile, & reliqua ejusdem terminacionis.

Millēsimūs, a, um, adj. Ordinis numerus est à mille formatus. *χιλιός*. GALL. Milliéme. ITAL. Millesimo. GERM. Zausigst HISP. Cosa de mil en orden. ANGL. The thousand in order. *¶ Cic. ad Attic. lib. 19.* Fecisti mihi pergratum, quod Serapionis librini ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millefimam partem vix intelligo. Idem de faro, Quanquam id millefimo ante anno Apollinis oraculo editum esset.

Millēfolium, millefolij, Herba genus est, quod Græci *ψευδόφυλλος* appellant, de quo vide Plin. lib. 24. cap. 16.

Millēfolia, a, Panacis genus est, ab Achille inventum, unde Achilleos appellatur, *άχιλλεος*. Plinus lib. 25. cap. 5. Aliqui & hanc Panacem Heracleon, alii Sideritum; & apud nos Millefolium vocant, cubitali scapo ramosam minutioribus quam fœniculis foliis vestitam ab imo. Millēpeda, a, Animal est (teste Plinio lib. 19. c. 6.) è vermis teræ pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se. *χιλιόπεδος* Oniscion Græci appellant, alii Tilon. qui multo pedum agmine scatet, ab aliis centipeda, aut multiped dicta. Hieron contra Lovinian. Coge Syrum, Africum & Arabem, ut Verdes Ponicos glutiat, ita eos aspicer ut muscas, millepedas & lacertos.

Millesies, mille, quod vide.

Millā iū, a, um, Mille librarium, *χιλίου λιτρῶν*. GALL. De mili. ITAL. Miglia. GERM. Das tausent beginnen, das causent piundig ist. HISP. Cosa de mil. ANGL. Of a thousand or belonging to a thousand. *¶* Vnde Apri milliarum apud Columellam dicebantur mille librarium, qui apponebantur in cœnis Romanorum. Seneca lib. 21. Epist. Non magnam rem facis, quod vivere sine recto apparatu potes, quod non desideras milliariorum apios, nec linguas phoenicopteriorum, & alia portenta luxuria jam nota animalia fastidientis. Plin. lib. 17. cap. 12. Milliariorum varia multas oletas narrant à pondere olei, quod ferant annuo proventu. Et milliaris grex apud Varr. de rer. rustica lib. 2. cap. 108. Item millaria porticus, apud Suet. in Ner. cap. 31. Vestibulum ejus fuit in quo colossus ccxx. pedum staret. Ipsius effigie tanta laxitas, ut porticus triplices milliaris haberet.

Millā ū, iū, Mille passuum spatium, milliare. *χιλίου πεδίου*. GALL. L'espace de mille pas, une demie lieue. ITAL. Miglio. GERM. Ein meile rohrs tausend schritt lang. HISP. La Milla. ANGL. The space of a thousand paces, à myle. *¶* Cic. ad Attic. lib. 8. Postea audi vi à tertio millario tum cum esse: *πέντε μηρούς, τριάντα μέτρα*. Hoc etiam millium dicitur. Vide Bud. in Priore Annal. in Pand. Milliarum quodque octo stadiorum erat Plutarch. in Graccho. Itaque hujus octava pars stadium vocatur, passus continens 125. Passus autem ex quinque constat pedibus, & singulari pedes è quatuor palmis: singuli autem palmi quatuor digitis. *¶* Milliarium, vas æneum, altum, & angustum, multarumque mensuram capax (unde & nomen à mille, non autem à millij forma, ut voluit Maximus Grammaticus, quod Græccæ *ιπποδάκτυλος*: hujus maximus usus in balneis. Cato de re rust. inter orbem & milliarium unum digitum interesse oportet. Palladius lib. 1. Vas æneum millario simile, id est, altum & angustum, vespere inter aluearia collocemus, & in fundo eius ponamus lumen accensum. Seneca q. natur. lib. 4. c. 9. Sequitur, ut quemadmodum minora balnearia, & minora millaria citius calent, sic, &c. Rufus lib. 3. cap. 24. Facere solemus dracones, & milliaria; & complures formas, in quibus æte tenui fistulas struimus per declive circumdatas, ut sexè eundem ignem ambiens aqua per tantum fluat spatij, quantum efficiendo calori sat est. *¶* Milliarium aureum, Romæ in foro columnæ erat, in quam omnes viæ Italiae competebant & desinabant. Sic dictum, quia millaria continebant Sueton. Ut scilicet in foro sub æde Saturni ad milliarium aureum opparentur. Plutarch. *εἰς τὸν εἴδεν τὸν τετράκινον, εἰς ὃν τὸν πολυόρθιον τὸν πλαταῖον οὐ πάσας τὰ δύο τετράκινα*. Meminit & Tacitus, & Plin. lib. 3.

Millæ, Milliarum, hoc est, mille passuum spatium. Cicet. ad Attic. lib. 6. Accepi tuas litteras ad quintam millare Laodiceæ, quas legi libentissime.

Millæs, adverb. est numerandi, idem significans quod vulgo aiunt mille vicibus. *χιλιάδες*. GALL. Mille fois. ITAL. Mille volte. GERM. Tausende mal. HISP. Mil veces. ANGL. A thousand times. *¶* ut, Millies te vidi. Sic Decies, Centies, & hujusmodi. Cic. in Verr. a. 5. Millies audiri. Terent. Phorm. At enim tædet jam audire eadem millies. Cic. 1. Offic. Millies oppere mortem quam illa pati maluisset. Millies perjurare mavellem. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 2.

Millæs, five Millum, li. Collare canum factum ex corio, multis clavis ferreis eminentibus adversus imperium luporum, aut aliarum ferarum.

¶ Gal. Un collier, comme ceuy qui on met aux chiens, ayant des piequans par dehors. ITAL. Collare da cani. GERM. Ein dorndräsig halßband so man den hunden anlegt. HISP. Collar del perro. ANGL. A mastives collar made of leather and nailles. *¶* Scipio Aemilianus ad populum: Nobis (inquit) si que publicæ præsidio eritis quasi millus cani. Dictus millus, à multitudine clavorum hoc est, à mille clavis: vel quasi melius, quod ex pelle anulis melis ferre hac collaria fiunt. Varr. de rer. rust. lib. 2. c. 9. Ne vulnerentur canes à bestiis imponantur his collaria quæ vocantur millum, id est, cingulum circum collum ex corio.

corio firmo cum clavis capitatis, cui intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duritiae ferri. Alij legunt Mælium, alij Melium.
Milo, μίλος. Civis Romanus ex municipio Lanuvino, qui quum P. Clodius Tribunum plebis multa seditione in Republica molientem occidisset, frustra à Cicerone defensus elegantissima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur. Massiliam damnatus in exilium profectus est: ubi quin aliquando vidisset orationem Ciceronis pro se scriptam, muleo irreligere ea, quæ in judicio habita erat, dixisse fertur: Si sic orasset Cicero non ego Massiliæ barbatos mullos esitarem. Hæc Dionysius in Roman. hist. ¶ Fuit aliud hoc nomine athleta Crotoniates, qui taurum in Olympico certamine iecu nudæ dextæ occidisse dicitur, sine fatigatione per statim spatiū supra humeros portasse, totumque eo die comedisse. Huic malum tenenti digitis nemo poterat extorquere: dum constitisset, nemo vestigio educere. Quum autem nimia nervorum fiducia arborem in parte media hiantem diduceat vellet, brachiis hinc inde constrictis, & deficientem conatu retentus, lupis fuit præda. De eo vide Gell. cap. 16. lib. 15. ¶ Est & Milo, sive Milus, nomen montis Indiae, in quo homines a veris plantis nascuntur, octonos digitos in singulis pedibus habentes. Auctor Plin. lib. 7. cap. 2.

Milonia, μίλων, oppidum Samnitium, apud Dionysium lib. 16. Antiquit.

Miltiades, prod. in secunda syllaba, μιλτιάδης. Suid. Dux Atheniensium clarus, qui decem milibus suorum civium & Plateensibus auxiliariis mille, profligavit Persicum sexcenta milia in campis Marathonis. Auctor est Iustinus lib. 2. Postea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Atheniensibus coactus est. Autor Valer. Maximus lib. 5. cap. 3. & Amilius Probus, qui crux vitam eleganti brevitate conscripsit.

Miluius pons, Romam juxta Mart. Epig. 14. lib. 3.

Milvus, & Milius, utioque modo dicitur, Avis rapacissima: à molli volatu (ut quibusdam placet) vel fictitio nomine à voce quam edit. § ἡραῖς δαγῆς. i.e. GALL. Vn milan, ou un hua, ou une escoufle. ITAL. Nibbio. GERM. Ein weisse. HISP. Milano. ANGL. Akite. } Ovid. lib. 3. Fast.

Iuppiter alitibus rapere imperat: attulit illi
Milius, & meritis venit in astra suis.

Pulmentum ei pridem cripuit Milius. Plaut. Aulul. sc. 1. a. 2. Tert. in Phorm. Non iete accipitri tenditur neque miliu. Plin. lib. 10. cap. 10. Milius ex eodem accipitrum genere magnitudine differunt. Notandum in his rapacissimam & famelicam semper alitem nihil esculenti rapere unquam ex suorum ferculis, nec Olympiae ex ara. ¶ Ab hujus avis similitudine pisces quidam Milius, sive Milius dicitur, quod se saltu supra mare attollens, milii in modum volare videatur. Idem lib. 9. cap. 26. Volat hirundo sanè quam similis volueri hirundini: item milius. ¶ Ponitur & pro sydere cœlesti, in quod milius, qui Iovi elapsum anulum retulit, fuit mutatus. Ovid. lib. 3. Faſtorum.

Stella Lycaoniam vergit declivis ad Arcton
Milius, hac illa nocte videnda venit.

¶ Item Milius per translationem de homine rapaci dicitur. Plaut. in Pænulo. Tenebit me arcte mea voluptas male ego metuo miluos, Mala ista bestia est, ne forte me auferat pullum tuum.

Miluīnūs, adj. à nomine Milius, quod ad milium pertinet: } ixti-
stus. GALL. De milan, hua ou escoufle. ITAL. Di nibbio. GERM. Weihen/
oder des weihenes. HISP. Cosa de milano. ANGL. Belonging to akite. }
Miluīna tibiæ dicuntur quæ in accentus excent acutissimos. ¶ Itcan,,
Miluīna ungulæ, pro manibus rapacibus Plaut. in Iseñolo, An tu
invenire postulas quenquam coquum, Nisi sit miluīnis, aut aquili-
nis ungulis?

Miluina appetentia. Plaut. in Menach. 1. vhemens, ab avis rapacissimæ & famelice natura. ¶ Miluinus pes, herbe nomen est apud Colum. lib. 12. cap. 7. quam nonnulli eandem esse putant cum coronopo. Plaut. Menach. sc. 3. a. 1. Quæ mihi madida apposita miluinanam sug-
gerunt.

Milyas, adis, μιλύας, Regio est in minore Asia, Caria, & Lycia finitima: cuius incolæ Milia, μιλύαι appellati sunt, à Mylya Cragi uxore, quum ante à Solymi appellarentur. Vide Steph. & Strab. lib. 12.

Mimalion, adolescentis fuit qui Atalantam puellam Arcadiæ venaticem amavit. Sunt qui eundem & Meleagrum dictum fuisse putent. Ovid. 5. de Arte (¶ Alibi.)

Mimalion humoris Atalanta crura ferebat, &c.

Quædam exemplaria legunt Melanop.

Mimaliis, μιμαλίς, A Callimacho Insula dicitur, quæ ab aliis Melos, à nonnullis Zephyria vocatur, teste Plin. lib. 4. cap. 12.

Mimallones, μιμαλόνες, Bacchæ mulieres, à Mimante Thraciae, vel (ut alijs malunt) Ioniae monte, vel à μιμαλού, verbo Græco, quod imitor significat, quod Liberum patrem imitarentur, & adejus imitationem cornua ferent. ¶ Inde Mimallonis idis, patronymicum fœm. quo ferre in eadem significatione utimur. Ovid. lib. 1. de arte amandi.

Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis.

Mimallonæ, mimallonea, mimalloneum. Pers. Satyr. 1.

Torua Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Hæ quoque Bassarides, & Thiades & Ogygides vocatae sunt.

Mimæ, antos, μιμαί. Mons Ioniae in minori Asia, testibus Plinio & Strabone, vel ut Suidas mavult, Thraciae, ubi sacra, & certamina quotannis fieri Baccho consueverunt. Ovid. 2. Metamorph.

Et tandem Rhodope nivibus caritura Mimæque.

¶ Mimas etiam gigantis nomen fuit, quem Iupiter fulminavit. Hor. lib. 3. Carm.

Sed quid Typhœus, & validus Mimas, &c.

Mimēmnūs, μιμημνόν. Suidæ, Ligytiadæ filius Colophonius, aut Smyrnæus, aut Astypalæensis elegiarum scriptor. Natus fuit Olympiade xxxvii. quod si est, septem sapientibus antiquior est. Quidam tamen eodem tempore, vixisse illum dicunt. Vocatus fuit Ligyastades, propter concinnitatem & dulcedinem carminis. Scriptus libros multos. Suid. Propert. 1.1. Eleg. 9.

Plus in amore valet Mimermi versus Homero:

Carmina mansuetus lenia querit amor.

Mimēsis, Alienorum morum imitatio. } μιμησ. GALL. Art pour contre-
faire toutes gestes & contenances. ITAL. L'arte da imitare i gesti & le
parole d'altri, GER. M. Ein erdichten nachthining frömbder gebärden. HISP.
Arte para contrahazer las personas. ANGL. A following of other manners,
to art to counterfeit gestures. } Alio nomine à Græcis dicitur ιδονια
Quintil. lib. 9. cap. 2. Imitatio morum alienorum, quæ ἀποκοινωνικη vel
(ut alijs malunt) μιμησ dicitur, jam inter leviores affectus numerari
potest: est enim posita ferè in eludendo, sed versatur in factis & in
dictis: in factis, quod est ιτερον τον vicinum: in dictis, quale est
apud Terent. in Eunuch. At ego nesciebam, quorsum tu ires, Parvu-
la hinc est abiecta: eduxit mater pro sua: Sutor dicta est: cupio ab-
ducere, ut reddam suis. Donat. super illo Terentij loco in Phorm. Ad
precatorem abeam, credo, qui mihi sic oret nunc omittit quæso hunc:
caterum posthac si quicquam, nihil precor, &c. Mimesis, inquit, di-
citur, ubi non verba modò, verùm etiam gestum vocemque singi-
mus alienam. ¶ Idem alibi. Mimesis, est quando aliqua verba sic pro-
nuntiamus ut vana videantur. Mimesis igitur figura est cognata ita-
tis, quando alterius verba, seu gestum imitamus: quod ferè deriden-
tes, improbant & que facimus.

Mimēdūs, μιμηδος, oppidum Lydiæ, apud Hecateum in descriptione.
Asia. Steph.

Mimēs, i, qui dicta aliorum imitatur gesticulando ea exprimens. } μι-
μης. GALL. Bateleur, bouffon, qui contrefait tous gestes & contenances.
ITAL. Mimo, buffone, beffatore. GER. M. Ein gauckler so nährischer
weise; andern leuten Tre wort oder werck vnd geberd nacht thut. HISP. El
momo, contrahazedor de personas. ANGL. He that counterfaith others
gestures and manners. } A μιμησ, (ut Diomed. inquit) quod significat
imitor. Histrio vero personatus in scena Comœdias & Tragœ-
dias, voce & corporis gestu agit: Inde Pantomimi, id est, omnium per-
sonarum imitatores, effectorēque. Et Archimimi, pro histrionum prin-
cipibus. Hæc fusiūs à Budæo declarantur in proœmio Annorat. in Pro-
deſt. Mimi olim dicti familiares. Senec. Epist. 47. Mimi centunculo
uti, Apul. Apolog. 1. Mimi similia omnia negotia humana. Senec. 15.
de tranquill. Vtrum simulato & mimus fuerit. Sen. Epist. 26. tan-
quam mimo, aut insomnio delectate Gell. cap. 8. lib. 12. De Mimi &
corum obsecna materia, Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Mimum vitæ trans-
figere. Sueton. in August. cap. 99. ¶ Mimi etiam dicuntur poëmatæ,
sine ullo pudore lasciviam imitantia: quod genus Latini vocant Pla-
nipedias. Ovid. 2. Trist. Eleg. 1.

Scribere si fas est imitantes turpia mimos.

Sueton. in Caſare, Decius Laberius eques Romanus mimum sum-
mis. Cic. pro Calio, Mimi ergo est jam exitus, non fabulæ. Talia poë-
matæ referta erant sententiis. ¶ Mimus quoque pro ridiculo facto, &
quasi fabula risu digna translate ponitur. Sueton. in via Othonis c. 1.
Quare diducto matrimoniō sepositus est per causam legationis in Lu-
sitaniam: & satis visum, ne poena actior mimum omnem divulgaret.
Qui tamen sic quoque hoc disticho enotuit, Cur Otho mentito sit
quæritis exul honore? Vxoris meechus cœperat esse suæ. Dicimus
etiam, Mimo subserve, pro contraria vocem in symphonia fingere,
hoc est, figmentum, vel fabulantem adjuvare.
Mimulus, diminutivum.

Mimæ, & η ταραχα. GALL. Celle qui contrefait tous gestes & contenances. ITAL. Dona che contrafa gli altri gesti. GER. Ein gauckler mit astrikungz and nachthuing frömbder gebärden. HISP. La muger contrahazedor de personas. ANGL. An avanton woinche she theat countersateth or hers gestures. } Cic. in Philipp. 2. Vehebatur in effedo Tribunus pleb. lictores laureati antecedebant, inter quos aperta le-
cta mima portabant: quam ex oppidis municipales homines ho-
nesti obviam necessario prodeunt, non vero illo, & mimico nomi-
ne, sed voluminam salutabant.

Mimulæ, dimin. à Mima, quod gesticulaticem significat, η ταραχα. CIC. 2. in Anton. Venisti Brundusium in sinum quidem & comple-
xum tuæ mimulæ. Mimambus; Scribunt Mimographi mimiambos, comœdiásque versibus jambicis, ut Laberius, Virgilii, Romanus, de
quo Plin. Epist. lib. 6. Caninio. Scriptis mimiambos tenuiter, argutè,
venustè atque in hoc genere eloquentissimè.

Mimarius, morio. Isid. gl.

Mimiambus. Mimiambi sunt versus jambici, minus usitati. Sophron. (de qua Vairo 4. de L. L.) scripsit mimiambos, sed prosa oratione. Ejus imi-
tatione mimiambos quoque scripsit Herodotus vetus scriptor, versi-
bus Hippoacteis quem sequutus Martius Romanus poëta. Teren-
tianus Mautus de metris:

Hoc mimiambus Mattius dedit metro

(Nam vatem eundem est Attico thymotinum)

Pari lepore consecutus & metro.

Intelligit Herodotum, cuius scaenatas adducit Stobæus, apud quem
tamen corrupte μιματης pro μιματης legitur. Apud Gellium Mat-
tius citatur in mimiambis.

Mimographus, Lascivi poëmatis scriptor, ut fuit Philistio, ut Publius,
ut Laberius.

Mimologus, μιμολόγος qui mimos recitat.

Mimicus, a, um, adjективum à Mimus, sicut à Satyrus Satyricus, quod
ad mimum pertinet. Cic. de Orat. 2. Vitandum est oratori utrumque
ne aut securilis iocus sit, aut mimicus. Senec. cap. 11. de tranquill.
Mimicæ inepiæ.

Min Aufon.

Et quod germano mixtum male lethiferum Min.

quem versum, inquit Turneb. lib. 2. 3. c. 30. de minio intelligo, lethali
pharmaco & homines necante, quod in argentariis metallis reperi-
tur.

Min' pro Mihine, Figura synærosis, qua Persius utitur Satyr. 1. Quis le-
get hæc? Min' tu istud aies?

Minā, Acma. η ταραχη manēb. Græcè μιν. } Atticum est vocabulū, quo tā
in appellatione rei numariae, quæ pœnalis Athenienses uebantur.
Constatbat autem ex drachinis Atticis centum; et atque major Roma-

na

na libra drachmis quatuor, nam hæc nonaginta sex tantum pendebat
drachmas. Ennius apud Priscianum.

Accipe præterea quam nomine Graij

Mnam vocant, nostrique Minam dixere priores.

Centum ha sunt drachma; quod si modò dempseris illis

Quatuor efficies hanc nostram denique libram.

Sed hoc de mina nova intelligi debet, quæ & Solonis mina à quibus
dam appellatur. Constat enim minam Atticam antiquitus fuisse dra-
chmam tatum septuaginta quinque quæ auctis postea à Solone pon-
deribus, Mina vetus appellata est: de qua intelligi debet quod subdit
Fannius apud Priscianum, Attica que sicut quartam si dempleris, hinc
mina, Quo tamen in loco Fannius sentire videtur, Minam Atticam cā
esse, quæ constat septuaginta quinque drachmis, quam nos Minam ve-
terem vocavimus: alteram verò quæ centum constat drachmis, Minam
nam Græcam vocari. Sed hoc esse verum, facile Plinius auctoritate
convinci potest, qui lib. 2. c. 3. ubi ex professo Atticorum ponderum
interpretationem tractat, subdit in fine capit. Mna, quam nostri Minā
vocant pendet drachmas Atticas centum. Vide plura ejus rei testimo-
nia tam Græca, quam Latina apud Georg. Agricolam. Quoties autem
apud scriptores minæ mentio occurrit, de mina nova intelligendū est
quæ epitiū positionem habet, ad minorem, seu veterem minam: quem
admodum & talentum majus ad talentum minus. Continet itaque
Mina, si de pondere intelligas, uncias duodecim, & semissim. Quod
si de re numeria sit sermo, Mina ad monetæ Gallicæ æstimationē re-
ducta, valebit circiter libras Turonenses septendecim, & semissim.
Tantum enim conficiunt centum drachmæ, singulæ tribus solidis Tu-
ronensis & semisse æstimatae Budæus æstimat Minam aureis coro-
natis decem: quod in idem recidit, modò sane intelligas singulos
coronatos ab eo triginta quinque dūtaxat solidis Turonensis æstimari:
Triginta minas pro capite tuo dedi. Plaut. Moſell. sc. 3. a. 1. Istuc
verbū vīle est viginti minis. Ibid. sc. 3. a. 3. Emi puellam parvulam
decem minis. Idem Curcul. sc. 2. a. 4. Si credis numo (te docebo :) si
non, ne mina quidem. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Quatuor Minis emi istam
pallam: quatuor minæ pericunt. Idem Menach. sc. 3. a. 1. Viginti minis
æstimabantur servi. Idem Capt. sc. 2. & 3. a. 2. Alias me poscit (leno) pio
illa, (amica) triginta minas: Alias talentum magnum. Idem Cure. sc. 1.
a. 1. Emi de illo virginem: triginta minis: & pio veste, & auro decem
concedunt mina. Idem ibidem. Leno me vendidi militi viginti mi-
nis, dedit quindecim minas, &c. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Iam ducentæ
sieri possunt præsentes minæ. Ibid. sc. 3. a. 1. ¶ Mina etiam mensuræ
genus est qua agri metuntur: qui & Modius dicitur, & actus quadra-
tus. Habet in latitudine pedes centum viginti, & longitudine toti-
dem. Vide Varr. de re rustic. lib. 1. c. 10. ¶ In pecore item ovillo, Minæ
dicuntur, quæ ventre sunt glabro. Idem lib. 2. cap. 2. Emptor stipulatur
præsea formula, illasce oves sanas rectè esse, uti pecus ovillum, quod
rectè sanum est extra lusciam: surdam, mihi: id est, ventre glabro. ¶ Minam aurem
dici volunt, quod minus habeat. ¶ Minam etiam (ut
scribit Festus) Aelius vocitatem ait maminam alteram lacte deficien-
tem, quasi minorem factam.

Minacæ, arum, à Plauto dicuntur, quæ nos hodie Minas vocamus, à
ut in Truc. Melius, te munere certare mecum, quam minaciis. Idem
Rud. Minacias ego istas flocci non facio tuas.

Minæ, arum, Comminatio, minitatio, mali denuntiatio. ¶ GALL.
Menaces. ITAL. Minacie. GERM. Travelling. HISP. Amenazas. ANGL.
Threats, menacing at in uro. dos or iugnes. Larua umbratilis, tu
me minis territas. Plaut. Amph. Item ibidem sc. 3. a. 4. Ostendam quid
sit hecum fallere minis. Et Afin. sc. 3. a. 1. Minis expletus. Terent. in
Andr. Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitulor, hujus minas.
Cicer. ad Attic. lib. 2. Minæ Clodij contentionésque, quæ mihi propo-
nuntur, modicè me angunt. Liv. 2. ab Urbe. Destitutus tum quoque
inter tantas fortunæ minas: metueundus magis quam metuens. Virg.
3. Æneid.

Dij prohibete minas, dij talem auertite casum,
Adversusque minas frigoris arma parat.

Ovid. 4. Fast.

Se (hyeme) rigidas incusiente minas.

idem Eleg. 10. l. 1. Trist. ¶ Quandoque etiam dicuntur eminentiae mu-
torum, quæ pinnas iægæs vocant, teste Servio, & à Minor aris, deri-
vatur, quod inter cætera existere & eminere significat. Virg. 3. Æneid.
—pendent opera interrupta minaque

Marorum ingentes.

Minet. eminet Lucr.

MINOR, aris, Minas infero, tetrorem alicui incutio denunciatione peticu-
li. ¶ GALL. Menace. ITAL. Minacciare. GERM. Tröcken. HISP. Amenazar. ANGL.
To threaten or menace. ¶ Perij, minatur mihi oculos exuere. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Minatur sese abire.
Idem Afin. sc. 3. a. 3. Et Menach. sc. 2. a. 5. Illum metuo ut minatur ne
quid malè faxit mihi. Cicer. 1. Tusc. Cui quum Lysimachus Rex cru-
cem minaretur. Iste quæsto ista horribilia minitare purpuratis tuis.
Ovid. Epist. 10.

Multa mibi terra, multa minantur aquæ.

Tereat. Heant. Abiturum se abs te illico minabitur. ¶ Item eminere,
extare, efferti. Virg. 2. Æneid.

— geminique minantur.

In calum scopuli.

Falsò hæc citatur Virgil. Nam ibi poëta alludit ad Gigantum fa-
bulam.

MINAUS, antis, particip. ¶ GALL. Menacant, qui menace. ITAL.
Minacciante. GERM. Tröcken. HISP. Amenazador, que amenaza.
ANGL. Threatening. ¶ Ovid. 2. Fastorum.

Edidit impavidos ore minante sonos.

Idem 5. Metam.

Rident Paonides, spernuntque minantia verba.

¶ Composita hujus verbū sunt, Comminor, & Interminor, quæ habent
penultimam correptam.

MINATO, nis, Minæ, vel actus comminandi, cōminatio. ¶ GALL.
Menacement. ITAL. Minacciamento. GERM. Tröckenung. HISP. Amen-

zamiento. ANGL. A threatening. ¶ Cic. de Oratore 2. Execrationes, admira-
tiones, minationes.

MINANTEI, adverb. Minaciter. ¶ GALL. En menaçant, par me-
naces. ITAL. Minacciamente. GERM. Mit tröcken, HISP. Amenazando. ANGL. Threateninglie. ¶ Ovid. lib. 3. de arte amandi.

Multæ que submissæ, multa minanter agant.

MINITÖR, aris, Frequentativum, sæpè, vel impetuose minor. ¶ GALL.
Menacer, ou fort menacer. ITAL. Minacciare. GERM. Offe oder
heftig tröcken. HISP. Amenazar. ANGL. To threat en osten. ¶ Plaut. in
Curcul. sc. 4. a. 4. Mihin' malum minitare? C. Atque ædepol non mi-
nitabor, sed dabo. Qui minus mihi licet minitar populo. Idem
Amph. Minitaris tibi te vitam esse amillrum. Idem Afin. sc. 3. a. 3. Im-
perito plagas minitatis. Idem Capt. sc. 2. a. 5. Noli minitari. Scio crucem
tuturam mihi sepulchrum. Idem Mil. sc. 4. a. 2. Erit ubi te ulciscar.
Quid minitare; habeo terguin. Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Cave quisquam
quod ille minitui flocci fecerit. Idem Men. sc. 6. a. 5. Cic. 2. Catil. Vo-
bis atque huic ubi ferro, si immaque minitantur. ¶ Pro eodem etiam
legimus Minito, as, præsestim apud antiquos. Plaut. Amphit. Quid
minitabas te facturum si istas pepulisse fore? Idem Capt. sc. 5. a. 3.
Bieve spatium est preferendi quæ minitas mihi. Non. c. 7.

MILITANS, particip. ¶ GALL. Menacant, qui menace. ITAL. Mi-
nacciante. GERM. Heftig vnd vil tröcken. HISP. Amenazador. ANGL.
That Menach, or threateneth. ¶ Cic. 7. Verr. Quem jam ingredientem
navem & Verr. ni mis atrociter minitatem, à le retractum esse, & as-
servatum, &c.

MINI TABUNDUS, Valde minans, quasi plenus minatum. ¶ GALL.
Menaçant, usant de menaces, plein de menaces. ITAL. Minacciante, pie-
no di minacie. GERM. Voll tröcken, siets tröven. HISP. Coja que
mucho amenaza, llena de amenazas. ANGL. Threatening. ¶ Liv. 9. bell.
Maced. Etenim tum quoque minitabundus petebat.

MINTABILITER veteres dixerunt pro minaciter. ¶ GALL. Menaciter, qui menaciter. ¶ Pacuvius. in
Antiope, Minitabilité que incipere dictis sœvis incipit.

MINAX, cis, qui frequenter minatu. ¶ GALL. Menaceur, ou qui
menace. ITAL. Minaccioso. GERM. Trövenig, der da tröwt. HISP. Coja que
mucho amenaza, amenazador. ANGL. That threateneth often. ¶ Virg.
lib. 3. Georg.

— & ire viam, & fluvios tenare minaces
Audet & ignaro se se committere ponte.

Cic. pro Font. Induciomarus iste minax atque arrogans. Idem Cæsar.
minaces & accibas litteras ad Senatum misit. Ovid. Eleg. lib. 2.
Trist.

Edicium quamvis immite minaxque.

MİNÄ, illus, superlat. Sucton. in Calig. Adversus quoque barbaros mi-
naciissimus.

MİNACITER, adverb. ¶ GALL. Menaciter, qui menaciter. ITAL. Mi-
nacciamente. GERM. Mit tröcken. HISP. Mucho amenazando. ANGL.
Threateningly. ¶ Liv. lib. 2. Minaciter frenunt, id est jurgiosè &
cum minis. Plautus in Stich. An potius tentem leviter? an minaciter?
scio lites fore. Cic. in Philipp. 5. Num putatis P.C. dixisse cum mina-
cius, quam facturum fuisse?

MİNATI, sive, ut apud Steph. legitur. Minnæi, duplicato n. plur., Populi
sunt in regione Arabiæ, mari rubro adjacentes, qui primi commercium
thuris fecere, nec præter hos Arabes, alij thuris arborem vident. Vnde
ab ipsis thus ipsum Minatum dictum est, teste Plinio lib. 12. cap. 14.
Minas, unus gigantum, cuius meminit Horatius 3. Carm. Ode 4.

Sed quid Tiphœus & validus Minas.

MİNCIUS, Venetorum fluvius, qui ex Benaco lacu defluens, alium prope
Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrentibus auctus ef-
fluit in Padum. GERM. Ein stuf in Lombarden. ¶ Virg. 4. Georg.

— Tardis ubi Mincius errat

Flexibus.

Ab hoc Virgilius Minciades dicitus. Iuven. Illos Minciadæ celebraz
dulcedo Maronis.

MİNÈRA, Disciplinarum dea, quæ Græcè Pallas dicitur, atlwæ. ¶ GERM.
Die göttin der Künft und Weisheit. ¶ Et à minando dicitur, quasi vim mi-
netur. Solet enim pingi ægide & hasta formidabilis. Aut à minuendo
(ut placet Cicer. lib. 1. de natur. deor.) Aut (ut alij malunt) à mo-
nendo, quod rectè moneat. Festus, Minerva dicta quod bene moneat.
Hanc enim veteres pro sapientia colebant. Cornificus vero quod fin-
gatur, pingatürque militaribus minitans armis. Minervæ armigeræ
festa quinque. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist. Vide Quinquatus. Flavæ tu-
tela Minervæ navis. Idem Eleg. 9. lib. 1. Trist. Eadem & Tritonia à
Poëtis appellatur, quod Ogygis regis temporibus circa Tritonidem
Africæ paludem virginali facie dicatur apparuiss: ab Homero etiam
γλαυκῶπις, quasi glaucos habens oculos. ¶ Palladis autem nomen ac-
cepisse putatur δῆμος τάχαις, hoc est, à jaculando, vel vibrando. Pin-
gitur enim quasi manu hastam tenens cæmque vibrans. Prima olei &
lanificij inventrix creditur extitisse: ob quæ erga humanum genus be-
neficia, divinos honores meruit, sapiæque & bonarum omnium ar-
tium dea habita est. ¶ Fabulantur autem Poëtæ Minervam ex cere-
bro Iovis esse prognaram: quo commento significare volunt humanio-
rum litteratum disciplinas humani ingenij non esse inventum, sed ex
Iovis cerebro, hoc est, ex inexhausto divinæ sapientiæ fonte ad homi-
num usum esse depromptas. Pingui, seu crassa Minerva aliiquid facere,
essi simplicius, rudijs, vel indoctus aliiquid facere. Columella in Pra-
fat. lib. 1. Potest enim nec subtilissima, nec rursum (quod aiunt) pin-
gui Minerva res agrestis administrari. ¶ Invita Minerva aliiquid fa-
cere idem est, quod repugnante ingenio, vel repugnante natura ali-
quid aggredi. Horat. de Arte.

Tu nihil invita dices, faciesque Minervæ.

¶ Sus Minervam, subaudi docet, vel monet: tritissimum est prover-
biū, quo utimur, quoties indoctus aliquis cum conatur docere, à
quo ipse sit magis docendus. Vide Erasmi Adagia.

MİNÈRAL, & mineralia, à Minerua deductum nomen, erat quasi præ-
mium quod dabatur præceptor, sicut cena, & hujusmodi quasi ma-
gisterij merces paucis diebus à scholasticis dati solita ante Quinqua-
tria,

tria, per quos dies pueri vocabant. *didacticus*. Varro 3. de re rustic. c. 2.
Quin simul ac promisit mineral, incipiam, inquit Ovid. 3. Fast.
Nec vos turba feri censu fraudata magistri
Spernito: discipulos attrahit illa novos.

Minervium, Minerva templum, ut Diana Dianum. Varro lib. 4. de L. L.
Cerolensis quarticeps circa Minervium, i. Athenaeum. Vtitur & Livius
lib. 45. & Arnobius. Sic dicitur Ianum, Iani templum, Varro ubi supra.
Mineus, iuror, vit quidam fuit Thebanus, cuius filiae in vespertilio
mutatae fuerunt, ut fabulatur Ovid. 4. Metamorph. eo quod Bacchi sa-
cra spernerent, nec illum pro Deo haberent. Hinc
Mineas & Mineis, Patronymica foemina, apud eundem Ovid. 4. Me-
tamorph.

MINGO, is, minxi, minctum. Vrinam facio, meo. Diomed. {lib. 1. Μίνησης
hisch: n. σέια. GALL. Pisser, uriner. ITAL. Pischiare, orinare. GERM.
Brünsea/harnen. HISp. Mear, orinar. ANGL. To pisse, to mak vaser. }
pro quo magis utimur Meo. Vnde & Permingo. Μίνησης. Horatius.

Hunc perminxerunt calones, atque caballi.

¶ Hinc Minctorio, & Mictito, tas, quæ vide suis locis.

Minaria, Minarius, Miniacius, Miniatus, vide Minium.

Minilius, mons Thessaliae, postea Orchomenus dictus est.

Minio, fluvius est Thusciae, non procul à Cærete oppido, vulgo Menone.
Virgilius lib. Aeneid. 10.

Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in aruis.

Minimus, minimè. Vide Parvus.

Minio, as, are, vide Minium.

Miniscor, recordor, mente voluo. Fest. Aliter meniscor, à mæno, i. e.
moneo.

MINISTRO, as. Servio, porrigo, præparo, administratio. { שְׁרֵת scheré: h.
כָּבֵד chebed, כָּנַגְתִּים canegtim. GALL. Administrer servir. ITAL.
Ministrare servire. GERM. Dienendienchen. HISp. Servir, ministrar.
ANGL. To serve, to give a thing in serving. } Plaut. in Curcul. Tu ta-
bellas confignato, hic ministrabit, id est, serviet. lib. 2. Idque facile
factu dixit, quoniam filij sui pocula in convivio regi ministriarent.
Virg. 1. Aeneid.

Iamque faces & saxa volant, furor arma ministrat.

Varro 3. de re rust. c. 17. Quum non paulò sumptuosius, quam ego, his
ministret victimum. Mihi pleno de fonte ministrat. Ovid. Eleg. 1. lib. 5.
Trist. Atque ut ministres mihi, &c. (Alloquitur Iupiter Mercurium.)
Plaut. in Amph. Hujus composita Administro, subministro, quorum
significata vide suis locis.

Ministrat, is, qui ministrat, administrator, adjutor. { מְשֻׁרֶת mescha-
רֶת h. צְבֵד chebed, כָּנַגְתִּים canegtim. GALL. Serviteur, ministre, administrateur.
ITAL. Servitore. GERM. Ein diener. HISp. El que sirve, sirvo. ANGL.
That serveth or giveth in serving. } Cic. 2. de Orat. Ut quum te ipsu in
Sulpiti obiurgabam, quod ministratorem peteres non adversarium.

Ministratrix, & ministrix Ministra, administra. { מְשֻׁרֶת mescharat: h.
כָּנַגְתִּים canegtim. GALL. Servante, chambrière. ITAL. Servitrice, cameriera.
GERM. Ein dienerin/dienstmagt. HISp. Sierva, la que sirve. ANGL. She
that serveth or giveth. } Cic. 1. de Orat. Sed ut omnes coenites atque
ministratrices esse diceres. Tu tamen ministras leges. Ita enim legi-
tur in emendatis exemplaribus.

Ministratius, adjektiv. quod ad ministratorem pertinet. { כָּנַגְתִּים
GAL. Chose pour servir. ITAL. Cosa da servire. GERM. Das zu dienen
dohet. HISp. Cosa para tal servicio. ANGL. That belongeth to service. }
ut ministratorij urceoli, apud Martial. lib. 4. Epigr. 105.

Minister, ti, à minùs, vel à manu, vel à manu, q. manister. Qui in-
servit & ministrat, minister, administer. { מְשֻׁרֶת mescharat: h.
כָּנַגְתִּים canegtim. GALL. Serviteur ou ministre. ITAL. Ministro. GERM.
Ein diener/gehülf. HISp. Siervo. ANGL. He that ministreth or serveth. }
Cicer. 1. de Orat. Infimi homines mercedula adducti, ministros se pra-
bent in judiciis oratoribus. Valer. Flac. in Argon.

Taciti sedent ad iussa ministri.

Cic. de Amic. Ut aut libidinis ministri, aut adjutores essent ad injuri-
am. Minister aliquando εἰρόχετος. (i. qui vinum ministrat.) Qua
etiam significatio dicitur ministrare. Cic. Cum majoribus poculis
ministraretur. Catull. Minister vetuli puer Falerni. Illo dicunt macta-
ta ministro corpora. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist. ¶ Hujus foemina est
ministra, κανῆπις. Cic. 1. de finib. Minister & satellites voluptatum,
virtutes.

Littera sermonis fida ministra mei.

Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Minister, ra, ruin, adjekt. Ovid. epist. 20.

Lumina propositi facta ministra tui.

Ministeriales, vasallus, militares Heurm. Coll. II. antiq. aut ministri ejus, ut
Pincernæ, Descriptores, Cellarij, & hujusmodi. Panciro.

Ministeriani, qui præterant castris Principum. L. IC. Buleng.

Ministeriarches, princeps ministerij. Cath.

Mūstēlūm, ij. Opera qua à ministris præstantur, obsequium. { שְׁרֵת
scaréth. diuoxia, כָּנַגְתִּים canegtim. GALL. Ministere, service, manement. ITAL.
Ministerio. GERM. Ein dienst oder dienung. HISp. Servicio, ministerio.
ANGL. Service, the charge or office to do a thing, the work. } Virg. 7.
Aeneid.

Abstinuit talis pater, aversusque refugit

Fæda ministeria: & cæcis se condidit umbris.

Plin. lib. 10. cap. 71. Et minor varietas in pedum ministerio. Virgil. 6.
Aeneid.

Pars ingenti subire pheretro

Triste ministerium.

Ovid. 11. Metamorph.

Somne quies rerum, placidissime Somne deorum,

Pax animi, quem cura fugit: qui corpora duris,

Fessa ministeriis mulces, reparasque labori, &c.

Sub ministerij honorific. titulo relegatus Cyprum Cato, inquit Vel-
leius. ¶ Ministerium pro sacrificio, lib. 1. ab urb. dixit Livius: ut mini-
strum pro eo qui mactat, Ovid. supra in minister. ¶ Aliquando mini-
steria accipiuntur pro ministeris, sicut Servitia pro Servis. Paulus Iu-
lesconsultus Vibica ministeria dicimus etiam, quæ extra urbem nobis

ministrare consueverunt.

Minitor, Minitabilitex. Vide Minor aris, in Mina.

MINIUM, ij, Pigmenti genus est laudatissimi coloris, quod in argentariis
metallis cum argento vivo inveniri solet. { שְׁרֵת scarchar. μίτρα.
GALL. Vermeillon. ITAL. Minio. GER. M. Mennies, bergzinober. HISp.
Bermellon. ANGL. Vermillon, read, synople. } Maxima ejus copia, teste
Plin. lib. 33. c. 7. effoditur in Hispania, sed hoc durum est & arenosum.
Optimum nascitur supra Ephelum in Cilbianis agris. Quo pacto au-
tem purgetur minium, docet idem Plinius paulò post, arenam esse co-
lore cocci, quæ teri consuevit, & deinde lavari, abjectisque purgamen-
tis, quæ in aqua supernant, minium in fundo inveniri. Nonnulli
per errorem Minium idem esse putant cum cinnabari, quum propriæ
cinnabaris sit sanies diaconis morientium elephantum pondere elisi,
utriusque animalis sanguine permisto. Idem loco jam citato, Compe-
tique vulgo pro cinnabari Indica in medicamenta minium addi in-
scitia nominis, quod esse venenum docebimus inter pigmenta. Ovid.
Eleg. 1. lib. 1.

Nec titulus minio, nec cedro charta notet.

Mūlā ūlā, Locus in quo foditur minium. μίτρα πάργα. Plin. lib. 33. cap. 7.
Sisaponensis autem miniaris suæ venæ arena sine argento exco-
quirit Auri modo probatur.

Mūlā ūlā, adjectivum, ut Miniarium metallum. Plin. ibidem. Celebenti-
mūlā ūlā, ex Sisaponensi regione in Bætica miniario metallo, &c.

Mī. ūlā, a. um, quod est ex minio, μίτρα πάργα. Vitr. lib. 7. Parietes passim
expolit one miniacia expoliebantur.

Mī. ūlā, & per diminutionem Miniatulus, idem est quod rubrum, quasi
minio tintum. μίτρα πάργα Homero. Vnde ceras miniatula ve-
teles dixerunt, quam nos rubram dicimus. Et miniatula cera aliquid
notare pro eo quod est, loca corrinda annotare. Cicer. ad Dolub-
lam in Epistol. ad Attic. lib. 15. His litteris scriptis me ad οὐρανὸν
dedi, quæ quidem vereor, ne miniatula cera tua pluribus locis notan-
dæ sint. Idem ad Attic. lib. 16. Cerulas enim tuas miniatulas illas ex-
timescebam.

Minio, as, are μίτρα πάργα, Minio tingere. Plin. lib. 33. c. 7. Hac religione etiam
nunc addi in unguenta coenæ triumphalis, & a censoribus in primis
Iovem minianendum locari.

Minigraphus, qui minia scribit. Cath.

Minius, μίτρα πάργα, fluvius Hispania, iuxta Abubricam Gallæcorum oppidū,
vastissimo ore in Oceanum profluens, vulgo, Minio. De hoc Plin. lib. 4.
cap. 20. & Ptol. lib. 2. cap. 6.

Minnarius, morio, lege mimarius.

Minnarius, morio, stultus, malus Gl. Isid. Vulcanus corrigit: Mimarius.
An possit retineri Minarius: ut sit vox à Gallico mine gestus.

Mino, as, Duco. { מְנַהָּג nahagh. ἄρχω GAL. Mener, conduire. ITAL. Menare,
condurre. GERM. Füren oder treiben. HISp. Llevar, guiar. ANGL. To lead
or convey. } Festus, Agasones equos agentes, id est, minantes. Apud
Antiquos etiam pro minor legitur, à quo Minito, tas, ut supra de-
cuimus ex Pisciano. Vtitur interpres Iuvenalis Sat. 6. & Auf. Ep. 66.

Mīnōa, μίνως, vulgo Altamura, urbs in Amorgo insula, una Cycladum.

Item altera in Siphno insula, una Sporadum, Tertia in Sicilia. Atque
hæ quidem tres enumerantur à Stephano. Strabo præterea lib. 9.

Minoam fuisse emporium tradit in agro Attico, decem & octo stadiis à
Megariis distans, quod postea Nyssam appellarunt.

Minois, idis, μίνως, Insula est una Cycladum, quæ notiore nomine Ba-
ros appellatur: de hac Plin. lib. 4. c. 12.

Mīnōtāris, vide Mina.

Mīnōtāris, comparata, à parvus, quod vide.

Mīnōtāris, minuo. Minor, inferior fio.

Minoratio, actio minuendi, exinanitio, status minor, μίνωταισι.

Mīnōtāris, μίνως. Oppidum est Cretæ insula, à Minoë rege ita appella-
tum. Recenset ut Plin. lib. 4. cap. 12.

Mīnōs, μίνως, Iovis, & Europæ filius, Rex Cretæ, qui primus Cretenibus
leges dedit. Hic quin habeat uxorem Pasiphaen, & illa ex tauro ge-
nisset Minotaurum Dædalum, quod boven ligneam fabricasset sub
qua Latens cum tauro uxori concubuerat, persecutus in Siciliam pen-
vénit, ubi à Cocali regis filiabus est interfactus; (ut Aristoteles refert)
juxta Camerinam urbem, & apud inferos propter insignem justitiam
judex factus. Virg. 6. Aeneid. Quæsitor Minos urnam movere. Minos
thure & vino sine tibicine supplicavit. Suet. in Tib. c. 70.

Mīnōtāris, a. um, μίνωταισι possessorum: ut, Minoia regna. Virg. 6. Aeneid.

Dædalus (ut fama est) fugiens Minoia regna.

Minous, a. um, aliud adjekt. Ovid. in Ibin.

Si tua contigerit Minois puppis arenas.

¶ Taurus Minous, pro Minotaurus. Stat. 1. Achil.

Mīnōtāris, idis, Patronymicum foem. Ovid. 8. Metam.

Protinus Aegydes rapta Minoide Diam Vela dedit.

Quo pasto autem Minos iudex habecatur inferorum propter iustitiam
non video, quum violator fuerit hospitii, & raptor (ut Suidas ait) Ga-
nimedis, & multa alia commissæ dicatur à vera iustitia non parum ab-
horreptia.

Mīnōtārus, μίνωταισι, ex Minoë, & tauro dictio composita, Mon-
strum biforme ex potenso Pasiphaës cum tauro concubitu prognatum:

quod iussu Minous (ut fabulantur poëtæ) Labyrintho inclusum
humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præ-
scripto foederis septem ex suis liberis mittebant devorando. Sed ter-
tio anno Aegi filius Theseus sorte missus, Minotaurum occidit, & ab

Ariadne accepto fili glomere, fuga evasit. De hoc Virg. 6. Aeneid, in
principio.

Hic crudelis amor tauri suppostaque furto

Pasiphaë, mīnōtāque genus prolisque bisformis,

Minotaurus inest. Veneris monumenta nefanda.

Hic labor, ille domus, & inextricabilis error

Magnum regna, sed enim miseratus amorem

Dædalus, ipse dolos testis, ambagesque resolutus,

Cæca regens filo vestigia.

Servius credit Taurum scribam fuisse Minous, qui absente rege cum
Pasiphaë concubuit in domo Dædalii: & quia Pasiphaë codem tem-

pore

pore genellos peperit, quorum alter Minos, alter Tauto esset similis, factus est locus fabulae, ut minotaum biforme monstrosum peperisse dicatur.

Minso, as. frequenter mingere, & dicitur à mingo. A minso ministro, aliud frequentat uum. Minso, bilis, e, quod facilè mingetur. Minsatorius, vas ad mingendum, quod recipit urinam. Miasaterium, idem. Ita Vocab. Vet. Est vox ba baa. Videatur facta vox ex sibila pronuntiatione Gallica literæ G.

Minthēs, μίνθη. A poëtis Cocti filia fuisse singitur, quia n quum Persephone cum Plutone deprehendisset, in herba sui nominis comutatavit. Nam μίνθη à pīscis G. æcis dicebatu herba, quæ postea ab odoris suavitate ἡδονομός appellata fuit. Latini unus tantum litteræ immutatione Mentham vocant. {GERM. Minth. Hanc fabulam cantit Ovid. 10. Metam. ad finem.

An tibi quondam

Fæmineos artus in olenes vertere menthas

Persephone licuit?

Minthēs, μίνθη, mons est Peloponnesi, non procul à Pylo: de quo Strab. lib. 8.

Minthōs, μίνθη. ANGL. Dunge, or astour growing in dunghilles. {Prætoriū gatam illam significatiōnēm, qua apud Græcos excentra hominū significantur, etiam floris nomen est in sterquilinis enascentis quo mihi in modum afficiuntur hirci. ¶ Alij caprarium retrimenti, hoc nomine significati voluat, quibus frigentium hircorum narēs astores illinunt, & ita commoto sternūtamento curant. Vide Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 12.

Minūtūnæ, μίνυτη. Ptolemæo, oppidum in Campania inter Sinuissam, & Formias, ad Lyrim fluvium: habens propinquas paludes, in quibus Maius delituit: fugiens proscriptionem Syllæ.

Minvō, is, i, urum Inminuo, comminuo, de minuo, detraho, derogo, extenuo, elevo, debilito, decessionem de summa facio. {γράμμα γχάραθ υψηλή. GAL. Amoindirr, appetisscr, diminuer, menisscr. ITA. Minuare, menorare. GERM. Windern, singern. HISP. Desmenuzar, menguar. ANG. To less, or to make less. {Plin. Radix commanduata dentium dolorem minuit. Cic. ad Attic. Si putares meān molestiam minui posse. Idem in Catil. Ne quid de summa dignitate Reip. minuet. Terent. in Prolog. Heaut. Ut aliqui pars labo, is minuatur mihi. Cæsar. 3. bell. Gall. Nam & nostri militibus spem minuit, & hostes ad pugnandum alacritates effecit. Hocce est pietatem colere, Imperium matris minuere. Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Minuit luctus tempus. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. T. ist. ¶ Huius composita sunt, Comanuo, Diminuo. Inminuo, de quibus vide suis locis.

Minuorio, exili voce loquor, aut cantillo.

Minuizio, idem.

Minus, minusculus vide Paucus.

Minūtio, imminutio, detractio. {תְּמִינָה מִגְרָה. GAL. Menuisement, diminution. ITA. D minutone. GERM. Minde rung. HISP. Desmenuzamiento, amenguamiento. ANGL. A diminishing, making less. {G. lib. 16. cap. 5. Ve particula tum intentionem significat, tum minutionem. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Minūtūs, 2. una, & particip. & nomen esse potest. Participium significat, communatum, hoc est, minus factum, imminutum, diminutum, breuem, parvum, exiguum. {γράμμα γχάραθ γράμμα migrāh, ἀνατλασί. GAL. Amoindri, menuisé, appetis. ITA. Minuto, menoato. GERM. S. minder. HISP. Menudo, desmenizado, amenguado. ANG. Diminished, made less. {ut, Minuta spes, pro imminuta, apud Tacitum in vita Agricole. Cic. 7. Verr. Reticulum ad nates admovebat, tenuissima lino minutis maculis, plenum rosæ. Minuta itinera facere. Suet. in August. cap. 82. Et pueri minuti. cap. 83. ¶ Aliquando ponitur pro pusilli animi homine, &c. ut Nonius ait, scrupulo, sollicito, anxi, ut à Gracis dicitur αντροπικό. Cic. 1. de fin. Ecce autem alijs minuti, & angusti, & omnia semper desperantes: aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi.

Minūtūs, superlat. Sueton. in Caligula. Tandem flagitante populo proposuit quidem legem, sed & minutissimis litteris & angustissimo loco, ut ne cui describere liceret.

Minūtūlūs, diminut. αντροπικό, μεγάτη. Plaut. in Poenulo: Si minus curassint, quum veniant hei domum, Nutrices pueros infantes minutulos ulus est Gell. cap. 5. lib. 17.

Minutum, portio minuta, parva, ut temporis, & ponderis. ¶ Est etiam numui species. Marci 12. Minuta duo, quod est quadrans.

Minūtūtim, per minutas partes, frustatum. {εἰς λεπτότελα. GAL. par le menu, petit à pes. ITA. A minuto. GERM. Stuklechtig. HISP. Desmenuzado en piezas. ANG. By little and little, by piece and piece. {Colum. lib. 8. cap. 14. Nasturtium consecutum minutatum. ¶ Aliquando enim accipitur pro paulatim. Varr. lib. 1. de re rust. Tum ita ad subigendum ut minutatum assuefiant, & ut tyrouem cum veterano adiungant. Imitando enim facilis domantur. Minutatum etas tibi eximet tristiam. Senec. cap. 8. de consol. ad Mart.

Minūtūm, adverb. In minutas partes significat frustatum, vel etiam pedentim. {λεπτότελα. GAL. Par pieces menues, fort menu, par le menu. ITA. Minutamente. GERM. Zu kleinen stücklin. HISP. Desmenuzado en pedazos. ANG. By little parts or pieces. {Colum. lib. 5. Insequitur deinde fōllor, qui crebiis bidentibus æqualiter & minutum soli terga communuat.

Minutē. Gell. c. 9. lib. 2. Nimiris minutē ac propè frigidē. Minutiūs. Quintil. minutūs ac scrupulosiūs.

Minūtā, ε, Contemptibilis parvitas cuiuscumque rei, inquit Sipontinus. {πτ. dak. οὐδέλλα, λεπτό. GAL. Petite piecette, morcelet. ITA. Minuzzia. GERM. Ein klein stückle. HISP. Parte pequeña de cada cosa

ANG. The little dome of any thing or a very little piece. {Lactantius de ira Dei, Hæc (inquit) per inane irrequies moribus volitant, & hoc atque illuc feruntur, sicut pulueris minutias videmus in sole, quum per fenestrā radios, ac lumen immiserit. ¶ Minutia etiam dicta porta Romæ à Minutio, quod Minutij sacello proxima esset. ¶ Et Minutia, virgo Vestalis, quæ propter suspicionem stupri viva defessa est. Liu. 8. ab Urbe.

Minūtāl, genus edulij, quod ex concisis minutatim oleibus fit, aucto-

Calepinij Pars II.

re Apicio. {μωντωρίς. GERM. Ein gehacktskraut oder tunge mass ANG. A hotch pot, a paste made in a pot. {Fiebar inter catena marina pīce, liquamine, oleo, vino, pīris, & coriandro. Mart. lib. 11.

Hinc exit varium coco minutal.

Et Luvenal. Satyr. 14.

Hesternum solitus medio servare minutal.

Minutalia terra, minutalia. {It. m. minutiz. erull.

Minutarius, propola nego iator, qui minuta vendit. Bud.

Minutia, Familia non ignobilis Roma fuit.

Minutius, cognomento Augurinus, Praefectus annonæ Sp. Melium regnum Rome affectantem, re ad Senatum delata, consiguit, qui postea à Servilio Hala, cum à dictatore Quinto vocatus patere imperanti recusasset, est interfactus. Huic, quod farris pretium tripli nudinis ad eam vilitatem redigisset, ut alle modius vanaret, tantum à plebe habitum est honoris, ut collata in capita stipe vincaria, ænea ei statua extra portam trigeminam fuerit collocata. uictorie. Plin. 1. 34. c. 5. & lib. 18. cap. 3.

Minu īzo Siccino leuiter & submissa voce cano: purgatæ enim cantillo significat, & modulatè concinno. {GAL. Chanter bas. ITA. Cantar sotto voce. GERM. Alein singen und leiblich. HISP. Cantar bajo. ANG. To sing with a lowe voice. {Sidonius lib. 1. E. iji. Diluculo autem philomela inter fraticles filiorum Prognos, & nec aceres minuziantem. ¶ Hinc Minutiz. tiones, μινύταιοι, dicti sunt, teste Festo, auiutus minorum canus.

Minūs. Minusculan, vide Minor in Parvus.

Minya, μίνυα Stephano, Thessalæ oppidum, à quo nonnulli Argonautas Minyas vocatos ex studiis: quanquam alij nominis huius originem ad Myanam regem referre malunt.

Minyæ, μίνυα, populi Thessalæ, q. i. Isonem in Colchos proficisci entem secuti sunt: qua dictione frequenter utitur Valer. Flac. in Argonaut. pro iphis Argonautis. Ovid. lib. 7. Meramorph.

Tamque fratrum Minia Pegasa puppe secaabant.

Alij dicunt fuisse populos Beotia circa Iolcum monte habitantes: quos ita dictos volunt à Minya rege Orchomeni filio Chrysæ, & Nepote Neptuni.

Minyas, μίνυα. Chrysæ filius à quo Minyæ, quibus imperavit, nomen accepunt. Hæc quin mortales omnes suæ ætatis opibus superaret, primus omnium g. zophylacium recondendarum pecuniam gratia extuxit. De hoc Paulianas Cælius Rhodiginus lib. 29. cap. 25.

Minycus, μίνυκος, quatuor syllabas, sive Minyciu (ut apud Homerum legitur, per quinque), fluvius est Thessalæ, postea Orchomenus dictus, ut scribit Plinius lib. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8, eundem facit cum Antigro. Homer. lib. 11. lib. 1 ad iuxta Arien in mare de fluere tradit.

E si de his nōrūs Minyātēs ētā pākkas,

Eγγύδεις Agleus.

Minytica, ex alto caula detegentia. Tiraq.

Mirabilis, miraculum, mirificus, & alia, vide Mirors.

Mirach, abdomen, vox Arabica.

Miritus, vide Meritus.

Mirmillones, erant pugiles Retiarii adversarii: nam digladiantium alter Retiarius, alter Mirmillo appellabatur. De Mirmillone Retiarius consequente, Quintil. Item Turneb. cap. 4. lib. 3. Adversari. Fettus. Retiario, inquit, pugnanti adversus mirmillonem cantatu. Non te peto, pīscem peto quid me fugis Galle? Quia mirmillonicum genus armaturæ Gallicum est, ipsique Mirmillones ante Galli appellabantur: quorum galeis pīscis effigies inerat. Quod genus, ugnæ inflatum est à Piataco uno ex septem sapientibus, qui adversus Phrynonem dimicatus, propter controversias finium, qui erant intet Atticos, & Mitylenæos, reti occulte alato impeditivit Phrynonem. Mirmillonus armaturam resedit Caligula. Sueton. in Caligula cap. 55.

Mirobiga, μεροβίγα P. Olemæo, vulgo Ciudad Rodrigo. Hispanæ viterioris urbs in conventu Cordubensi. P. in. lib. 3. cap. 1. Muobrigam vocat per secundam consonantem in uit ma syllaba.

Miro, as, pro Miro, Vallo Eumeni lib. Hospes quid miras. Nonius.

Miror, aris, admiror, stupco, in admirationem capior. {τοπονομασία. GAL. Esmerveiller & esbahir. ITA. Admirare, stupire. GERM. Verwundern. HISP. Maravilla. ANG. To mirell, to wonder, or be astoneid at a thing. {Vulg. 1. Æneid.

Artificamque manus interficere operumque laborum.

Miratur.

Miror te non stultum stulte facere. Plautus Mostell. sc. 3. n. 1. Meum servum Strobilum miror ubi sit. Idem Aulul. sc. 4. a. 4. Vinciam dicam quod magis mirerim. Idem. Pseud. sc. 5. a. 1. Quod mireris magis, Mart. Epigr. 43. lib. 4. Ne quis mirerit qui sim, paucis eloquar. Plaut. Aulul. prolog. Non queo mirari satis. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Mirabar si non, &c. Senec. ¶ Mirari etiam est, cum voluptate intueris Virg. 2. Georg. Scu quis Olympiacæ mirerit præmia pugna. Item nescire, quia (ut Donatus inquit) admiratio ab ignorantia descendit. Terent. in Andr. Miror unde sit. ¶ Item aliquando ponitur pro extollo, laudo & gloriōse de aliquo sentio. Martial. lib. 13. qui se mirantur, in illis. Virus habe. ¶ Construitur hoc verbum cum accusatio, & cum genitivo. Virg. 11. Æneid.

Institians prius mirer, belline laborum.

Græcismu, est (Græci enim dicunt ταῦρος & ἄρτης) subauditurque causa, ut Græcæ in. ¶ Quandoque absolutè ponitur. Ovid. lib. 1. 3. Metamorph. Dūmque moror, miroque, simul fugit omnis in undas. ¶ Huius composita sunt Admiror, Demiror, Emiror: quorum significata vide suis locis. Antiqui dicebant miro, as, Varto, Hospes, quid miras Pompoa. mirum facies fatuæ studium si miraris diu. Non. cap. 7.

Miratio, Admiratio, obstupefactio. {μωντωρίς. mīrahón. θερρημός. GAL. Admiration. ITA. Admiratione. GERM. Betründerung. HISP. Maravilla. ANG. Merueyling, wondering. {C. c. 2. ac D. v. v. Causarum enim ignoratio, in re nov. mutationem facit.

Miratör. {μωντωρίς. mīrahón. GAL. Esmerveilleur, qui s' esmerveille. ITA. Chi si maraviglia. GERM. Der sich beträudert. HISP. El que se maravilla. ANG. He that merueyeth. {

Miratrix.

Miratrix, eis feminatum, ut, Turba miratrix. Juven. Satyr. 4. Item, Fama miratrix, apud Senec. in Hippolyto. Fama miratrix senioris xvi.

Mirandus, a, um, Admiratio dignus. { θωματιστός. GAL. digne d'admiration. ITAL. Degno d'admirazione. GER M. Wundersam / verwunderens wert/wunderbar. HISP. Cosa digna de maravilla. ANGL. Merueylous. { Plaut. Curc. sc. 2. a. 2. Nihil est mirandum melius si non sit tibi, &c. Terent. in Andr. mirando hoc tanto, tam repentino bono. Cicet. 6. Verr. Quoniam mirandum in modum Graeci rebus istis, quas nos contemnimus, delectantur.

Mirabundus, qui miratur. { θωματιστός. GAL. Qui i' esmerveille, ou fait de l'ésbabi. ITAL. Pieno di maraviglia. GER M. Der sich verwundert. HISP. El que mucho se maravilla. ANGL. That woundeth and is astonished. { Liu. 5. bell. Pun. Extemplo improvida res pavorem incutit Poenis, mirabundique unde tot hostes tam subito exorti, &c.

Mirus, a, um, μέγε, quod anima inter mirandum se huc ac dividat illuc, admiratione dignus, mirabundus, admirandus, magnus, egregius. { נִפְלָה נִפְלָה פֶּלֶעַ פֶּלֶעַ GAL. Merueilleux, digne d'admiration. ITAL. Maraviglioso. GER M. Wunderbar. HISP. Maravilloso. ANGL. Merueylous, wounderfull. { Plin. lib. 2. c. 108. Hipparchus & in coarguento eo, & in reliqua omni diligentia mirus, adiicit stadiorum paulo minus xxv. millia. Idem lib. 12. cap. 9. Mira arborum statuta. Et lib. 9. cap. 55. Mira ad cavendum solertia. Virg. 4. Aeneid.

Praterea fuit in celis de marmore templum,
Coniugis antiqui, miro quo honorare colebat.

Plaut. in Amphitr. Enimvero illud præter alia mira, miror maximè, si hæc habet paternam illam. Mirum & magnum feceris facinus. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Neque mirum, neque novum fecit, nec secus quam alij solent. Idem in Asin. In extremo Num mirum hic, aut novum quis pius facit. Idem Mostell. sc. 4. a. 1. Toties monere mirum est Idem Mil. sc. 4. a. 2. Mirum est lolio visitare te tam vili tritico. Ibid. sc. 3. a. 2. Tanta mira in ædibus facta sunt. Idem in Amphit. Maxima memoriam mira. Ibid. Mira memorias. Idem Menach. sc. vlt. a. 5. & Amphitr. sc. 3. a. 4. Quæ mira video postquam advenio peregrè: Idem Amph. mira videntur hæc restare. Idem Menach. sc. 3. a. 2. Nimia mira mihi exorta sunt. Item, Mira sunt hæc, & nihilominus quam insomnia. Ibid. sc. 7. a. 5.

Et Dea per lucos mira locuta fuos.

Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist. { Hinc permirus, a, um, penult. prod. Cicer. Appul. Illud vero mihi permirum accedit, tantum temeritatem fuisse in eo adolescentem. { Apud veteres mira pro monstris atque hortendis sumuntur θωματιστοί. Plaut. in Amph. sc. 1. a. 2. 4. 5. Mira memorias, nimis formidolosum prædictas facinus. Exempla in Plauto habes modo citata. Virg. autem Georg. 4. de Proteo canens, res huiusmodi admittandas, & potentes vocat Miracula, Omnia (inquit) commutat lese in miracula rerum. { Mirum ni, id est, mirandum nisi, vel ponitur pro certè, profectò Plaut. in Amphit. Mirum ni hic, me quasi mutænam exsollare cogitat. Terent. in Andr. Age igitur ubi nunc est ipsus? c. Mirum ni domi est. { Mirum, responsio adverbij cuiusdam formam habens. Terent. Eunuch. Rex te ergo in oculis. r. scilicet. g. Gestare. r. verum credere omnem exercitum, Consilia. g. Mirum. { Hinc Mirius antiqui dixerunt, pro Magis mirum. Varr. Nunquid hoc mirius. { Mirum in modum, id est, in maiorem modum vide infra. { Mirum in modum, & Mirandum in modum, θωματιστοί, θωματιστοί. GAL. Merveilleusement. ITAL. Mirabilmente. GER M. Wunderbarlich. HISP. Maravillosamente. ANGL. Merueylousie wounderfullie. { Cic. ad Attic. Puerto mancipia mirè favent.

Mirificus, a, um, Mirabilis, mirus. { נִפְלָה נִפְלָה פֶּלֶעַ פֶּלֶעַ GAL. Merueilleux, admirable. ITAL. Mirabile. GER M. Wunderbar, das verwundernd bringt. HISP. Maravilloso. ANGL. Merueylous, wounderfull. { Cic. in Cat. Mirificos fructus ferunt, Mirificus homo in doctrinali & prestigiis Gell. c. 15. lib. 6. { Hinc superlativum mirificissimus. Terent. in Phorm. Quidnam arbitraris, nescio, atqui mirificissimum, scilicet facinus.

Mirifice, adverbium pro mirum in modum, mirabiliter. { θωματιστεῖς. GAL. Merveilleusement. ITAL. Maravigliosamente. GER M. Wunderhaftig. HISP. Maravillosamente, ANGL. wounderfullie. { Cic. 4. Acad. Delectabatur autem mirifice lectio librorum.

Mirifico, as, Mirabilem facio. { מִרְפֵּלְתָּה בְּיַלְלִי. θωματιστεῖς. GAL. Faire merueilleux. ITAL. Far maraviglioso. GER M. Wundersam machen.

HISP. Hazer maravilloso. ANGL. To make merueylous or wounderfull. { Plaut. in Amph. Quam adeo Thebani cives mirificant probam, alij legunt Ruminicunt.

Mirabilis, & hoc mirabile, Mirus, mirificus. { נִפְלָה נִפְלָה פֶּלֶעַ פֶּלֶעַ GAL. Admirable, merueilleux. ITAL. Mirabile. GER M. Wunderbar, das zu verwundern ist. HISP. Maravilloso. ANGL. Merueylous. { Cic. lib. 3. Offic. Quare ex multis mirabilibus exemplis, haud facile quis dixit hoc exemplo, aut laudabilius, aut præstantius. Tibul. lib. 4.

Alter dicat opus magni mirabile mundi.

Mirabilis, Miratio, stupor. { נִפְלָה פֶּלֶעַ θωματιστός. GAL. Merueille. ITA. Maraviglia. GER M. Verwunderung/erstumming. HISP. Maravilla. ANGL. Merueylong, woundering. { Cic. lib. 5. ad Attic. Ea erga, & hæc animi despiciencia mirabilitate in magnam facit.

Mirabiliter, adverbium, Mirificè. { θωματιστοί. GAL. Merueilleusement. ITA. Mirabilmente. GER M. Wunderbarlich. HISP. Maravillosamente. ANGL. Merueylousie. { Cic. ad Cas. lib. 1. 3. Satisfacere immortalitati laudum tuaum mirabiliter cupit.

Miracula, scortum turpe, Varro lib. 6. de caus. L. L.

Miscellānum, dicitur quicquid admirationem afferte potest, quasi sit contra naturam, portentum, prodigium, monstrum. { נִפְלָה פֶּלֶעַ θωματιστός. GAL. Miracle. ITA. Miracolo. GER M. Ein wunder oder wunderwerk.

HISP. Milagro ò maravilla. ANGL. A meruell, wounder. { Liu. lib. 2. Adiiciunt miracula huic pugnæ. Suet. in Calig. c. 51. miracula locorum irridere. Item miracula Medeliarum faciunt Marsi. Gell. c. 11. lib. 16. Silentio proximæ noctis ex sylva Arsy ingentem auditam vocem. { Hinc Accius personas distortas, oribus deformes, miriones appellat. { Miracula septem mundi sunt hæc, Templum Dianæ Ephesiae, quod summa magnificentia fuit, & admirationis apud Priscos Ducentis viginti annis constat factum esse à tota Asia. Columnæ centum viginti septem à singulis regibus factæ, sexaginta pedum altitudine: ex his triginta sex cœlata. Simulacrum ipsius deæ ex hebeno esse tradunt Plin. lib. 7. c. 38. & lib. 16. c. 40. & lib. 36. c. 5. & 14. Secundum, Mausoli regis sepulchrum Item lib. 35. cap. 14. Tertium colossus Solis apud Rhodios. Idem lib. 34. cap. 7. Quartum, Iovis Olympici simulacrum quod Phidias fecit ex ebore, Idem lib. 7. cap. 38. & lib. 14. c. 3. & lib. 35. cap. 8. & lib. 36. cap. 5. Quintum muri Babylonis, quos Semiramis regina constituit. Sextum, Pyramides in Ægypto. Idem lib. 36. cap. 12. Septimum, Domus Cyri Medorum regis, quam Menon arte prodiga, illigatis auto lapibus fabricavit. Vide Senec. de consol. ad Polyb. cap. 1. { miraculum etiam pro monstro & re horrenda aut turpi dicitur, per synecdochem speciei. Nam illud est inter mira. Festus monet, antiquos miracula dixisse res turpes.

Mirio, persona distorta, mira, i. deformis, Attius apud Varr. de L. L. Mis, antiquus genitivus pro mei. Plaut. Trinum. sc. 4. a. 1. Quos penes mei potestas boni, misque foret & meæ virtutæ aliter legitur mei.

Misach, unus ex tribus pueris, de quibus Daniel.

Misanthrōpos, { μισθρόπος. Qui hait les hommes. ITA. Che ha in odio gli homini. GER M. Ein scutcheuber / der mit niemand kein gesmeinch ast haben mag. HISP. Aborrecedor de los hombres. ANGL. He that hatet hand abborreth the companie of men. { Ostor hominum, qui homines odit, qui fugit hominum congressus, quasi μισθρόπος ἀνθρώπους. Hoc cognomine præcipue est dictus Timon quidam Atheniensis, qui hominum genus universum perosus, nullius congressum admittebat preterquam unius Alcibiadis, quo se idcirco delectari aiebat quod sciret cum aliquando populo Athenensi magni mali causam futuū. Misanthropia. Vitium.

Misceo, es, miscui, mistum, per s, non per x, Tempero, turbo, confundo, immisceo, admisceo. { מִסְאָחָה צְבֵי חָרָב תְּמִימָה בָּלָדְלָה. μισχρόπος, σπίζω, ρυζάω. GAL. Mester, broüiller, mixtionner. ITA. Meschiare, mescolare. GER M. Mischen/vermischen/ verwürfen. HISP. Mezclar ò enturbiar. ANGL. To mixe, to mingle. { Virg. Aeneid.

Interea magno misceri murmure pontum
Emissamque hyemem sensit Neptunus, & imis
Stagna refusa vadis.

Plin. lib. 7. cap. 56. V inum aqua miscere Staphilus docuit. Colum. 4. 6. cap. 4. multi largo sale miscent pabula. Idem lib. 7. c. 5. Cœlestis aqua pari mensura lacti miscenda est. Cicet. pro Sexto Roscio, In tenebris rubeant, omnia miscebant, hoc est, perturbabant. Miscere seditiones, Liu. lib. 5. d. 4. Miserere certamina. Idem lib. 2. ab urb. Agitandum aliquid miscendūque rati. Idem lib. 5. d. 4. Miserere summa imis, Velleius.

Atque ea (osla) cum foliis & Amomi puluere misce. Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist. misciisti cum illa lacrymas tuas. Senec. cap. 1. de consol. ad Helu.

Miscetur vasto multa per ora freto.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Arinis tuinuli únque omnia miscebant. Velleius. Antiquas misceratque comas Canities, Ovid. Eleg. vlt. lib. 4. Trist. Dulce & amatum una nunc misces mihi. (cum, legis Epistolam Amicæ. (i-laut. Pseud. sc. 1. a. 1. { Quandoque est potum ministrare, μεγάρυπος, τραχέλιον à commissione calidi & frigidi: aut certè aquæ & vini. Juvenal. Satyr. 5. nescit tot millibus emptus Pauperibus miscere puer. { miscere absolutè, pro miscere omnia. Cicet. ad Quint. fratr. lib. 2. Pompeius abest, Appius miscet. { miscere contractum, Paulus dixit, pro facere contractum, & contractu cum aliquo implicari. { miscere etiam de concubitu dicitur. { Huius composta sunt. Admisco, Commisceo, Immisceo, Intermisceo, Permisceo, unde Promiscuus. miscerunt, trisyllabum apud Virg. 2. Georg. 26.

Misceruntque herbas, & innoxia verba.

Sic & 3. Geogr.

Misceri ex Cic. 3. Offic. Nec vero finis honorum & malorum, qui simplex esse debet, ex dissimilibus misceri, & temperari potest.

Mischtus, particip. Temperatus, confusus, turbatus. { בָּלָדְלָה. μισχְרָה, συμπιθύμη, μιχθέ. GAL. Attremé, mesté. ITA. Mescolato, temperato. GER M. Gemische oder vermischt. HISP. Templado, mezclado. ANGL. Mixed, or mingled. { Liu. 3. ab Urb. Ea colluvio mistorum omnis generis animantium, &c. metuo malum meroitem ne mixtum bibam. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1.

Misturā, æ, Temperatura, confusio & moderatura, ut ait Nonius. { מִזְבְּחָה. μέζεχ. μίζις. GAL. Meflange, mistion. ITA. Mescolanza, mistione. GER M. Ein vermischung. HISP. Mefladura. ANGL. A mixture or mingling. { Col. lib. 7. c. 5. Nam ea mistura palatum, atque lingua, totumque os petrifatur, Quintil. etiam eo verbo usus est.

Miscellāeus, a, um, quod variarum ex rerum commissione, nullo observato ordine, conflatum est. { בָּלָדְלָה. GAL. Meflé, mixtioné. ITA. Mescolato. GER M. Das vermischt ist. HISP. Meflado. ANGL. That is mixed or mingled of fundrie. { Gel. lib. vlt. cap. 11. Quia variam & miscellaneam, & quasi confusaneam doctrinam conquisebunt, cō titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos indiderunt. Emendationes codices hæc habent Mescollam, non miscellaneam. Itaque hic locus Gellij pertinet ad verbum miscellus, de quo paulo Infrā. Sic Apul. in Metamorph. Mescollanam turbam vocat, ex promiscua colluvione hominum diversi ordinis, atque dignitatis conflatum. Nec mora (inquit) cum magna irruptione paterfatis ædibus magistratibus, corumque ministris turbæ miscellanæ cuncta completa.

Miscellāna, eorum, dicuntur quæcunque ex variis dissimilibus quæ rebus nullo servato ordine, sunt commissa. { ουμπαρε. GAL. Meflanges. ITA. Mescolamenti, misugli. GER M. Mischley. Dingley ding on ordnung zusammen getragen. HISP. Mefclamientos. ANGL. A Galleymay er nō-

chpot, or anything so mixed. ¶ Vnde nonnulli opera sua, in quibus res variae nullo ordine tractantur, Miscellanea vocaverunt. ¶ Inter ludos quoque miscellanea dicebantur, in quibus varia spectacula nullo ordine exhibebantur: ita dicta à permissti spectaculis sive (ut aliis placet) à confusis confessibus, quod in iis sedendi ordo, ut in justis ludis, non servaretur, Juvenal. Sat. 11.

Sic veniant ad miscellanea ludi.

Imò illuc genus cibi est, ut annotavit Passer. Laudans interpretem in hunc locum. Tu ipsum adi.

Miscellania, ultima cena. Salmas.

Miscellaneas appellantur qui non certe sunt sententiae sed variorum mixtorumque judiciorum. Fest. Ergo quia miscelli.

Miscellus, a, um, adjec. quod mixtum est. ¶ בְּלָל balál. oppugnare. GALL. Miseré. ITAL. Meschio. GERM. Vermisch von mancherley dingen. HISP. Mezclado. ANGL. Mixed, or mingled. ¶ Miscellos ludos Lugduni edidisse Caligulam, scribit Suet. in Calig. c. 20. Varro lib. 3. t. 7. Misclum vocat columbarum genus, quod nec agreste est nec domesticum sed ex utroque temperatum. Ex his duabus stirpibus (inquit) fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum unum. Gell. cap. ult. lib. ult. Variam & miscellam & quasi confusaneam doctrinam conquisiverunt. ¶ Item miscellae vites, quæ omni agro convenient, quod cæteris ubique utiliter miscentur. Cato de re rust. c. 6. Cæteræ vites, & de his miscellæ maximè, in quemvis agrum convenient Varr. 1. de re rust. cap. 34. Nam & præcox & miscella, quam vocant nigra, multo antè coquitur. Miscelas vuas vocat Cato cap. 23. quibus præliganeum vinum fit, quod operarij bibant. ¶ Miscella doctrina, varia. ¶ Miselli columbi, neque agrestes, neque domestici.

Miscellus, μισέλλης. Crotonis urbis in magna Græcia conditor: de quo vide infra in dictione Syracusa.

Miscl. à pietatis. Oppidum Siciliae, apud Steph.

Misellus, vide Misér.

Misenus, μισένος. Vulgo Monte Miseno Promontorium est Campaniæ, non procul à Cumis, nomen habens à Miseno Μηνεῖ τυβικίᾳ illic sepulto Virg. 6. Aeneid.

As pius Aeneas ingenti mole sepulchrum
Imponit, subaque arma viro, remisque, tubâque
Monte sub aërio, qui nunc Misenus ab illo
Dicunt, aternâque tenet per secula nomen.

Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 4.

Ostrea Cyrenis, Miseno oriuntur echini.

Miser, a, um, Flebilis, calamitosus, serumnosus, infelix. ¶ צַדְקָה schomém. δόλης, δύστυχος, τάλας. GAL. Miserable, malheureux, piteux. ITAL. Misero, Meschino. GERM. Arbeitsselig, Elendhaft, Leidenhaft. HISP. Cosa mœgquina ò desdichada. ANGL. Miserable, wretched. ¶ Ter. Eunuch. Appares servum hunc esse domini pauperis, Miserique. Idem Heaut. Nemo est miserior me. Miser & pauper orator. Quintil. Perij, perditus sum miser, Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. (de amante). Tu fortunatus ego miser. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Et miser & fortunatus sum. Idem Capt. sc. ult. a. 5. Drachmis miseri i. egentes Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Perdidì infelix miser. Idem Aulul. sc. 6. a. 4. Ego illum miserum habeo. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Næ ego mulier misera. Idem Menach. sc. 2. a. 4. Qui me miseram arguit stupri i. innocentem. Idem Amphitr. Ossa & pellis sum misera macitidine. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Miser sum, nūlquam invenio argentum. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Misericordia turba malevoli solatijs genus est. Sene. cap. 2. de consol. ad Mart. Nulla domus, quæ non inveniat in miseriore solarium. Idem ibid. Me visitare pulchre, te miseri modis. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Facile est miserum irritare. Idem Cure. sc. 1. a. 2. Se miserum prædicat (ambiguë de ægrotō & infelice, (Idem Menach. sc. 5. a. 5. ¶ Miser animi. Idem in Milite. Quid illam misericordiam animi excrucias, quæ nunquam male de te merita est? Miser atimo, & miser ex animo, apud eundem in Truculent, & Sticho. Sic Gell. c. 1. lib. 14. Miser ex animo, velle fato. ¶ Interdum miser pro ægrotō: nam agitudo genus est infelicitatis. Plaut. in Pænulo, Misera esse prædicat buceam, Fortasse medicos nos arbitratur. ¶ Interdum ponitur pro innocentē Cic. pro Mil. Miseros interdum cives optimè de republ. meritos. ¶ Invenitur etiam pro interjectione dolentis positum, ac si diceremus, Nefas. deor. Virg. 6. Aeneid.

Cecropida iussi (miserum) septena quotannis

Corpora natorum.

¶ Miser aliquando blandientis est, Servius ad illud Aeneid. 4.

Sed fugite, ô miseri,

annotat: Aut-blandientis particula est, ut in Terentio, Terram intuens modestè miser: aut revera miseris, qui ad Cyclopes delati. ¶ Miserimum miseriatur. Gie. ad Quint. frat. lib. 3. Epist. Quod de fratre, ubi eum visuri essemus, nescibamus: quem quidem ego, nec quo modo visurus, nec ubi dimisiturus sum, scio, id est, maximum & misericordiam mearum miseriaturum. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Omnia hominum excepto ut siam misericordia misericordimus. Idem Capt. sc. 1. a. 3. Miser homo est, sed ille miserior, & ille miserrimus. Cæsar 2. bell. civil. Misericordia exercitus, qui inopia constitatur. Misericordia, Dolentis & mortentis particula, Ter. in Andr. Misera me quod verbum audio, Vbi Donatus. Misera me proptimum est mulierum quum loquuntur, aut aliis blandiuntur. ¶ Misera aliquando interponitur, tanquam sit procheu. Virg. Aeneid. 6.

tum pendere paenæ

Cecropida iussi (miserum) septena quotannis

Corpora.

Ibi Servius: Misera, dolentis interjectio: ac si diceret, nefas: ut sequiturque (nefas) Egyptia conjux.

Vicem scil. interjectionis subit. Sic Galli usurpant helas, ἡλεῖ.

Misellus, a, um, diminutivum est à Miser. ¶ τραχύποδος. GAL. Pauvre, pauvre, petit malheureux. ITAL. Meschinello. GERM. Simlich arbeitsfähig, elend. HISP. Mesquino ò desdichado un poco. ANGL. wretched. ¶ Plaut. Cenzen misello mali aliquid facturum? ¶ Misellum pallium. Idem in Rud. Heu, sum tedactus ad hanc usque unam tuniculam. Et ad hoc misellum pallium! Cic. ad Attic. lib. 3. Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquere præter invidiam & ignominiam nominis mīti, tuec Calepini Pars I.

quoad poteris. Idem ad Terentiam. Sed certè quoque modo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & famæ serviendum est.

Miserè, adverb. Infeliciter. ¶ עֲבֹדָה שְׁמַרְתָּן. GALL. Miserablement, mal-heureusement. ITAL. Miseramente, infelizmente. GERM. Idemlich, elendlich. HISP. Mesquina, ò desdichadamente. ANGL. wretchedlie, miserable. ¶ Cic. Neque comonoveri ejus desiderio non possum, qui tam miserè periit, Miserè & beatè vivere idem opposuit. ad finib. lib. 3. Malè & miserè sudare, Gell. cap. 1. lib. 9. (de damnato capit.) Cum labore magno & misere vivere Plaut. prolog. Aul. & ibid. sc. 1. a. 2. Item, Ego sum miser miserè perditus. Ibidem sc. 6. a. 4. Heu me miserum, miserè perij. Quandoque significat Valde, nimis. Idem Curel. Viden' ut miserè moliuntur, neque queunt complecti satis, Ter. Andria, nam omnes nos quidem Scimus, quām miserè hanc amat. Idem Adelphus, Nescio, nisi quia tam miserè hoc esse cupio verum, eo vereor magis. Ibidem. nam hunc diem Miserè nimis cupio, ut cœpit, perpetuum in lætitia degere. Idem Heaut. Eam miserè amat. Miserèrit, Miserabiliter. ¶ עִירְפָּנִי. GAL. Miserablement. ITAL. Miserabilmente. GERM. Elendlich, erbärmlich. HISP. Miserablemente. ANGL. wretchedlie, miserable. ¶ Laberius apud Nonium, Mens incorupta miseriter corruptitur.

Miserilæ, Infelicitas, calamitas. ¶ צַדְקָה schoth תְּמִימָה schemamāh נַעֲרָה rabāb תְּמִימָה schechāh תְּמִימָה. GAL. Misere, malheur. ITAL. miseria, infelicità. GERM. Arbeitsfähigkeit, Elend und elend. HISP. Miseria, desdicha. ANGL. Misery, wretchedness. ¶ Cic. 2. Tuscul. Gentes nostras flebunt miseras. Plaut. Amphitr. Misericordia istæ miseria est servo bono, &c. Cic. 3. de fin. Ita qui processit aliquantulum ad virtutis aditum, nihil minus in miseria est, quām ille qui nihil processit. Nima est miseria esse pulchrum hominem nimis. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Quæ te miseria & cura contabefacit (de amore). Item, Quæ te miseria tam miserè macerant. Idem Pseud. sc. 1. a. 1.

Miseritudo, vox antiqua pro Misericordia. ¶ צַדְקָה שְׁמַרְתָּן schechāh תְּמִימָה. ANGL. wretchedness. ¶ Accius qui felix misericordie factus est aliena. Idem in Alpheisibæa, Misericordia eorum ista est liberum. Ex Nonio.

Miserör, eris, ertus, vel misericordia veibum deponens, Misericordia moveor, ægritudine quadam animi ex alicuius infortunio afficior. ¶ צַדְקָה חָנָן richem. ἡλεῖ, οἰτεῖς. GAL. Avoir pitié & compassion. ITAL. & HISP. Haver misericordia y compassion. GERM. Sich erbar men/ erbarmd tragen. ANGL. To have pitié or compassion. ¶ Habet enim animi passivum affectum. Virg. 1. Eclog.

Nil nostri miserere, mori me denique cogis.

Batus Cicero. aut miserebor vestri. Cic. pro Corn. Balbo, Miseremini ejus qui non de suo peccato, sed hujus summi & clarissimi viri facto disceptat. Virg. 2. Aeneid.

miserere laborum

Tantorum, miserere animi non digna ferentis.

Miseréo antiqui usurpabant pro misericordia. ¶ צַדְקָה חָנָן richem. ἡλεῖ. ¶ Ennius in Hecuba, apud Nonium, Misericordia manus, date fertum, ut me anima privem, Est ἡλεῖ, sed posteriores solum impersonale receperunt: ut, Misericordia me tui, miseret me pœnae, miseret me vicem tuam. Derivatum à misericordia mansit, eti etiam Terent. Misericordia tui, vide infra Misericordia.

Miserét, Impersonale, simili modo commotionem animi & affectum habet, sicut Misericordia, ἡλεῖ, vel ἡλεῖ γινόμεν. ¶ ANGL. It pitied. ¶ Idem enim est, Misericordia me illius, & Misericordia illius: quia utrumque significat. Ex illius miseria angorem suscipio. Cic. Misericordia me infelis familie Virg. 5. Aeneid.

Si te lapsorum miseret, que munera Niso Digna dabu?

Si hujus miseret, ecquid das, qui benè sit. Plaut. Cure. sc. 2. a. 3. Egetur acriter B. Misericordia, si familiam atere possim misericordia. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Nemini misereri certum est, quia mei miseret nemineon. (alias nemo.) Idem Capt. sc. 3. a. 5. Nihilne te mei miseret? B. Inanis, accedes. Idem Ps. sc. 3. a. 1. Neque te mei tergi miseret, si hoc non effectum. Ibid. sc. 2. a. 5. ¶ Misericordia me, eadem forma, inquit Festus, dicitur, qua piget, pœnit, tædet. Ter. in Eunuch. — quid est? P. Misericordia me. itaque ut ne viderem, misera huc, effugi foras. ¶ Misericordia me vicem illius. Ter. in Heaut. Ita me dī amabunt, ut nunc Menedemi vicem miseret me tantum devenisse ad eum mali.

Miserétür, apud vetustissimos legitur pro Misericordia. Turpilius in Epiclero Quām matris, nunc patris me miseretur magis. Nonius.

Miseresco, scis Moveror misericordia, misericordia, ad misericordiam traductor. ¶ צַדְקָה חָנָן richem. ἡλεῖ γινόμεν. GAL. Avoir pitié & compassion. ITAL. Moversi à misericordia. GERM. Dich erbarmen, erbarmt, übereikommam, zu mir leiden bemegt werden. HISP. Haver misericordia y compassion. ANGL. To have pitié, mercie or compassion. ¶ Virg. 2. Aeneid.

His lachrymis vitam damus, & misericordia ultrò.

Plaut. Epid. Siquid est homini misericordia, quo misericordia, miser ex animo est Virg. 8. Aeneid.

At vos dī superi, dirum tu maxime rector

Jupiter, Arcadij quo misericordia regis.

¶ Inde comp̄ositum Commisericordia. Ter. in Hecyr. Demum ta mægiæ tulit, ut ipsam Bacchidem, si adesser, credo commisericordia.

Misericordia, impersonale, cum significato sui verbis. Ter. in Heaut. Atque inopis te misericordia mei.

Misericordia, dis, oīn. gen. quem alterius miseret, ad misericordiam propensus, lenis, mitis. ¶ צַדְקָה חָנָן richem, ελεύθερος. GAL. Misericordia. ITAL. Misericordia. GERM. Barmherzig. HISP. Co a que ha misericordia, piadoso. ANGL. Merciful mecke. ¶ Cic. 4. de fin. Nec misericordia judicem esse oportere. Idem pro Lig. Si honesto, & misericordia mendacio salutis civis calamitosi consultum esse vellemus.

Misericordia, dī, comparativum antiquum, quo utitur in Rud. Nulla misericordior est me sceminarum.

Misericordia, est ægritudine ex misericordia alterius injurya laborantis, inquit Cic. 4. Tus. ¶ צַדְקָה חָנָן richem, ελεύθερος. GAL. Misericordia & compassion. ITAL. & HISP. Misericordia & compassion. GERM. Barmherzigkeit. ANGL. Mercy, pitié. ¶ Idem pro Deter-

E 2 Non.

Non debeo tentare, quoniam modo dicendo misericordiam tuam commovere possum: ipsa enim occurtere solet supplicibus, nulla oratione evocata. Idem 3. Tusc. Quemadmodum misericordia ægitudo est ex alterius rebus adversis, sic invidentia ægitudo est ex alterius rebus secundis. Ex S: oicorum placitis vitium animi Seneca misericordia dixit esse; Vitium, inquit, animi est misericordia: nec miserebitur sapiens, sed succurset. Ita & Cic. 3. Tusc. tanquam Stoicus dixit, Si sapiens in ægitudinem cadere posset, posset & in misericordiam, posset & in invidentiam. Auctor in Oratione pro Ligario. Nulla de tuis virtutibus plurimis nec gravior, nec admirabilior misericordia est: popularem enim orationem occasio requirebat. Ter. in Andr. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diversè trahunt: Amor, misericordia hujus nuptiarum solicitatio Cic. pro Rose. Amer. Prædia mea tu possides, ego aliena misericordia vivo.

Misericordia, adverb. significat, Cum misericordia. § idem p. 1. GALL. misericordieusement. ITAL. & HISP. Misericordiosamente. GERM. Beruhiglich. ANGL. Mercifulie. § Misericor, ais Queror, conqueror, deploro. § יְהוָה חֲנָן וּמַרְחֵבֶן. GAL. Avoir pitié & compassion. ITAL. & HISP. Haver misericordia. GERM. Berueinen oder klagen ein herzlich bedauern tragen. ANGL. To have pity and compassion. § Festus, Miseratur is qui conqueritur aliena incommoda. Salust. in Ingeruth. Eos multa pollicendo, ac miserando casum suum, confirmat. Cæsar. 1. bell. Gall. Abditi in tabernaculis aut suum fatum querebantur, aut cum familiaribus suis communice periculum miserabuntur, id est, deplorabant. Idem 2. bell. civ. Suam mortem miserabuntur, deflebant. Virg. 4. Georg.

Contusosque animos, & res miserabere fratras.

Idem 10. Æneid.

Ingenuit miserans graviter, dextramque tetendit.

Idem 12. Æneid.

— & Turni sortem miserantur iniquam.

Miserata animi, pro animo Idem 10. Æneid.

Iuvenemque animi miserata repressit.

¶ Hinc Commisator, & verbale Commiseratio, quæ est significatio misericordiae qua ex alicuius infelicitate movemur: quum scilicet vel ex aspectu alicuius vel oratione, vel etiam cogitatione adducimur, ut eius misereamur. c. 1. Lippes. Liv. 1. 1. ab Vrb. Agmen migrantiū impleverat vias, & conspectus aliorum mutua miseratione integrabat lachrymas. Auctor ad Hæren. lib. 3. Comiserationem brevem esse oportet. Misero pro miseror dicebant veteres: ut Accius in Athanante, Atque ita de illis merui, ut juie hæc nunquam miserarent mala.

Misératio, nis, commiseratio, æg: itudo, qua ex alicuius rebus adversis movemur. § רְחִמָּת רְחִמָּת חַנִּיכָּה תְּדֻבָּר חֶסֶד, אַלְקִיפָּא. GAL. Pitié, compassion. ITAL. Pietà, compassione. GERM. Ein erbarmd oder erbarmung/bedauern. HISP. Aquella obra de misericordia, compassion. ANGL. Pitié, compassion. § Plin. Epist. 5. 1. Quod me recordantem fragilitatis humanæ miseratione subit. Cic. Luccio lib. 5. Quem enim nostrum ille moriens apud Mautineam Epaminondas non cum quadam miseratione delectat?

Misérabilis, Miseratione dignus. § idem p. 1. GALL. Miserable, de qui on doit avoir pitié & compassion. ITAL. Degno di misericordia. GERM. Das zu erbarmen ist erbärmlich. HISP. Lo que merece misericordia. ANGL. To be pitied. § Cic. 2. Tusc. ex Sophocle, Accede, accede nate, assiste, miserandum aspice. Evisceratum corpus lacerati patris. Idem 1. de Orat. Hunc in minimis, tenuissimisque rebus ita labi, ut aliis miserandus, aliis irridendum esse videatur. Pudenda ac miseranda oratio. Suet. in Tiber. cap. 6. 5.

Misérabilis, e, miseratione dignus flebilis, miserandus. § idem p. 1. GALL. Miserable de qui on doit avoir pitié & compassion. ITAL. Degno di misericordia. GERM. Eibärmlich, kläglich, rämerlich. HISP. Cosa digna di misericordia. ANGL. To be pitied. § Ovid. in Ibis.

Sisque miser semper, ne sis miserabilis ulli.

Liv. 1. ab Vrbe, Eventus tamen belli minus miserabilem dimicationem fecit, quod nec acie certarum est, & rectis modò diutis alterius urbis duo populi in unum confusi sunt Ibid. Voces etiam miserabiles exaudiabantur, mulierum præcipue. ¶ Miserabile pro miserabiliter, nomen pro adverbio. Virg. 2. Æneid.

— Miserabile casis

Hostibus insultans. Servius.

Misérabiliter, Miserè. § idem p. 1. GALL. Miserablement. ITAL. Misérabilmente. GERM. Eibärmlich, regendlich. HISP. Misérablemente. ANGL. Miserably, wretchedly. § Cicero. 1. Tusc. Et si enim flemus quum legimus, tamen non miserabiliter vir clatus emoritur. Liv. 3. ab Vrbe, Prosequuntur conjuges, liberiisque, cuinam se relinquerent in ea urbe, in qua nec pudicitia, nec libertas sancta esset miserabiliter rogantes.

Misérantur, adverb. Cum commiseratione. § idem p. 1. GALL. Avec pitié & compassion. ITAL. Con pietà & compassione. GERM. Eibärmlich. HISP. Con compassion y misericordia. ANGL. with pitié & compassion. § Gell. lib. 10. c. 3. Ecquid est quod aut ampliter insigniterve, aut lacrymosè, aut miseranter, &c.

Misetus, i. pen. prod. μοστός. oppidum Macedoniæ, apud Stephan. cuius gentile est Misetus, μοστίς.

Misfactum, scelus Lex. gr. b. malè factum.

Misgetes, μοσγετες. Populi Iberum Steph.

Misfocali, μοσχαλοι, Græco vocabulo appellantur, qui ab omni litterarum elegantia, nitoréque dicendi abhorrent, tanquam invenusti & honestatis osores.

Misogynia, penult. prod. Odium mulierum. μοσγύνεια. Quale fu' in Euripide tragœdiarum scriptore, qui mulieres fe' omnes majorem in modum exosus fuisse dicitur; unde & μοσγυνις, id est, osor mulierum dictus.

Mispila, μοσπίλα, Medorum oppidum apud Xen. lib. 3. expeditionis Cyri minoris. Gentile est Mispilates.

Missenia, (quod hic corruptè legebatur) vide Messenia.

Missile, Missio, Missus vide Mitto.

Missilius, qui missilia exhibet. Legendum ex fide Salmasij: Missicius qui militia exivit. Vetus inscriptio: Trib. leg. XL Aug. & missicius, leg. VI.

Aug. Missicius est veteranus, qui honesta missione missus est missitia aurem, ut cæsarius, adscriptius, subditicius, & similia, quæ nos peit se: ibimus, veteres; et c. scripserant.

Misna, seu Misena, Meissen, V. E. Saxonie, ad Albin fl. sub A. Magdeburgensi.

Mistrulus, nomen coqui apud Martiale.

Misy, os, πίση, Corpus est metallicum, quod in fodinis æriis supra Chalcitum & Sori inventum, colore subflavo in morem sulphuris ignem jam experti. Vulgus Vitriolum appellat. § Misy præterea Plin. lib. 19. c. 3. tuberis genus est, suavitate odoris & saporis præcipuum, quod in Cyrenaica provincia nascitur, nostratis carnosius.

Mitea, affectio, vel vulnus nasi. L. gr. b.

Mitella, vide Mitra.

Mitesco, mitescis, vide Mitis.

Mithradath, nomen proprium legis, dominum significans. Delius-

Mithras, μιθράς, cum h. à Persis dicitur Sol: cuius simulachrum effingebant ritu leonis, cum tiara, utique manu bubula premens cornua. Solem enim multæ gentes pro Deo coluerunt: alij aliis cum appellantes nominibus. Statius lib. 1. Thebaid.

Adsis, ô memor hospitij, Iunoniaque arua

Dexter ames, seu te roseum T. tana vocari

Gentis Achemenia ritu seu prestat Osirim

Frugiferum, seu Persei sub rupibus antri

Indignata sequi torquentem cornua mithram.

Strabo lib. 1. 5. Persæ cœlum Iouem putant: colunt Solem, quem Mithram vocant. Apuleius pro summo sacerdote & principe sacerdotum usus est lib. vlt. Ipsumque mithram illum, suum sacerdotem, præcipuum sacerdotum ministrum decernit.

Mithriaca, crum, μιθρακα, Sacra Mithrae (sicut enim Persæ Solem appellabant) quæ in antro fieri solent, bove inde cornibus educto, quem post hymnum concentum Soli immolabunt. Lampid. in Commodo, Sacra Mithriaca, homicidio vero polluit, quum aliquid ad speciem tisonis vel dici, vel fingi soleat.

Mithrax, μιθράξ, Gemma est variis coloribus contra Solem resplendens, de qua Plin. lib. 37. cap. 10. Mithrax à Persis accepta, & rubri maris montibus multicolor contra Solem valit resplendens.

Mithridates, μιθριδάτης, Rex Ponti fuit, vi tanta & animi & corporis, ut sex juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic dissidentibus Romanis sociali bello, Nicomedem Bithynia, Ariorbarizanem Cappadocia expulit: Græciam insulâque omnes excepta Rhodo occupavit: sed postea à Sylla apud Dardanum fufus, à Lucullo profigatus & exutus regno, iversus à Pompeio victus, tādem à Pharnace filio in turre obsecus, venenum sumpsit. Quumque id saepius fiustra bibisset, quod adversum venenum multis antea medicinibus corpus sumaverat, immisum percussorem Gallum, citò auctoritate vultus teritus revocavit: & in cædem suam manum trepidantis adjuvit. Laboravit infamia maximæ crudelitatis: nam Laodicem conjugem & sororem, præterea matrem fratreque, ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Juvenal. Satyr. 14.

Ocyus Archigenem quare atque eme quod Mithridates Composuit, &c.

Vide Plutarchum, Appianum, Iustinum & Valerium. De Mithridate & antidoto Mithridatico vide Gellium cap. 16. lib. 17. § Alius etiam Mithridates qui Buti epistolas collegit, de quibus si modò illius sunt, his verbis judicium fecit. τὰς βετταὶ ιωνίδαις ιθαίματα πολλάκις, καὶ πάντας θεότητας, καὶ συντεταγμένας, αὐταὶ ταῖς ιηταῖς φράζειται.

Mithridaticum antidotum, μιθριδατικὸς ἀ· τιθοτε, à rege Mithridate nomen habet, quod primus hoc commissionis genus credatur invenisse, & adversus venena eo se præmunivisse. Plin. lib. 25. c. 2. Vni ei exogitatum quotidie venenum bibere, præsumptis remediis, ut consuetudine ipsa innoxium fieret. Primo inventa genera antidoti, ex quibus etiam unum ejus nomen retinet. Illius inventum autem, sanguinem anatum Ponticarum miscere antidotis, quoniam veneno vivent.

Mitigo, as, vide Mitis.

Mitis, ε, qui facile mittit. Lenis, dulcis, mansuetus, suavis. § ψυχανάρη, πράσινος, πραελυτός. GAL. Doux, debonnaire. ITAL. Mansueto, humano, piacevole. GERM. Mild, sanftmütig, gütig. HISP. Manso o blando. ANGL. Macke gentle, mylde. § Ovid. Eleg. lib. 3. Trist.

Quod pro te ut voveam, miti pietate mereris.

Ego miti parentis

Ingenium verbis ad publici commoda verti.

idem 1. 3. Metam. Cic. de senect. Facit persæ sibi audientiam discreti sensi compta & mitis oratio. X. Immitis, ἀντλων, id est, asper, saevus, crudelis. Virg. 1. Æneid.

Treas reliquias Danaum atque immitis Achilli.

§ Quandoque mitis pro tranquillo, & immitis pro procelloso & inquieto. Idem lib. 9.

Mitis ut in morem stagni placidaque paludis.

Cic. Attic. 7. Ita bellè nobis flavit ab Esperio lenissimus Auster & mitis. Ovid. 1. Fast.

Hinc alia Satyris incidia mitia probent.

¶ Quandoque pro maturo, οὐαῖς. Virg. 1. Eclog.

— sunt nobis mitia poma.

Castanea molles.

Plin. Immitis adhuc & cruda poma. ¶ Superlat. Mitissimus, a, um. Ovid. Eleg. 2. lib. 4.

Tu verò tua damna dole mitissima conjux (i. piissima.)

¶ Mitior & mitius. Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist. Mitius exilium oro.

Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Cesare nil ingens mitius orbis habet.

Et Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Mitius immensus quo nihil orbis habet.

ibidem, &c. A mitis sunt adverbia mitius & mitissime. Cæsar. 7. bell.

Gall. Quam mitissime potest, legatos appellat. Ovid. 15. Metam.

— similes aliorum respice casus.

Mitius ista seres.

Mitius

Mitius ac moderatius esse in æruminis, Senec. c. 3. de consol. ad Mart. Mitisco, is, Mansuelco. § מִתְּסָכוֹן lummádh. ἡμίτημα, GAL. Devenir doux & traitable, s'addoucir. ITA. Mansuefarsi. GERM. Sam roeden, mite werden, &c. Hisp. Amansar, blandir. ANG. To make mee and gentle. § Plin. lib. 21. c. 25. Ut feræ domi educatae mitescunt, Liu. lib. 5. ab Vrb. Mitescunt discordia. Et 1. 3. bell. Pum. Mitescit hyems. § Aliquando tranquillus fio Apul. Conflatescunt fluctus, mare mitescit, § Aliquando maturesco, maturispongo. Plin. lib. 15. c. 13. Reliquorum pomorum velocitas citè mitescentium transvolat. Gell. c. 5. lib. 15. Vuas, à sole mitescere tempus est.

Mitigo, as, Placo, reconcilio, quasi mitem ago. § פִּיהַנְן hechelic שְׁכִיבָּה חַשְׁבָּה hischbiet. וַיְמַשֵּׁה hischkit. מְגֻדָּל. GAL. Addoucir. amollir. ITA. Mitigare, indolcire. GERM. Mitesfn. versönen / begütigen. Hisp. Amansar o' blandar. ANG. To appaise, mitigate, or asswage. § Cic. 7. Verrin. Neque in parentum luctu atque lacrymis, te mei nominis commemoratio mitigavit. Virg. 5. Aeneid.

Iunonis gravis ira & inexaturabile peccatum

Quam nec longa dies, pietas nec mitigat ullus.

Mitigate metus Quinul. Mitigat iras tempus Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. Mitigandæ ferocia (doloris) efficacissimum tempus. Senec. c. 8. de cons. ad Mart. Mitigare atrocitatem temporum. Suet. in Tib. c. 6. 5. § Item ponitur pro coquere & maturum reddere. Cic. lib. 4. de Republica. Quumque autumno terras ad concipiendas fruges patefacet, hyeme ad concipiendas relaxarit: aestiva maturitate alia mitigaverit, alia tonuerit. Idem 2. de nat. deor. Arborum autem confectione, omnique materia & culta & sylvestri, partim ad calefaciendum corpus igni adhibita, & ad mitigandum cibum utimur, i. coquendum. § Huius compositum est Commitigo, de quo suprà.

Mitigatio, nis, nomen, Placatio. § וַיְמַשֵּׁה scheket. מְגֻדָּל. APPASEMENT, addoucissement. ITA. Mitigatione, placemento. GERM. Mitterung. Hisp. Obra de amansar o' blandar. ANG. Assroaging, appasing. § Cic. 3. de Orat. Omnisque ad omnem animi motum impulsio, & si ita res feret, mitigatione.

Mitigatiorius, adjetivum, quod habet vim mitigandi. § מְגֻדָּל. Lenitif, qui a vertu & puissance d'addoucir. ITA. Lenitudo, ch'ha virtù diplacare. GERM. Räffig zu mildern. Hisp. Cosa que puede amansar o blandar. ANG. That hath virtue and force to assuage. § Plin. 1. 2. 8. c. 6. Contra renun & lumborum, vesicæque cruciatu in balnearum solis pronus urinari reddere mitigatorum habetur.

Mitilico, as Mitem ac placidum reddo, mitigo. § פִּיהַנְן hechelic שְׁכִיבָּה hischbiet. וַיְמַשֵּׁה hischkit. מְגֻדָּל. Rendre doux & appaiser. ITA. Mansufare, domesticare. GERM. Sam machen/mildern. Hisp. Amansar o' oblandar. ANG. To mak meek and appease. § Plin. lib. 8. c. 7. de elephantis, Capti celerrimè mitificantur hordei succo. § Mitificant cibum, coquere. Cic. 2. de divin. de gallis loquens, Depulso enim de pectori & in omne corpus diviso, & mitificato cibo, cantus edere quietè satios.

Mitolinum, filum è lino L. gr. b.

MITRA, x, § מִתְּרָה mistnephos. מִתְּרָה. GAL. Mitre. ITA. Mitra. GERM. Ein Bischofshut oder haube. Hisp. Mitra, ornamento de la cabeza. ANG. A miter. § Dictio barbara qua significatur quoddam capitum ornamenti genus, hoc est, pileus incurvus, quo primum Ioni, deinde Egypti, Syri, phryges, & Lydi usi sunt. § Aliquando tamen & pro mulieribz corona ad ornatum capitum adolescentularum accipitur, ex qua pendebant fasciolæ, quæ Phylla dicebantur, quod foliorum insta: dependent. Nostri quoque Pontifices mitris utuntur, quum rei divinæ operam dant. Et apud Græcos non solum pro ornatu capitum, sed etiam pro fascia in lorice modum contexta, ad latera defendenda usi erat. Virg. 9. Aeneid.

Et tunica manicas, & habent redimicula mitras.

Ovid. 1. Epist. Deian.

Ausus es hirsutos mitra redimire capillos.

¶ Fuit etiam mitra zonæ genus quoddam, quam soluebant primū parientes, & Dianæ consecrabant, quam ob causam eam λυστόν co-gnominabant. Vide Cælium. Rhodig. lib. 16. cap. 10.

Mitella, diminutiuum. Parva mitra, purgior. Virg.

Copa Sirisca caput Graia redimita mitella:

Apud Celsum lib. 8. cap. in fracti brachij curatione. Siquidem is maximè brachij naturalis habitus est, idque involutum mitella commodissimè excipitur, quæ latitudine ipsi brachio, per angustis capitibus collo iniciitur, atque ita commode brachium ex cervice suspenditur. Hic mitella, fascia est lata, ex cuius lateribus dependent tæniae sive redimicula. Est verò mitella involutum brachium excipere, Vulgo portat sonbras, en escharpe. Mitellam refert calantica Anglica qua & viri noctu caput redimunt.

Mitrula, & aliud diminutiuum. Solinus c. 40. Serpens est penè ad semipedem, longitudinis alba quasi mitrula lineatus caput, de basilisco.

MITTO, is, misi, missum. § מִתְּהַנֵּה scalach. מִשְׁׁעָנָה. GAL. Envoyer. ITA. Mandare. GERM. Schicken/senden. Hisp. Embiar. ANG. To send. § Cic. in Catone. Hunc librum ad te de senectute misimus. Nullam salutem mitte scriptam solet. Manu salutem mittunt benevolentibus: eadem malam rem mittunt malevolentibus Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Mittā hodie huic suo die natali malam rem Ibid. sc. 3. a. 1. Mitto in comitium, (i. ire iubeo.) Idem Curc. sc. 1. a. 3. misi parasitum in Catiam petere argentum. Ibid. sc. 3. a. 1. § Pro dimittere: sed tum moesta virum mittens, (i. dimittens à te.) Catull. de coma Beren. Mitte me, sis, (quia complexus erat.) Pseud. sc. 3. a. 1. Nunc te nox, quæ me mansisti mitto, Idem Amph. Cur me retentas? &c. Mitte quæso. Idem Afr. sc. 3. a. 3. Ario los aruspices mitte omnes. Idem Amph. Mitto scrutari, (i. desino.) Idem Aul. sc. 3. a. 4. Mitte istum (quem tenes sup.) Idem Curc. sc. 2. a. 5. Abire non sinā P. Mitte (i. sine abire,) non omitto Plaut. Mil. sc. 5. a. 2. Mittis, qm non mittis? ibid. § Interdum deponere, & pīca. Virg. Aeneid.

— moestumque timorem Mittite.

Terent. in Adelph. Hera lacrymas mitte. § Item donare. Virg. 6. Eclög. Hos (illi quod nec bene vertat) mittimus hædos. Mittere munus herero die natali, i. offerre Plaut. Pseud. sc. 1. a. 3. bis Hic est quam tibi misi natali die. Idem Curc. sc. 2. a. 5. § Mittere metum, pro dare, & signa ti-

Calepini Pars II.

motis. Cæs. lib. 1. bell. civil. Si placuimus, signum mittite. Plantus Capt. sc. vlt. a. 5. id est, date. Itena Tibi nisi mulierem. Et, Non meum est ad te ut mittam gratis. Ibid. sc. 3. a. 1. & sc. 3. a. 3. § Mittere in consilium est dimittere iudices ad sententiam ferendam, ubi orator dixit, Dixi. Auctor Asconius. Cicer. pro Cluentio. Cur Stalenum, quum in consilium iretur, Cluentius & Canutius abesse patiebantur & quū in consilium mittebat, Stalenum iudicem, qui pecuniam dederant, non requirebant? Budæus. § Mittere in possessionem prætor dicitur, quum servandi crediti causa vel ventris, vel dotis, legatorum nomine, damnive infecti causa rerum custodiam alicui mandat, non ut possideat, sed ut in possessione sit. Hotom. Sic, Mittere in concordiam aliquos. Gell. c. 12. l. 2. Item mitti & dimitti causa in rem aliquam dicitur. Quint. § Missum facere, est deponere à nostra consuetudine, familiante, potestate, arbitrio dimittere. Ter. in Phorm. Missum te facimus. § Mitti ex ipius ore, si. proferti.) Cæsar. l. 1. de bell. ciu. Mittere vocem liberam adversus aliquem. Liu. lib. 5. a. 4. § Mittendus animus in preteritum. Seucc. c. 10. de consol. ad Polyb. Mittere oculos per viam. Quintil. Non sunt mittenda in longinquum cupiditates. Seneca. c. 10. de trans. § Mitti sanguis dicitur, quum sit phlebotomia, φλεβοτομία, αφίεσθαι, αφίεσθαι. Cornel. Celsus lib. 2. Mitti sanguis debet ex brachio. Idem, Sanguinem incisa vena, mitti novum non est. Mittere, pro Transmittere. Cic. in libello ioculari, ut Quint. vocat l. 8. c. vlt. Fundum Vario vocat, quem possummittere funda. Talos mittere pro iacere, seu iactare. Propeit. Vocem mittere, pro Emittere. Liu. Cicer. & alii. Mitti vitam duram, pro Taceo. Cicet. 3. Vorr. Vt mittam cætera, quod tandem pudore tales viros, &c. § Huius composita sunt Admitto, Amitto, Committo, Immitto. Omitto, Permitto, Præmitto, Promitto, Remitto, Manumitto, Sunmitto Transmittere, de quibus suis locis.

Missus, a, um particip. eas significaciones habet quas Mitto. § מִתְּהַנֵּה schluht. מִשְׁׁעָנָה. GAL. Envoyé. ITA. Mandato. GERM. Beschenkt. gesende. Hisp. Embiado. ANG. Send. §

MISSA substantivæ, idem quod missio, ut Græci, finitæ populi conciones dicebant λαοῖς ἀπόστολοι, sic Latini, Ita, Missa est, h. c. dimissio, cessus dimittitur, ire licet domum. Bellarmiæ lib. 1. de Missa c. 1. dicit: Probabilissima est eorum sententia, qui Missam dici volunt à missione populari, ut idem sit missa quod missio: sicut idem sunt apud veteres collecta & collectio, & Græcæ εὐηγέργεια, & τούτων, & peccati remissa & remissio, Ibidem recitat quinque acceptiones Missæ apud scriptores Ecclesiasticos: sunt autem ista, Primo accipitur simpliciter pro missione. Secundo pro divino officio. Tertio pro illa parte liturgiae, quæ est ab offertorio usque ad finem, quæ propriè dicitur Missa fidelium. Quartio pro tota celebraitione divini officij, in quo ιεράς in, consecrabatur, ut comprehendat simul missam catechumenorum & fidelium. Quinto pro ipsis collectis seu precibus, quod dicitur in liturgia, sic ille.

Missale, liber continens quæ in Missa peraguntur.

Missus, us substantivum, quartæ declinationis, Immissionem ferantur, aut gladiatori in arenam significat. Imò sunt missiones curruum. Vide Turneb. & Servium. § מִתְּהַנֵּה mischlah תְּלַבְּשָׂה mischlah תְּלַבְּשָׂה mischlah. יפּוֹתָא, οὐαραχία. GAL. Jettement. ITA. Mittere in conteste le fieri ne spectacoli. GERM. Die herfürlassung der thieren oder secher zu einem scharospyl. Hisp. Echamiento. ANG. A sending or putting forth. § Suet. in Domitiano, In his Circensium die, quo facilius centum missus peragerentur, singulos à septenis spatiis ad quina contipuit. Centum missus circenses sunt, inquit Servius, unius diei: centum enim curruis mittebantur, ob id dixit in Georg. Virg.

Centum quadrijugos agitabo ad flumina currus.

Vltimus autem missus ærarius vocabatur. Rursus Sueton. in Claudio. Circenses frequenter etiam in Vaticano commisit, nonnunquam interiecta per quinos missus venatione. Hæc Budæus. Missus ordinarius in Circensibus. Interpres Juvenal. Satyr. 11. § Aliquando sumitur pro immissione feiculorum. § πιστοφορία. GAL. Miss. IT. Miss. GERM. Ein tracht einer malzeit. Hisp. El majar, o cosa que se lleva en plato. ANG. A messe or a dish of meat borne to the table. § Ita Lampridius scribit, Heliogabalum celebrasse tale convivium, ut apud amicos singulos singuli missus appararentur: & aliquando omnes missus sola carne phallianorum struxisse. Budæus.

Missio, Actus in ipse mittendi. § מִתְּהַנֵּה mischlah תְּלַבְּשָׂה mischlah תְּלַבְּשָׂה mischlahat, μετων. GAL. Envoy. ITA. Il mandare. GERM. Schickung/sendung. Hisp. Obra de embiar. ANG. A sending. § Cic. ad Att. lib. 1. De literarum missione sine causa abs te accusor. Legatorum missio. Idem 7. Philippica. Non sine causa legatorum istam missione semper timui, nunquam probavi: quodum reditus quid sit allaturus ignoto. Missio gratiosa, quæ per ambitionem & gratiam impetrata est. Livius. Et quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset. § Missio ponitur etiam pro dimissione, αδια διπληψις. Suet. in Casare c. 70. Missionem cōtinuò efflagitavit; Missiones facere veteranorum. Idem in Aug. cap. 49. Idem ibid. c. 45. Gladiatores sine missione edi prohibuit. Huiusmodi missionum in re militari multa sunt geneta. Est enim honesta, quæ, emeritis stipendiis ab Imperatore indulgetur. Est caularia quæ quis propter valetudines à laboribus militiae soluitur. Unde, Causarij milites, dicuntur à Livio. Est & ignominiosa, quum quis proprie delictum sacramento soluitur. Vide Exautor. § Item, sanguinis Missio. Suet. in Calig. c. 29. GAL. la saignée.

Misito, as, frequentat. Sapere mitto. § מִתְּהַנֵּה mischlah. GAL. Envoyer souvent. ITA. Mandar spesso. GERM. Offiz schicken. Hisp. Embiar à mea nudo. ANG. To send often. § Liu. 9. ab Vibe. Quod incolumi Hernico nomine simil cum iis Samnites auxilia missitaverant, Salust. in guth. 8. 3.

Misicolo, as, item frequentatrum à mitto, idem quod missito. § מִתְּהַנֵּה mischlah. GAL. Envoyer souvent. ITA. Mandar spesso. GERM. Offiz vnd die schicken/reiderum schicken. Hisp. Embiar à menudo. ANG. To send often. § Plaut. in Epid. — empta est ancilla, quod tute ad me litteras missiculabas.

Misillis, adiectiuum, quod facile mittitur. Misil. quod per se sufficit,

Col.lib.6.c.2. Humilis enim & modica corporatura pecori operari debet esse. ¶ Sic immodicum quod plus æquo est magnum ægil. Col.C. Licinius damnatus est, quoniam in magistratu rogatione tribunitia quam promulgaverat, immodica possidendi libidine transcenderet. Refertur etiam ad numerum, ut idem sit quod exiguo numero. Plaut. In angipo tu tuba est, domum modici introieunt. Cic. in Paradox. Meam autem quoniā pecuniam conteinnis, & recte: est enim ad vulgi opinionem mediocris, ad tuam nulla, ad meam modica: de me silebo, de te loqua. Sic immodicos, dicimus nimis multos. Martialis, Atriāque immodicis arctat imaginibus. Propriè tamen Modicum dicitur, non cui aliquid sit imminutum, sed quod non excedat modū, & modestum est, & temperatum, mīrpius. Plaut. Cui animus modicus, continens, expers ambitionis. Sufficientia sibi (i. modica) possidere. Quint. Modica est (anus capit quadriangularis) ambiguae de modiali. Plaut. Curcul. sc. 1. a. 1. Modica & modesta forma. (i. mediocris) Gell. cap. 1. lib. 5. Modicus virium. Vell. Modicus voluptatum. Tacit. lib. 2. Salust. Jugurth. 103. de Mario, animus bello ingens, domi modicus. Rursus in orat. Marypag. 188. primò industrius, supplices, modicos esse, dehinc per ignaviam & superbiam actatem agere.

Mödicum, i. Aliquando nomen per se subsistens. { wyp mehāt. b. 129. GAL. Pen. ITAL. Poco. GERM. Ein kleins/einwenig. HISP. Poco, pequeño. ANGL. A little of any thing. } Juvenal. Satyr. 9.

modico contentus agebas.

Mödīcūs, a. um, diminutivum à Modicus. { ὁ μετριός. μετρίας. GAL. Petit. ITAL. Picciolino. GERM. Vest klein. HISP. Poquillo. ANGL. Little. } Suet. in Neron. c. 48. Decubuit super lectum modicella culcitia, vete, e pallio stratum, &c.

Mödīcūm, adverbium, p. atum. { ψυχή μέτρα, τὸ ὀλίγον, τὸ μέτρον. GALL. Un petit, moyennement. ITAL. Poco. GER. Wenig. HISP. Medianamente, poco. ANGL. Little. } Idem Ædepol id modicum curat.

Mödīcē vero, temperatē, moderatē. { μετριός. GALL. Temperament, moyennement, assez, postlement. IT. Moderatamente, temperamento. ANGL. with measure, moderation, temperatice. } Idē in Milit. Modicē sapi. Hoc est mediocriter & temperatē, nō moderatē. Vari. de re rust. Quoniam aēr est modicē temperatus. ¶ Immodicē, nimis, vel intēperatē, æuariōs. Col. lib. 2. Magisque conducere agricultor, frequenter id potius, quam immodicē facere. ¶ Aliquando etiam Modicē idem videtur significare quod parum. Plin. lib. 6. c. 22. Ædificia modicē à terra extantia.

Modicē pro paulo. Apul. Apol. 1. Modicē prius. i. paulo ante. Passer.

Mödērōratis, Rego, moderationem adhibeo, modum statuo, pono, guberno, rego. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηποχά, ιούσιο, εξιστεῖ, ιφαριω, χελινωγωγή. GAL. Moderator, regir, gouverner. ITAL. Moderare, reggere. GER. Mödigen. In mas halren/misieren/regieren. HISP. Regir, y templar. ANGL. To govern, guide and rule. } Varie autem cum dandi & accusandi casu constituitur. Sal. Fortuna cujus libido gentibus moderatur. Cic. de nat. 3. Deus cœlum versans, terram tuens, maria moderans. Idem Academ. Mens, quæ omnia moderetur, moveat, regat. Et de Orat. 1. Senatum servire populo, cui populus ipse moderandi, & regendi sui potestatem tradidisset? in Verr. 5. — Venti & tempestates res ruisticas moderantur. Plaut. in Cure. Linguæ moderandum est. Suer. in Aug. Nec successum victoriarum moderatus est Ter. Helen. Ex sua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit. Cic. 6. Tusc. Tibicines, iisque qui fidibus utuntur, suo non multitudinis arbitrio cantus numerosique moderantur. ¶ Lingua moderari. Plaut. Cure. Sed interim crepuit fore, lingua moderandum est mihi, hoc est, tacendum est mihi. ¶ Dicitur & Modero, ras, in eadem significatione. Salust. Vbi hoc exemplo per Senatus decretum Consul gladium eduxerit, quis illi finem statuet, aut quis moderabit? Accius in Epigonis, apud Non. Viden, ut te impetas stimulat, neque moderat metus. Pacuvius, neque tuum te ingenium moderat.

Mödērōnis, Temperatio. { μετρέτης, ιούσιος. GAL. Gouvernement, measure. ITAL. Governo, misura, temperamento. GERM. Mässigung. HISP. Regimiento y templanza. ANGL. A governing, guidin, or temperace. } Cic. de senect. Modelatio modò vitium adsit, & tantum quantum quisque potest nitatur. Vide Modestia. ¶ Secare magna cum moderatione Cels. lib. 7. cap. 7. quod temperata manu ibidem dixit.

Mödērāns, participium. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηποχά. GAL. Qui modere & gouverne, qui donec measure. ITAL. Chi governa & da norma & regula ad altri. GER. Regierend, leitend. HISP. El que da medida y regimiento. ANGL. That guideth or governeth, that giveth measure. } Juvenal. Satyr. 10. de Demosthenes.

savus & illum

Exitus eripuit, quem mirabantur Athene.

Torrentem & pleni moderantem frana theatri.

Mödērānter, adverb. Moderate. { μετριώς. GAL. Temperament, moderement. ITAL. Temperatamente, moderatamente. GERM. Mässiglich. HISP. Templanamente. ANGL. Moderatlie, with measure. } Luct. lib. 2.

Quis regere immensi summam, quis habere profundi

Endo manu validas potis est moderanter habendas?

Ovid. 1. Metamorphos.

moderantius oro,

Currre, fugāque inhibe, moderantius inseparabili ipse.

¶ Hujus compositum est Præmoderor, antē moderor.

Mödērātūs, adjet. Temperatus { ιούσιος, μετριός. GAL. Temperé, moderé. ITAL. Moderato, temperato. GERM. Mässig, bescheiden. HISP. Templado, moderado. ANGL. Temperat, moderat. } Cic. de senect. Moderate enim, & nec difficultate, nec inhumani, tolerabilem agunt senectutem.

Ovid. 1. Trist. Eleg. 8.

Nec solet irasci, neque enim moderatior alter.

Moderatior Ajax, idem 1.3. Metamorph.

Mödērātūs, superlativus. Iulius Capitolinus in M. Antonino, Fuitque per omnia moderatissimus in hominibus detentus à malo.

Mödērātē, adverbium, adhibita moderatione. { ιούσιος, μετριός. GAL. Temperément moderément. IT. Temperatamente, moderamente. GERM. Mässiglich, bescheidenlich. HISP. Templanamente, medianamente. ANGL. Temperatlie, moderatlie. } ut Moderate dictum, Cic. pro Fonteio, Ab his quicquam sancte aut moderatè dictum putabis? Idem 1. de si. Qui au-

tem, si maximè hoe placeat, moderatiæ tamen id volunt fieri, &c. Idem 3. de legibus. Quæ res quum sapientissimè, moderatissimèque constituta esset à majoribus nostris nihil habui (sanè non multum) quod putarem novandum.

Moderatus ac mitius esse in ærumnis. Senec. 3. de consol. ad Mart. Mödērātē, adverb. Lucret. lib. 1.

naturaque rebus

Paulatim tribuit, moderatim crescere cogens.

Mödērātor, is, Rector, gubernator. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηποχά. GAL. Gouverneur, maître & regent. ITAL. Chi regge, chi ha imperio, chi governa, governatore. GERM. Ein regierer, füter vnd leiter in gewissen maß. HISP. Regidor, o templador. ANGL. A ruler, a governor or guider. } Cic. lib. 1. Tusc. Hæc igitur, & alia innumerabilia quæ possimus dubitate, & quin his præsit aliquis conditor, vel eff. Et si hæc nata sunt, ut Platoni videtur, vel si semper fuerunt, ut Aristoteli placet, moderator tanti operis & munieris? Idem 2. de nat. deor. Postea quum vidissent motus ejus finitos & æquabiles, omnianque ratis ordinibus moderata, immutabilique constantia, coepérunt intelligere inesse aliquæ non solùm habitatorem in hac cœlesti & divina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantique munieris. ¶ Moderator juventæ, Praeceptor & paedagogus Martial. lib. 2.

Quintiliane vague moderator summe juventæ.

Ovid. 2. de Pont. Eleg. 5.

Succedatque suis orbis moderator habenis.

Tibul. lib. 4.

validisque sedet moderator habenis.

Mödērātīx, Gubernatrix, rectrix. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηποχά. GAL. Gouvernante. ITAL. Governatrice. GERM. Ein regie terin. HISP. Regidora, governadora. ANGL. A woman that guideth and ruleth. } Cic. 1. de invent. Moderatorum rerum sapientia Idem. 3. de nat. deorum. Ejus autem universæ stricticem & moderatoricem divinam esse providentiam.

Moderamentum, Gell. c. 6. lib. 1.3. Moderamenta vocum. 1. accentus.

Mödērātīn, inis, Moderatio, gubernatio. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηпх. GAL. Gouvernement, regiment. IT. Governo. GERM. Regierung, leitung. HISP. Regimiento. ANGL. Government, or rule. } Ovid. 3. Metamorph.

Ostupis, capiāque aliquis moderam na, dixi.

de navis moderamine, hoc est, gubernatione intelligit, quam νομίσμα vocant Græci. Idem 2. Metam.

Vltima prona via est & eget moderamine certo.

de equorum moderamine loquitur, quod νομίσμα vocant Græci. Sumere moderamina mundi. Claud. de laudib. Serena.

Ingenium est quod eget moderamine nostro.

Ovid. 3. metamorph.

Moderabilis, & hoc moderabile, quod moderatum est. Ovid. 1. Amorum.

Nox & Amor, Vnūmque nihil moderabile suadent

Illa pudore vacat: Liber, Amorque meis.

Mödērātīs, a. um, à Modico, qui animi elationi, ceterisque cupiditatibus moderatur & in rebus omniibus modū servat. X. ariogans. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηпх. GAL. Modeste, temperé. ITAL. Modesto, accostumato, temperato. GERM. Sächtig, bescheiden, sittig. HISP. Modesto y templado, moderado. ANGL. Demure and modest. } Ter. in adolph. Proba & modesta, ubi Donatus, Proba sibi, & modesta apud alios. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Ne mea sint timeo vota modesta parum.

Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Auto cont a cedo mod. stum amatorum. Modesta & modica forma Gell. cap. 11. lib. 5. Idem Hecyr. Hæc ita uti liberali esse ingenio decet, Prudens, modesta, incommoda, atque injurias viri omnes ferre, & tegere contumelias. Modestus vultus, id est, ipso aspetto modestiam quandam præ se ferens. Ter. in Andr. — & vultu, Sofia, Adeò modesto, adeò venusto, ut nihil suprà. Cicer. Nam & modestum hominem cognosces & prudentem. Idem pro Plancio Adolescentis modestissimi pudor. Idem contra Rullum, Plebs optima & modestissimi mores Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Modestior nunc quidem est de verbis, prius dudum fuit.

Mödērētē, Cum modo & temperatē. { κοριος. GAL. Modestement, avec mesure. IT. Modestamente, con misura. GERM. Sächtiglich, bescheidenlich, mässiglich. HISP. Modestamente y templadamente. ANGL. Demure, modestlie. } Cic. contra Rul. In ea vestri isti satellites modestè insolentiam suam continebunt. Modestè parere dixit idem de leg. 3. Ter. in Phorm. Animus qui modestè isthac ferat. Plaut. Men. sc. 6. a. 5. Cui cor modestè sit situm. Varro, Non eos optimè vixisse, qui diutissime vixerunt, sed qui modestissimè.

Mödērātīa, x. { מְנַהֵּלָה רַבָּה אֲמִרָּתָה, διοκεῖ, ιηпх. GAL. Modestia, attrempane. IT. Modestia, mediocrità. GERM. Mässigkeit oder mässigung, zucht. HISP. Templança, moderacion. ANGL. Modestie, sullenness, humilitie. } & Moderatio μετρίας, hunc habet ordinem, ut modestia fundamenum, soliditas, & basis ipsa virtutis sit, ex qua dignitur moderatio, quæ temperat aurigatique modos in factis & dictis, & ceteris talibus, quæ agendi officio utuntur. Auctor ad Heren. lib. 1. Modestiam ita definit, ut sit in animo continens moderatio cupiditatem. Cic. 1. Offic. Sic sit, ut modestia scientia sit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum. Claud. 8. Paneg.

servat inoffensam divina modestia vocem.

Quint. lib. 5. c. 7. Nam sæpè qui adversus insectantem pugnasset, modestia mitigantur. Cic. 1. de divinat. Vbi ille paulo antē sapiens virginali modellia? Plaut. Men. sc. 3. a. 1. Hæc est tempestas, mihi quæ modestiam omnem detrahit. Senec. cap. 3. de conf. ad Polyb. Est quædam & dolendi molestia. (i. modus, moderatio.)

Mödēpē: atō: ēs, dicuntur, teste Nonio, qui in conviviis modificandi autoritatem habent, quasi modum imperantes ενεργοίς. Varr. rer. hum. lib. 20. ut citat idem Nonius, In conviviis instituti sunt moderatores atque magistri. lib. 4. Analog. Magistros simpliciter vocat, & lex magistra. i. οὐγενεῖς, erat Posthuma. Catullus.

Ut lex Posthuma jubes magistra.

Vide